

**R. P. D. Thomæ Delbene Marvbiensis, Clerici Regvlaris,
Sacrae Theologiae Professoris ... De Immvnitae, Et
Ivrisdictione Ecclesiastica**

Bene, Thomas del

Lugduni, 1674

Index Rervm, Et Verborvm Notabilivm, Quæ in hac secunda Parte de
Immunitate, & Ivrisdictione Ecclesiastica continentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98676](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98676)

INDEX RERVM, ET VERBORVM NOTABILIVM,

Quæ in hac secunda Parte de Immunitate, & Iurisdictione Ecclesiastica continentur.

Nota, LECTOR BENEVOLE, quod in hoc Indice nihil prorsus de his, quæ in nouissimis Additionibus continentur, insertum est; tum quia ultra eis præmissum Syllabum materialium, ipsæmet etiam alphabetico ordine digestæ sunt; tum quia nihil breuius aut compendiosius exprimi potuit; tum ne iterata exscriptio otiosa te ac tediousa relectione detineret. Ne quid verò deesset de requisitis ad fastidium tuum leuandum, in hac ultima Lugdunensi editione notabilia in Bullis Pontificiis huic secunda Parti adiunctis contenta suis locis sparsim in præsentî Indice reposita sunt, quæ in præcedenti editione desiderabantur. Caterum litera p, paginam; n, verò numeros marginales tibi indicat.

A

Abbas in materia odiosa, & pœnali non venit nomine Monachorum. p.268.n.2.

Abbas venit nomine Monachorum quando materia, utpote in casu nostro, non est totaliter odiosa. p.268.

num.4.

Abbatissa cum præcepto clausuræ obstringatur, sicut cæteræ Moniales, non potest dare licentiam egrediendi è clausura. p.201.n.6

Abbatissa potest egredi ad recipiendum iuramentum fidelitatis à Domino temporali in aliquo casu omnino necessario. p.207.n.23

Abbatissa, seu *Priorissa* solum conceditur licentia egrediendi in casibus, in quibus conceditur cæteris Monialibus. p.210.n.2

Abbatissa non potest egressus licentia concedi in casu, qui possit commodè, & faciliè expediri, seu præstari per alios, & è contra. ibid.n.4

Abbatissa potest auctoritate iuris egredi è clausura, si superior sine iusta causa licentiam denegat, & euidenter constat de iniustitia ipsius. ibid.n.7

Abbatissa in dubio stare debet iudicio superioris. ibid. num.8.

Abbatissa licet sit verè sui Monasterij superior, non tamen potest dare licentiam ingrediendi Monasterium; quia etiam ipsa, sicut alia Moniales, tenetur præcepto clausuræ. p.234.n.1

Abbatissa, vel quicumque alius, neque ex commissione Prælati potest hanc licentiam concedere. ibid. num.3.

Thom. Delbene de Immunit. Eccles. Pars II.

Abbatissa, vel *Confessarius* potest facultatem ingressus concedere ex superioris potestate sibi attributa in casibus frequenter occurrentibus, cum ad superiorem aditus sæpe non pateat. ibid.n.4

Abbatissa legitime Prælati ad licentiam ingressus concedendam, si periculum sit expectare licentiam Prælati tam in scriptis, quam oretenus, potest eam concedere, & hoc casu cessat necessitas illius non obtinendæ. p.239.n.15

Abbatissa certum non est, quod iure ordinario non possit huiusmodi licentiam concedere. ibid.n.16

Abbatissa ex præsumpta mente Prælati videtur posse concedere licentiam, quando necessitate virgente non possit commodè Prælarus adiri. ibid.n.17

Abbatissa omnes, Abbates, Conuentus, ac alij Monasteriorum cuiuscumque sexus superiores, & personæ quocumque nomine vocentur, eandem excommunicationis Pontifici reservatæ pœnam incurunt, ac etiam pœnam priuationis Dignitatum, Beneficiorum, & officiorum suorum, & inhabilitatis ad illa, & alia in posterum obtinenda, si in Monasteria sua permittant quemquam ingredi prætextu licentiarum, & facultatum. p.253.n.15

Abbatissa secundum probabiliorum opinionem venit nomine Monialium in motu Gregorij XIII. p.268. num.3.

Abbatissa, vel alia Monialium superiorissa an incurrat, &c. videatur ibi in dubitatione. p.270.n.9

Absolutio interdum obtinetur per Breuia ab Vrbe, sed pro foro exteriori, vel etiam pro foro interiori, ad maiorem cautelam, vel ex ignorantia. p.168.n.10

Accessorium sequitur naturam sui principalis. p.14.n.16. & p.127.n.12.

I

Accesso

Index Rerum,

Accessorium sequitur naturam sui principalis, & dispositio facta de superiore, comprehendit etiam officium. p.94.n.6

Accipiens non potest in conscientia rem acceptam retinere, neque etiam fructus rei acceptæ. pag. 131. num.10.

Actio & passio sunt idem; passio autem est in passio, & non in agente, & ideo ex Ecclesia occidens non occidit in Ecclesia manentem extra ipsam. p.49. num.7.

Actio est ius persequendi in iudicio quod sibi debetur. p.180.n.15

Nota si quis vnus ex Actionibus præstiterit in ordine ad alienationem, vel infeudationem bonorum Fisco additorum propter delicta, quia bona non comprehenduntur in Bulla Pij V. & aliorum. pag. 184. num.12.

Actus tribuuntur mandanti, & non exequenti. pag.52. num.6.

Acta instructoria vnus iudicij non probant in alio, nisi fiant inter easdem personas, in iisdem causis, & ad eundem effectum. p.123.n.2

In dubio standum est pro valore Actus, quia in dubio nemo præsumitur malus; & non præsumitur delictum, nisi demonstretur. p.151.n.18

Actus si pendeat à mera facultate agentis, tamen si agens contra iuramentum agendo perius sit, & licet agat, valet tamen quod agit. p.179.n.2

Actus lege, vel contrahentium; consensu scripturam exigens, est nullus si scriptura careat. pag. 238. num.5.

Actus sine forma celebratus non subsistit. ibid.n.6

Administratores omnes alienantes bona immobilia, vel mobilia pretiosa Ecclesiarum, vel Conuentuum contrahunt præter sacrilegium, excommunicationem ipso facto. p.170.n.6

Admissio nomine in Monasteria virtute licentiarum venit cooperatio tantum, siue directa, siue indirecta ad ingressum; quatenus scilicet quis exercet actionem positivam, vel negativè se habet ad ingressum, quem impedire tenetur ex officio. p.269.n.1

Admittens ingredientem Monasterium Monialium non virtute prædictarum facultatum, neque contrahit excommunicationem latam in Tridentino, & cur. p.257.n.14.

Admittens non incurrit excommunicationem ratione participationis cum excommunicato in crimine criminoso, quia talis excommunicatio non incurritur nisi præuia denunciatione excommunicati. ibid.n.15.

Admittentes ingredientem ob malum finem, etsi non ex prætextu licentiæ, non contrahunt excommunicationem Tridentini. p.265.n.4

Adultera, quæ per adulterium ipso iure dotem amittit, non tenetur eam viro tradere ante sententiam Iudicis. p.220.n.24

Videntur nonnullæ criminales ex identitate rationis gaudere non debere immunitate, vt raptus, *Adultery*, sodomia, incendij, sacrilegij, & similibus tendentium in præiudicium Reipublicæ. p.75.n.1

Agentes, & consentientes pari poena puniuntur, si sic expressum sit. p.52.n.12

Alienatio declaratur esse nullius valoris. p.130.n.6

Alienationis prohibitio extenditur etiam ad bona loci pij, verbi gratia Confraternitatis, Collegij, Congregationis, Capellæ, vel Hospitalis, si auctoritate Episcopi sint crecta. p.131.n.14

Alienans, destruens, vel dimouens ex ignorantia iuris, vel facti excommunicationem, & poenas dictæ extraneantis non incurrit, secus forsitan si ignorantia coniuncta sit cum ingenti temeritate. ibid. num.21.

in Alienatione quantitatis parui momenti, puta 25 aureorum non requiritur iuris solennitas, nec Romani Pontificis consultatio, & consensus. ibid. num.23.

Alienationis nomine in materia hac Ecclesiæ, & privilegiatis Personis fauorabili, comprehenditur etiam quævis constitutio pignoris, & hypothecæ specialis, non tamen generalis. p.132.n.30

Alienationis nomine in materia odiosa non comprehenditur hypotheca, vel pignus, nisi sit constitutum pro tanta quantitate, vt non sit spes facilis redemptionis. ibid.n.32

Alienationis prohibitio fauore Ecclesiæ comprehendit omnem actum, per quem in extraneum ius aliquod vile transferretur, & per quem in rebus Ecclesiæ seruitus aliqua constituitur, licet probabiliter comprehendat tantum hypothecam specialem. p.140. num.6.

Alienatio prædicta, non tamen de iure antiquo de consensu summi Pontificis obtento est inualida, si solum conditio hæc desit; quia nullo iure antiquo illa irritatur. p.141.n.3

Alienatio, etiam cum consensu Apostolico suppleta facta impugnari poterit, nisi euidenter constet illam in vtilitatem Ecclesiæ celebratam fuisse. ibid. num.10.

Alienationis nomine ex iuris dispositione venit etiam locatio ad longum tempus, & in pignus, seu hypothecam, vel in feudum, & emphyteusim concessio. p.143.n.13

Alienationis nomine per extraneam Pauli II. venit etiam locatio ad longum tempus, & in pignus, seu hypothecam, vel in feudum, & emphyteusim concessio. ibid.n.14

Alienationis nomine in aliis prohibitionibus non venit repudiatio legati, vel hereditatis. p.147.n.8

Alienatio legati, vel hereditatis non censetur facta in fraudem creditorum. ibid.n.10

Alienatio si fiat ob Ecclesiæ vtilitatem, vtilitas ob quam alienatur res Ecclesiæ debet esse quammaxima haberi possit. p.151.n.12

Alienatio facta à Prelato decepto in eo, quod ipsum putauerit faciendum ex causa legitima, adhuc non existente legitima causa sustinetur. ibid.n.14

Alienatio an facta fuerit ex legitima causa, necne, in dubio semper præsumendum est pro parte affirmatiua, præsertim si Commissarius consensum præstiterit. ibid.n.17

Alienatio quando fit pro soluendis debitis Ecclesiæ, cogitur venditor probare pretium versum esse in talem effectum. ibid.n.20

Alienatio bonorum Ecclesiæ facienda etiam est pro extrema necessitate, vel valde graui illorum pauperum qui culpabiles sunt in eorum paupertate. ibid. num.25.

Alienatio rerum immobilium, vel mobilium pretiosarum, quæ seruando seruari possunt, est licita, si præter legitimam alienandi causam, ad sint quinque sequentes conditiones. p.153.n.1

Alienatio facta à Prelato sine consensu Capituli est irrita, nisi Capitulum postea ratificauerit, & tunc vires sumet ab ipsa ratificatione, & non aliàs. ibid. num.12.

in omnibus casibus Alienationis rerum, quæ veniunt in citata Extraneanti, præter casus à iure expressos, requiritur Pontificis consensus. p.154.n.30

Alienatio facta etiam cum tali consensu summi Pontificis, confuso de subreptione gratiæ, potest impugnari. p.155.n.42

Alienatio sine consensu Summi Pontificis fieri potest, si res alienanda sit modici valoris. ibid. num.43.

Alienatio

& Verborum Notabilium.

- Alienatio fieri potest si in dispositione relicti, expressa fuerit licentia per disponentem posse nempe alienari sine solennitatibus, & in proprios usus conuerti, non seruatis iuris solennitatibus. ibid. num. 1.*
- Alienatio rei Ecclesiasticæ facta sine iusta causa inuvalida est, tam in foro externo, quam conscientia, contra nonnullos sentientes in dicto casu validam esse alienationem, sed Ecclesiæ competere restitutionem in integrum. p. 165. n. 1*
- per Alienationem ultra formam præscriptam factam, recipienti ius aliquod non acquiritur. pag. 187. num. 4.*
- Alienatio bonorum Ecclesiasticorum prohibetur, eorumque ultra triennium locatio, in Bulla s. Pauli II. p. 189. & seq.*
- Animes etiam perpetui comprehenduntur in dicta prohibitione, non quidem per se ipsos, qui peccare non possunt, sed respectu Monialium, quæ non possunt admittere puberes. p. 231. n. 7*
- Amicus reconciliatus æquipollet inimico, iuxta illud: Inimico tuo ne credas in æternum. p. 55. n. 6*
- Ab absurdum non est animas hominum quibuscumque vasibus, vel vestimentis præferri. p. 150. n. 6*
- Apostata à Religione ob rationes supradictas non excluditur ab immunitate Ecclesiæ, in opinione tamen illorum Doctorum asserentium quod Clerici, & Regulares delinquentes gaudeant, Ecclesiæ immunitate. p. 83. n. 1*
- Appellatio esse non potest ab eodem ad eundem. p. 204. num. 7.*
- Dictum de incisione Arborum dicendum etiam est de incisione vineæ vel alterius rei similis. pag. 140. num. 9.*
- Arbores non cædæ non censentur Beneficij fructus, sed Ecclesiæ bona. p. 139. n. 7*
- Arma in Ecclesia auferri quidem debent propter rixas vitandas, & propter bonum publicum, & reuerentiam debitam loco sacro; non autem per Iudicem secularem, sed Ecclesiasticum. p. 47. n. 7*
- Ascendentes, & extranei hæredes propriissimè sunt hæredes. p. 162. n. 2*
- Attentans Assassinium etiam non secuto effectu priuatur immunitate, quia is dicitur Assassinus etiam effectu non secuto; at non dicitur occisor proditorius nisi secuta morte. p. 59. n. 6*
- Assassinium quo minus pecuniæ interuenit, eo est grauius delictum, quia vita hominis magis vilipenditur. p. 60. n. 11*
- Promissio de danda aliqua in uxorem, de dando aliquod officium, & quid simile, licet non sit in potestate promittentis, attamen est quid pretio æstimabile & constituit assassinium. ibid. n. 12*
- Promissio de re incerta, & generali, v. g. non defuturum esse in eius necessitatibus sufficit ad assassinium. p. 61. n. 13.*
- Promissio ad hoc vt constituat assassinium debet esse acceptata; alioquin cum nullam pariat obligationem, non est pretio æstimabilis, & sic non æquiualeat pecuniæ. ibid. n. 14*
- In crimine assassinij ad excommunicationem, depositionem, vel aliam censuram ferendam requiritur etiam partis citatio. p. 126. n. 4*
- In crimine assassinij ad ferendam sententiam sufficiunt probabilia argumenta; quæ tamen in casu immunitatis non sufficiunt. ibid. n. 5*
- Assassinus non gaudet immunitate Ecclesiæ. pag. 60. num. 1.*
- Assassinus præcisa Constitutione Gregoriana si non de rigore iuris, saltem de consuetudine priuatur immunitate. ibid. n. 2*
- Assassinus per translationem ab Infidelibus ex Syria est, qui fas esse arbitrabantur quoscumque Regia sui inimicos ipso iubente interficere. ibid. n. 3*
- Mandans aliquem occidi per Assassinos videtur priuari immunitate, etiam effectu non secuto, ex cap. 1. de homicid. in 6. ibid. n. 4*
- Pœnæ, & censuræ decretæ aduersus crimen Assassinorum hodie locum non habent. ibid. n. 4*
- Assassinus est qui (siue Infidelis, siue fidelis sit) pecunia, vel alio æquiualeanti conductus incautum aliquem occidit. ibid. n. 5*
- Mandans in aliquorum sententia Assassinus propriè non est, & pœnæ Assassinij ad mandatarios non extenduntur. ibid. n. 6*
- Assassinus est, & immunitate priuatur qui pecunia, vel alio æquiualeanti conductus occidit infidelem. p. 61. num. 1.*
- Assassinus non est, nec priuatur immunitate, qui accepta, vel pacta mercede occidit mandantis, & sui ipsius inimicum. p. 62. n. 1*
- Assassinus non est, nec immunitate priuatur, qui pecunia, vel alio æquiualeanti conducitur ad vulnerandum tantum, sed non ad occidendum. ibid. num. 1. sect. 4.*
- Assassinus non est qui conductus ad occidendum, (licet per accidens) non occidit, sed tantum vulnerat. ibid. n. 2*
- Assassinus in sententia aliorum est qui conductus ad occidendum (licet per accidens) non occidit, sed tantum vulnerat, quia per seipsum non stetit quominus sequatur homicidium. p. 63. n. 4*
- Restringe quod committat assassinium quoad affectum, non tamen quoad effectum. ibid. n. 5*
- Assassinus est, & immunitate priuatur qui sub promissione pecuniæ, vel alterius æquiualentis mandat aliquem occidi. ibid. n. 1. sect. 5*
- Assassinus est, & immunitate priuatur qui recepat, defendit, vel occultat assassinium, dummodo is verè causa sit mortis illatæ per assassinium, & cognoscat se assassinio auxiliari, aliàs non. ibid. n. 1. sect. 6*
- Qui per proclamata Gubernatoris vrbs habetur pro assassino, licet aliàs de iure assassinus dici non possit, gaudet immunitate. p. 64. n. 4*
- Assassinus est, & immunitate priuatur testis, qui pecunia, vel alio æquiualeanti corruptus, falsum deponit, vnde innocens morte damnatus fuit. ibid. n. 1. sect. 7.*
- Assensus superioris debet præcedere contractum, quia quando aliquid pertinet ad formam actus, debet præcedere ipsum actum. p. 132. n. 45*
- Sine assensu Apostolico licet alienari possit prædium, vel vineola; tamen non potest alienari pars prædij magni, & pretiosi quia sic successiue posset alienari totum in fraudem legis. p. 149. n. 5*
- Lex Mosaiica de reorum Asylò post Christi mortem exspirauit. p. 2. n. 5*
- Attentans, tractans, vel permittens alienare, dummodo in effectu non alienet, licet tradat rei pacificam possessionem, non incurrit excommunicationem, & pœnas dictæ extrauagantis. p. 132. n. 40*
- Ad incurrendas pœnas Constitutionis Gregorianæ, & excommunicationem ipsi annexam sufficit attentare per illam clausulam, ibi oppositam (si quis præter, vel contra attentare præsumperit) modo attentatio ad actum proximum externum reducta fuerit. p. 107. n. 1.*
- Atestantes de consuetudine legitime introducta contra Ecclesiæ immunitatem, videant quid affirmant. p. 80. n. 8.*
- Auxilium laicorum raro, etiam cum armis adhibendum est ad Ecclesiam defendendam. p. 95. n. 5*

Index Rerum,

B

B Anli Monasterio necessaria intromittentes, si ea sint onerosa nimis, nec possint Moniales subleuare, iustam causam habent ingrediendi. pag. 245. num. 1.

Bannitus, & condemnatus ob delictum, licet ob delictum exceptum, non tamen si fuerit condemnatus plenius probationibus, gaudet immunitate. pag. 26. num. 1.

Bannitus non debet post condemnationem esse melioris conditionis, quam ante condemnationem. ibid. num. 2.

Bannitus multo magis gaudebit si quomodocumque condemnatus fuerit ob delictum non exceptum. ibid. num. 4.

Bannitus non potest extrahi ex alieno Territorio, & sic neque ex Ecclesia, cum ea sit de Territorio Episcopi. p. 83. n. 2.

Bannitus vel **Exul** si sint in Ecclesia suae patriae, non dicuntur exilium fregisse. ibid. n. 3.

Bannitus, & **exul** mortuus non potest sepeliri ex doctrina Bartoli in Ecclesiis locorum, de quibus arceatur. p. 84. n. 7.

Bannitus, vel **exul**, hoc ipso quod transgrediatur fines veritos confugiendo ad Ecclesiam, committit crimen laesae Maiestatis, sed non in personam Principis. ibid. n. 12.

Bannitus, vel **exul** cum confidenter audeat permanere in loco sacro, delinquit in Ecclesia, non tamen occidendo, vel mutilando, & ideo gaudet immunitate. ibid. n. 13.

Bannitus si vi statuti possit impunè occidi, non solum non debet extrahi ab Ecclesia, sed nec in illa occidi. ibid. n. 15.

Quomodo sint recipiendi, & detinendi banniti, qui non commiserint delicta excepta. p. 113. n. 16.

Bannitus à iudice seculari, pro bannito etiam habetur ab Ecclesiastico. p. 124. n. 10.

Banniti capitaliter maioribus poenis afficiuntur, sicut & eorum receptatores & auxiliantes, communitatesque eos non persequentes, constitutionesque contra eos latae innouantur in Bulla 65. Gregorij XIII. p. 300. & seqq.

Beneficiarius in quorundam opinione poterit se obligatione personali obligare ad dandum commoditatem percipiendi fructus ad multos annos, vel sua vita durante cuiusque voluerit. p. 185. & seq. num. 9.

Beneficiarius poterit liberaliter cedere alteri fructus sui beneficii pro vita sua durante, si per huiusmodi cessionem non transferat ius aliquod ad bona Beneficij. p. 186. n. 10.

Beneficiarius potest gratis cedere distributiones obligatione solum personali, sine obligatione reali, per quam transferat aliquod ius in rem. ibid. numero 11.

Beneficiarius, si sine iuris solennitatibus incidat arbores, non tamen caeduas, tenetur Ecclesiae ad damni compensationem. p. 168. n. 6.

Beneficiarius potest fructus sui beneficii ad longum tempus v. g. pro sua vita locare, & alienare. p. 189. num. 1.

Beneficiarius potest retinere beneficium, donec declaretur delictum, propter quod beneficio priuatus est, nisi forte in lege dicatur, poenam in foro conscientiae statim soluendam esse. pag. 216. num. 12.

Publicatio resignationis Beneficij est facienda, licet notoria sit resignatio. p. 115. n. 6.

Beneficium restitutionis in integrum, est remedium ex-

traordinarium, quod non datur ei, cui competit remedium ordinarium. p. 166. n. 2.

Blanditia, & praecipue dolosa verba violentiae aequiparantur. p. 89. n. 4.

Blasphemus etiam Dei, & B. Virginis, ac superstitiosus, nisi de haeresi suspectus sit, gaudet immunitate. p. 80. n. 1.

Blasphemus etiam Dei, & B. Virginis in sententia multorum Doctorum non gaudet immunitate. ibid. num. 1.

Blasphemus, si blasphemia sit haereticalis, non gaudet immunitate, non ut blasphemus, sed ut haeticus est. ibid. n. 5.

Bona multa praestantur inuitis, quando eorum consultiur utilitati, non voluntati; quia ipsi inueniuntur sibi inimici. p. 33. n. 12.

Bona Ecclesiastica alienationis immunitate gaudent, & propterea inalienabilia dicuntur. p. 130. n. 2.

Non possunt **Bona** iurisdictionalia in feudum vel emphyteusim concedi, vel ultra triennium locari. p. 131. n. 13.

Nomine bonorum immobilium vel mobilium in hac materia alienationis veniunt vasa aurea, argentea, gemmae, casulae pretiosae, tapetes: item quae triennio non corrumpuntur, & simul fructificant, ut integer grex ouium, caprarum, &c. pag. 132. num. 50.

Nomine bonorum immobilium veniunt fundi, praedia, domus, & similia, quae fixam radicem habent. p. 134. n. 1.

inter **Bona** immobilia numerari debent arbores, si praedio sint necessariae, ita ut illis sublati praedium notabiliter deterioretur. p. 139. n. 1.

qui sua **Bona** tantum hypothecae generali obligauit, non impeditur ea alienare, cum eadem sic alienata creditori non submittantur. p. 140. n. 9.

Non possunt **Bona** vnius Monasterij transferri in aliud. ibid. & seq. n. 12.

Possunt tamen, si sint bona non pretiosa, vel quae seruando seruari non possunt. p. 141. n. 13.

Census non debet imponi cum hypotheca, etiam super alia bona Ecclesiae speciali. Vide in verbo *Census*.

Bona Ecclesiae subsunt arbitrio ipsius summi Pontificis. p. 155. n. 39.

Bona immobilia non possunt dici fructifera, nisi sint destinata ad fructificandum, & nisi soleant fructus afferre. p. 165. n. 9.

In casu, quo **Bona** immobilia, quae Missarum onus perpetuum annexum habent, auctoritate Apostolica alienentur, eorum pretium sub poena interdicti ipso facto incurrenda in alia bona stabilia fructifera, cum eiusdem oneris annexione conuerti debet. ibid. n. 16.

Bona immobilia non dicuntur solita fructificare, nisi pluries fructum afferant. ibid. n. 14.

Bona immobilia, & mobilia quoad PP. Theatinos sunt in diuersa ratione, siquidem immobilia repugnant instituto, non sic mobilia. pag. 171. num. 34.

Bona Ecclesiae dicuntur patrimonium, & bona Dei, & Christi, non solum ut Dominus vniuersalis est, sicut est ceterorum; sed etiam ut particularis, quatenus ipsi particulariter offeruntur. pag. 176. num. 11.

Bona Ecclesiae dicuntur res sacrae, & propterea sub nullius potestate existunt. ibid. n. 12.

Bonorum Ecclesiae dominium esse penes Congregationem fidelium senserunt multi Doctores. ibid. num. 13.

Iure antiquo **Bona** Ecclesiae locari poterant per nouennium, etsi non ultra. p. 184. n. 4.

Bonum

& Verborum Notabilium,

Bonum commune præfertur priuato, etiam cum periculo vitæ. p.196.n.50
 Bonum commune Religionis præponderare debet bono priuato cuiuscumque particularis Monialis. p.212.n.3.
 Bona Hæretici, & aliorum à die commissi criminis obstringuntur reali obligatione, ita vt ad quemcumque transierint, à Fisco vindicari possint vnà cum fructibus extantibus. p.217.n.17
 Is cuius Bona sunt confiscanda, si fraude, vel mendaciis id impediatur, non tenetur ad restitutionem in foro conscientie. p.226.n.20
 Bulla Gregorij XIV. in delictis exceptis in medium affertur iuxta quælibet delictorum nomina. pag.41. num.2.
 In Bulla confirmationis Concilij adest clausula Decreti irritantis, quæ omnem consuetudinem præteritam, & futuram sustulit. p.77.n.2
 In Bulla Cœnæ fertur censura reseruata contra violatores non quidem immunitatis, sed libertatis Ecclesiasticæ, & non cuiuscumque libertatis, sed specialis. p.111.n.7
 Bulla Gregoriana de immunitate non extenditur ad casus similes, seu ad grauiores. p.206.n.4
 Bulla Clementis Octauæ de largitione munerum extenditur etiam ad casus ibi non exceptos, modò sint similes exceptis, seu grauiores. p.207.n.16
 In locis vbi publicatur Bulla Cruciatæ possunt illam habentes à quolibet approbato Confessario semel in vita, & semel in morte absolui ab omnibus casibus, & censuris reseruatis. p.272.n.11

C

C *Adiutus* censetur remissa, si Prælatus vel Beneficiarius recipiat pensionem, & canonem pro tempore elapso. p.157.n.12
Campanile plus spiritualitatis habet, quam Palatium Episcopi, cum ibi adsint campanæ oleo sancto consecratæ, & ibidem exerceantur opera pia, quando in Dei honorem campanæ pulsantur. p.12.n.14
Campanile disunctum ab Ecclesia si distet ab illa intra triginta passus gaudet immunitate ex determinatione S. Cong. Episcoporum, & immunitatis. ibid. num.18.
Canones sacri concedentes immunitatem loquuntur generaliter, & sine limitatione, sed comparative ad Indices sæculares tantum. pag. 32. & sequenti, num.1.
 Canon prohibens immoderatam castigationem serui vel discipuli, non autem moderatam, quæ in Ecclesia fieri potest. p.33.n.17
 Adducuntur in medium plures sacri Canones prohibentes extractionem reorum ab Ecclesia & iubentes restitutionem. p.89.n.3
 Canones permittentes permutationem rerum Ecclesiasticarum inter Ecclesias sunt correcti per alios Canones prohibentes. p.159.n.15
Canonici vt singuli seorsim sumpti, non faciunt Capitulum; nec talis consensus singulorum est consensus Capituli. p.153.n.9
Capella, valuz, setra, tectum, sacristia, parietes, & turres etiam ipsius Ecclesiæ gaudent immunitatis priuilegio. p.11.n.2
 Capella quæ non fuit auctoritate Episcopi erecta, non censetur Ecclesiasticum beneficium. pag. 231. num.17.
 Capella cum sepulchris concedi potest ad vsum, non tamen potest vendi; ita vt qui emit, fiat Dominus rei, & possit cuiusque alteri vsum eius concedere, quia tunc esset vera alienatio. p.163.n.2
Capellano, vel Confessario Monialium non licet in-

Th. Delbene de Immunit. Eccles. Pars II.

gredi el usuram in casu renouationis sacramenti existentis in choro interiori; cum id fieri possit absque ingressu, & exponi per fenestellam in Ecclesia exteriori. p.250.n.5
Capitulares præter Regulam antiquam possunt facere nouum statutum, ex quo obligentur & ipsi, & Regulam professuri, non item Religiosi prius professi, qui capitulari statuto non interfuerunt. pag. 194. num.11.
 Capitulum, vel is, ad quem Episcopalis iurisdictio tunc temporis pertinere noscitur, potest facere omnia, quæ posset Episcopus, si tunc viveret. pag. 120. num.5.
 Capitulum quando consentire censeatur, cum maior pars trahere debeat minorem. p.153.n.7
 Consensus Capituli debet esse à Canonicis in Capitulo congregatis, & non sufficit, si sit à singulis seorsim sumptis. ibid.n.8
 Capitulum si ob bellum, vel aliam causam urgentem ablit, Prælatus debet loco Capituli substituere alios clericos, quibuscum tractet, & consular de re Ecclesiæ alienanda, & quorum consensu obrento, rem Ecclesiæ alienet. ibid.n.11
 Capitulum potest interim contrahentem ad contractus obseruationem compellere, quia fauore Ecclesiæ contractus interim claudicat. ibid.n.13
 Consensus Capituli Ecclesiæ Cathedralis requiritur etiam quando Episcopus est principalis auctor alienationis bonorum alicuius Ecclesiæ secularis, non Cathedralis. p.154.n.23
 Capitulum validè auget numerum Canonicorum licet iurauerit statutum de non augendo numero. p.180. num.8.
 Capitulum sede vacante probabilius est quod possit in Monasteriis exemptis circa clausuram, quidquid poterat Episcopus. p.203.n.8
 Capituli nomine veniunt Canonici cum Decano in vnum congregati. p.266.n.2
Capituians, & componens personas si pluries id faciat, in itineribus, & stratis publicis etiam vrbium, non gaudet immunitate; secus si id faciat priuatim & secrete, siue immediatè, siue missis aliquibus nuntiis, vel literis comminatoriis. p.42.n.1.& 2
Captura reorum est actus iurisdictionis, qui in Ecclesia, vt potè de alieno Territorio, à iudice laico exerceri non potest. p.117.n.7
Captus, & è manibus ministrorum Iustitiæ confugiens ad Ecclesiam, gaudet immunitate Ecclesiastica. p.272. num.1.
 Captus & in carcere inclusus, si fracto carcere ad Ecclesiam confugiat, gaudet immunitate. ibid. sect.7.n.1
 Captus, & in carcere inclusus subest Potestati, & iudicio Iudicum dum in eorum Iurisdictione existit, secus si extra illam exeat, sicut de facto exit, cum ad Ecclesiam se recipit. ibid. sect.6.n.4
Capucini, & Fratres Minores, licet non possint iuxta ipsorum regulas possidere bona stabilia fructifera, possunt tamen possidere Conuentus & hortos ipsorum vsu. p.165.n.15
Carceratus fugiens à carcere delictum non committit, quia vitur iure suo; & dato, quod committat, non committit delictum exceptum. pag. 27. num.5.
 Carceratus non gaudet immunitate, si in carcere existens confugiat ad sacerdotem ibi administrantem Eucharistiam. p.28.n.5
 Carceratus ductus per Ecclesiam à birrariis non necessariò, sed voluntariè in sententia nonnullorum Doctorum gaudet immunitate. ibid.n.6
 Carceratus in alieno Territorio, vel in Ecclesia, non potest etiam pro alia iusta causa ad instantiam cuiusvis in carcere detineri. p.105.n.31

I 3 Cardinalis,

Cardinalis, an casu, vel data opera in Rem ad suppli-
cium ductum incidit, standum est eius siue alio
iuramento. p. 19. n. 5
Cardinalis quod potius extra Urbem, quam in Urbe
habeat talem facultatem dicendum est, & præcipue
extra statum Ecclesiasticum. ibid. n. 6
Cardinales Regibus æquiparari debent. ibid. n. 7
Cardinales non debent esse deterioris conditionis ac
erant olim apud Romanos Flamines Diales, &
Virgines Vestales, ob quos fontes non pledebantur.
ibid. n. 8.
Cardinales in fauoribus, & gratiis Episcopis compa-
rantur. p. 20. n. 12
Cardinalis ob offensam indicitur Ciuitati Sedis Epif-
copalis amissio, & comparantur Pontifici. ibid.
num. 13.
Cardinales æquiparantur Regibus, & faciunt vnum
corpus, & consistorium cum summo Pontifice, &
sunt speciali modo membra illius, & filij Ecclesiæ
Catholicæ. p. 69. n. 39
Cardinalis subest pœnis statutis contra præsumentes
alienare bona Ecclesiastica. p. 175. n. 1
Cardinalis non subest legibus pœnalibus nisi expri-
matur; id tamen non procedit in iis quæ perti-
nent ad publicam Ecclesiæ vtilitatem, vel quæ
agunt de iustitia seruanda, vel fraude vitanda. ibid.
num. 2.
Cardinalis subest Cancellariæ regulis, in quibus de
fraude vitanda agitur. ibid. n. 3
Cardinalis adstringitur iuramento, ne possit alienare
bona Ecclesiastica, imò iurat non esse consensurum
eorum alienationi. ibid. n. 4
Cardinalis post Cardinalatum factus Episcopus tene-
tur vinculo iuramenti ad bona Episcopatus non alie-
nanda, quamuis de non alienando iuramentum non
emiserit. ibid. n. 8
Cardinales, & Episcopi, vel alij habentes priuile-
gium ingrediendi Monasteria Monialium cum so-
ciis, non possunt assumere pro sociis fratres Mino-
res, si de ipso non fiat mentio in dicto priuilegio.
p. 233. n. 6.
Charusiani satis probabiliter in suis infirmitatibus,
etiam cum periculo vitæ, ad abstinentiam ab esu
carnium obstringuntur. p. 212. n. 4
Quando duo *Casus* æquiparantur in lege antiqua, lex
nova loquens in vno locum habet in altero. p. 37.
num. 10.
Casus valde dubius, & ideo ex consilio Auctoris, si
accidat, est de eo summus Pontifex certiorandus
per Episcopum, & ab eo consilia capienda. pag. 72.
num. 8.
Casus si contingat ex sententia Dianæ capiendum est
consilium à summo Pontifice. ibid. n. 10
Casus expressi tres sunt tantum, scilicet venditio, per-
mutatio, & donatio: hi tantum contractus sunt
alienatio propriè dicta, per quam rei dominium
transfertur. p. 154. n. 25. & 26
Casus exceptus tunc extenditur ad similes quando lex
excipiens non vtitur dictione alia taxatiua. pag. 206.
num. 2.
Casus exceptus extenditur ad similes in materia fa-
uorabili, non item in materia odiosa. p. 207. n. 7
In noua dispositione *Casus* omisus intelligitur relictus
iuri antiquo. p. 172. n. 42
Casus exceptus cum dictione taxatiua admittit exten-
sionem ad casus similes, vel vrgentes, non au-
tem ad casus dissimiles, & minus vrgentes. pag. 212.
num. 2.
Quotiescumque duplex est *Causa* mouens ad aliquam
dispositionem faciendam, cessante vna, si altera per-
seueret, non cessat dispositio. p. 48. n. 5
Causa Ecclesiasticæ cognitio, qualis est immunitatis,

non potest nisi ad Iudicem Ecclesiasticum spectare.
p. 118. n. 3.
Causa Immunitatis Ecclesiasticæ pertinet ad honorem,
& reuerentiam rei. ibid.
Causa extinctionis debitorum Ecclesiæ, non est causa
sufficiens alienandi res Ecclesiæ, nisi debitum sit vr-
gens, ita vt illud extinguere sit necessitas, vel utili-
tas Ecclesiæ. p. 138. n. 18
Causa, de qua in procemio extrauagantis *ambitiuse*,
non est causa finalis, sed impulsiva ad prohibitio-
nem alienationis rerum Ecclesiæ faciendam. p. 159.
num. 10.
Causa legitimæ nomine ab Episcopo approbandæ ex
Concilio Tridentino non intelligitur quæcumque
ab Episcopo approbata: sed tantum expressa in cap-
itulo. p. 205. n. 3
Causa expressa in iuribus data capacitate, & commo-
ditate Monasterij ad medendum, & cessante contra-
gionis alio periculo, non sunt sufficientes. ibid.
num. 5.
Cessantibus causis expressis in motu Pij V. non potest
Monialibus concedi licentia egrediendi à clausura.
p. 206. n. 1.
Causa prædictæ, quod sint extendibiles ad similes, &
vrgentes, est satis probabilis sententia Doctorum.
p. 207. n. 10.
Causa exheredationis filiorum non possunt extendi ad
alias similes, seu grauiiores. ibid. n. 14
Causa limitata limitatum producit effectum, & facul-
tas non excedit limites suos. p. 235. n. 4
Cellula, Horti, & adhaerentia Ecclesiæ gaudent immu-
nitate. p. 12. n. 3
Celle Ianua aperta remanere debet, & ambæ Comita-
trices ad eiusdem Cellæ ianuam morari, Confessario
Monialis infirmæ confessionem audiente. pag. 243.
num. 11.
Censura lata contra facientes non extenditur ad man-
dantes. p. 52. n. 3
Censuras incurrit qui extrahit personam Ecclesiasti-
cam, etiam si hæc commiserit crimen exceptum; dum-
modò seruauerit requisita Concilij Tridentini. p. 105.
num. 22.
Censura lata contra facientem non ligat consentien-
tem, nisi exprimatur. p. 132. n. 43
Censura contrahuntur ante sententiam criminis, non
aliæ pœnæ. p. 172. n. 50
Censura incurritur, &c. etiam si agatur de alienatione
bonorum deuolutorum ad Sedem Apostolicam. p. 813.
num. 2.
Censura quando sunt ferendæ sententiæ non incur-
rantur, nisi per Iudicem sit lata sententia. p. 219. n. 4
Nominem censuræ veniunt solum Excommunicatio, Sul-
pensio, & Interdictum. p. 230. n. 8
Modicum moraliter loquendo, seu paruitas materia à
peccato & censuris excusat. p. 251. n. 2
Censura non contrahitur sine contumacia, & quodam
virtuali contemptu. p. 261. n. 3
Censuræ, seu legis Ecclesiasticæ contemptor esse non
videtur, qui eas prædicta ignorantia ignorat. ibid.
Censuræ sunt institutæ ad medendum, non ad pericu-
lum animis iniiciendum. ibid. n. 4
Censura Ecclesiastica non fertur propter internam ope-
rantis dispositionem habitualem, vel actualem, sed
propter externam Ecclesiastici præcepti contumacem
transgressionem. p. 262. n. 9
Censura non incurritur ab eo, qui ex metu graui mor-
tis, infamiæ, &c. transgreditur legem naturalem, si
tali transgressioni sit annexa censura, licet peccet
contra legem. p. 263. n. 22
Censura non incurritur à contrahente & consummante
graui metu inducto matrimonium cum consanguini-
nea, licet mortaliter peccet. ibid. n. 23
Censura

& Verborum Notabilium.

- Censura non incurritur ab eo, qui graui metu adactus remigat in Tircemibus Turcarum contra Christianos; quamvis ex probabili mortaliter delinquat. *ibid.* n. 24.
- Censura vel irregularitas contrahitur ab eo qui facit actum intrinsece malum, cui ratione alicuius circumstantiæ ea sit annexa; quamvis ob grauem metum exercens contra Ecclesiasticam etiam legem delinquat. *ibid.* n. 29.
- Censura, scilicet excommunicatio, suspensio, & interdictum contrahuntur ante omnem iudicis sententiam à comprehensis in Motu Gregorij; non tamen aliæ pœnæ ibi statutæ. *p.* 270. n. 11.
- Censura vt locum habeat, debet habere suum auctorem, quod non contingit in habente conscientiam erroneam. *p.* 281. n. 9.
- Census breui duraturus computatur inter bona mobilia. *p.* 138. n. 29.
- Census redimibilis etiam computatur inter bona mobilia. *ibid.* n. 30.
- Census vitalitius dicitur utilis ex vno capite, & ex alio damnosus Ecclesiæ, quia tendit ad priuationem intra certum tempus necessario futurum, & Ecclesiæ de præsentis exponitur periculo perdendi capitale. *p.* 139. n. 39.
- Census impositio fieri potest à Capitulo pro sustinendis litis expensis. *p.* 140. n. 3.
- Census fundari non potest in Conuentu, & horto annexo, & in omnibus aliis supradictis rebus; cum etiam census comprehendatur in prohibitione. *p.* 163. n. 7.
- Census, si fundaretur super Conuentu, vel horto annexo conuentui, emolumentum pro celebratione Missarum non corresponderet oneri. *p.* 165. n. 6.
- Cessio litis, vel causæ fieri non potest sine solennitate iuris, quia & talis cessio est quædam alienatio, cum & ipsa sit cessio iuris iam acquisiti. *pag.* 157. num. 7.
- Cessio legati, vel hereditatis relictæ fieri non potest sine iuris solennitate; quia talis cessio est etiam alienatio, cum sit iuris acquisiti, & non acquirendi. *ibid.* n. 8.
- in Cessione iuris acquirendi non sunt seruandæ iuris solennitates; secus autem est in concessione iuris acquisiti. *ibid.* n. 1.
- Chorus est pars Ecclesiæ, nec intra Monasterij septa continetur. *p.* 282. n. 6.
- Christus supra legem naturæ, ac fidei nullas leges ceremoniales, nisi circa ritus sacrificij, & sacramentorum præscripsit, reliqua verd Ecclesiæ disponenda reliquit. *p.* 2. n. 8.
- Circumstantia quod quis in Ecclesia existens occidat hominem extra ipsam, non aggravat notabiliter homicidij peccatum. *p.* 49. n. 2.
- Civis impediens militem Principis iuste de mandato ipsius expilantem bona ciuitatis, non tenetur ad restitutionem. *p.* 220. n. 30.
- In lege veteri constitutæ erant Ciuitates refugij pro ludæis, & fratribus eorum, non autem pro Gentilibus. *p.* 25. n. 12.
- Ciuitates & loca S. R. Ecclesiæ alienari, vel infendari prohibentur, deque eorum alienationibus, vel infestationibus sub quouis prætextu, etiam evidenti utilitatis tractari, in Bella, 35. Pij V. *pag.* 293. & seqq.
- Clausuram, Porticus, ambitus, dormitorium, & cætera loca, seu habitacula quolibet modo Ecclesiæ adherentia gaudent immunitate. *p.* 12. n. 1.
- Clausula (sublata facultate ei, & eorum cuilibet, &c.) apposita in constitutione Gregoriana tollit omnem prorsus interpretationem, & extensionem. *pag.* 73. num. 10.
- Clausula (si tibi summarie, simpliciter, extrajudicialiter, & quantum pro tuæ conscientie informatione sufficere tibi videbitur) videtur importare non plenam probationem. *p.* 124. n. 2.
- Clausula ista (summarie, simpliciter, & extrajudicialiter, seu de plano) non excludunt concludentem probationem, sed excludunt solum modum probationis. *p.* 124. n. 12.
- Clausula (summarie, & extrajudicialiter, & quantum pro tuæ conscientie informatione sufficere videbitur) tollunt solum iuris solennitates, & apices, non item veras, plenas, & concludentes probationes. *ibid.* n. 18.
- Clausula recensita non efficiunt, quod ius gentium, vel naturæ seruandum non sit. *ibid.* n. 19.
- Clausula recensita non est iuri contraria, quia ius prohibet alienari, quando bona sunt Ecclesiæ absolute. *p.* 155. n. 5.
- Clausula (absque vlllo superioris decreto, vel ministerio, vel sententia, absque vlla declaratione, absque vlla sententia, ante vllam sententiam) quid importent. *p.* 217. n. 22.
- Clausura tantum de iure positio Monialibus obseruari præcipitur, & cur. *p.* 191. n. 1.
- in materia Clausuræ ex præsumpta mente superioris concedentis per licentiam generalem censetur reuocata specialis, vel esse inclusa generalis, vel confusa. *p.* 237. n. 21.
- Clausura cum sit de iure positio, non obligat cum tanto incommodo. *p.* 247. n. 13.
- Clericus non perdit sua priuilegia per interdictum. *p.* 10. n. 3.
- Clericus excommunicatus non perdit priuilegium fori, vel canonis, nec excommunicatus immunitatem. *p.* 23. n. 2.
- Clericus etiam comparatiue ad Iudices seculares, gaudet immunitate, siue subest eorum iurisdictioni, siue non. *p.* 30. sect. 1. n. 1.
- Clericus non debet esse deterioris conditionis, quam laicus. *ibid.* n. 2.
- Clericus, si non seruet requisita Tridentini, priuatur priuilegio personali, non item locali. *ibid.* n. 3.
- Clericus, qui non subest iurisdictioni Iudicum secularium, sed Ecclesiasticorum, non gaudet immunitate Ecclesiæ comparatiue ad Iudices Ecclesiasticos. *p.* 31. num. 1.
- Clericus cum extrahitur à Iudice Ecclesiastico, ex voluntate Ecclesiæ extrahi dicitur. *ibid.* n. 3.
- Clerici delinquentis ab Ecclesia extractio, Ecclesiæ nec dedecus, nec irreuerentiam gignit. *ibid.* n. 13.
- Clericus si ob delicta non posset extrahi ab Ecclesia à suo Prælato, raro puniretur. *ibid.* n. 15.
- Clericis conuenit sanctitas, & maior quam laicis integritas. *ibid.* n. 21.
- Clericus delinquens si confugiat ad Ecclesiam, duplici titulo eximitur à laicali iurisdictione, & ratione personæ, & ratione loci. *p.* 33. n. 2.
- Clerici, licet non gaudeant dicto Immunitatis priuilegio comparatiue ad Iudices Ecclesiasticos, non propterea sunt deterioris conditionis quam laici, & si sunt, non sunt per se, sed per accidens. *ibid.* n. 10.
- Ratio, cur Clerici non gaudeant immunitate est status diuersus à laicis, in quibus magis excusabilia sunt delicta, quam in Clericis. *p.* 34. n. 24.
- Clerici confugientes ad Ecclesiam, sequuntur opinionem oppositam, quæ est etiam satis probabilis. *ibid.* num. 23.
- Clericus dimisso habitu modo sit tantum in minoribus, gaudet immunitate. *p.* 35. sect. 14. n. 1.
- Clericus sine requisitis præscriptis à Concilio Tridentino sess. 23. cap. 6. reputatur vt laicus, & sic non debet esse deterioris conditionis. *ibid.* n. 2.
- Clericus

Index Rerum, V 8

- Clericus gaudens privilegio fori, si committat delictum, ob quod Iudici seculari tradendus est, extrahi potest ab Ecclesiastico Iudice, & Iudici seculari tradi. *ibid.* n.3
- Crimina, ob quæ reus Clericus deponendus est, & Iudici seculari tradendus, excepta esse solent. *ibid.* num.4.
- Clericus extrahi non debet ob crimen non exceptum, vel si extrahatur, Curia seculari non est tradendus. *ibid.* n.5.
- Clerici filij reorum læsæ Maiestatis non sunt inhabiles ad beneficium, & multo minus priuantur beneficiis acquisitis. p.68.n.25.& 28
- Clericus abutens scemina, vel committens bestialitatem non incurrit penas Bullæ Pij V. latas contra Clericos sodomiam exercentes, cum talis actus non sit propriè sodomiticus. p.75.n.7
- Clericus sodomiam patiens probabiliter non incurrit dictas penas latas à Pio V. quia non est propriè sodomita, sed mollis. *ibid.* n.8
- Clericus exercens sodomiam ex constitutione Pij V. Curia seculari traditur. p.78.n.3
- Clericus non potest in præiudicium status Clericalis renunciare privilegium canonis etiam cum iuramento. p.90.n.8
- Clericus potest in civilibus se subicere Iudici seculari, qui tamen non potest exequi mandatum à se relaxatum contra ipsum, sed debet adiri superior Ecclesiasticus. *ibid.* n.9
- Clericus in causa reconventionis potest iudicari à Iudice seculari. *ibid.* n.10
- Clerici, & Regulares non possunt expellere confuentes ad suos Conventus, & Domos, etiam reiciendo illos ad Ecclesiam, quia in Ecclesia naturæ necessaria ministrare non licet. p.128.n.5
- Clericus subscribens alienationem bonorum Ecclesiæ, excommunicatur, nisi alienans, & recipiens rem Ecclesiæ, celeri restitutione sibi prospiciant. p.132.n.41.
- Clericorum nomine in materia odiosa non veniunt Episcopi, nec Clerici in Dignitate constituti, ut Ecclesiæ Cathedralis Canonici: item, nec Regulares. p.227.n.2.
- Clericis ministrantibus infirmis quale concessum fuerit à Gregorio XIV. privilegium. p.229.n.4
- Clerici non residentes de iure communi fructus Beneficiorum non percipiunt, exceptis infirmis, & existentibus in seruitio Papæ, & duobus Canonicis existentibus in seruitio Episcopi, cum hi residere censeantur, & per novam constitutionem superuenientem non includantur supradicti casus à iure communi excepti. p.259.n.17
- Clericorum nomine in materia pœnali non veniunt Religiosi, nec Episcopi, nec alij Clerici in dignitate constituti, nec Canonici Ecclesiæ Cathedralis; veniunt tamen si verba simpliciter ita generalia sint, ut ad quoslibet extendantur. p.274.& seq.n.1
- Clerici etiam Monasteria frequentantes, si moniti non respuerint, ultra penas capitis Monasteria, puniri possunt pena excommunicationis, ac tandem pena depositionis. p.275.n.9
- Nulla Clericis iure prohibita obligant eos virtute illius prohibitionis, seclusis circumstantiis extrinsecis sub culpa mortali, donec absit contumacia non obediendo monitioni superioris. p.277.n.2
- Coactio seu vis semper à censura excusat, quia simpliciter aufert voluntarium; ideoque aufert omnem culpam, consequenter & omnem pœnam in culpa fundatam: ac verò metus relinquit voluntarium simpliciter, ideoque culpam omnem non aufert. p.263.n.28.
- Cameterij ambitus nunc tantum gaudet circuitu supradictorum passuum. p.13.n.11
- Cameterium etiam gaudet eodem immunitatis privilegio, quo gaudet Ecclesia. p.14.n.1
- Distinctio nonnullorum, quod solum Cameterium benedictum gaudeat immunitate, refellitur. *ibid.* num.2.
- Cameterium eo ipso, quod sepultura fidelium est destinatum, præsumitur benedictum, & auctoritate Episcopali sacratum. *ibid.* n.3
- Privilegio immunitatis non solum Cameterium, sed ostium, & porticus eius gaudent. *ibid.* n.4
- Cameterium gaudet immunitate etiam si non sit benedictum ab Episcopo, sed à simplici Sacerdote, quin immo etiam si à nemine sit benedictum; dummodo in ipso aliquis Christianus sepultus sit cum Ecclesiasticis officiis de licentia Episcopi. *ibid.* n.5
- Cameterium etiam pollutum, & interdictum, gaudet immunitate. *ibid.* n.6
- Dispositio facta in fauorem Ecclesiæ censetur etiam facta in fauorem Cameterij. *ibid.* n.7
- Cameterium, cum sit Ecclesiæ accessorium, æquiparatur & pari passu ambulat quoad sacrilegium, interdictum, & pollutionem. *ibid.* n.8
- Cognitio de questione facti non est propriè cognitio de crimine; attamen si Iudex secularis vult se immiscere, potest in hoc casu inhiberi à Iudice Ecclesiastico. p.66.n.16.
- Cognitio an territorium Ecclesiæ sit violatum necne, spectat ad iudicem Ecclesiasticum. p.120.n.2
- Confraternitates, Collegium, Congregatio, vel Hospitalis sine auctoritate Episcopi erecta, non censentur loca pia propriè, & quælibet horum bona possunt sine solennitate iuris alienari. p.131.n.16
- Commissarius habet iure Ordinario solum Deum cognitorem, & iudicem. p.124.n.6
- Commissarius electus ab Inquisitore non præfertur Episcopo, secus est si sit electus à Pontifice, licet sit subdelegatus. *ibid.* n.7
- Commissarius siue electus sit à Pontifice, siue ab Inquisitore, est superior Ordinario, & eius citatio est præferenda citationi Episcopi. *ibid.* n.9
- Commissarius, seu Delegatus prædictus incurrit dictam excommunicationem, seu suspensionem, etiam si gratis, vel per metum, vel per præuiam pecuniam, & promissionem præstiterit consensum, decretum, vel auctoritatem. p.182.n.2
- Quod alicuius conscientia committitur, non dicitur commissio iudicialis, sed conscientialis. pag. 124. num.3.
- Commissio est exequenda secundum veritatem, & satis est si iure gentium sustineatur. *ibid.* n.4
- ex dicta Commissione sufficit qualitercumque inquirere, ac probationem ipsi soli, cui est demandata, concludere. *ibid.* n.5
- Committens tempore iubilæi etiam sub spe absolutionis peccata reservata etiam habentia annexam censuram, quandiu durat iubilæum, absolui potest. pag. 50. num.3.
- Committens in Ecclesia leuia delicta gaudet immunitate. *ibid.*
- Communitates etiam, & vniuersitates tractantes, & consulentes, vel alia ratione verba facientes, vel etiam insinuantes, vel oratores mittentes incurrunt in dictas censuras, non quidem ut omnes, sed ut particulares. p.184.n.11
- in Concessione per precarium, vel ad beneplacitum Ecclesiæ rei immobilis, vel mobilis pretiosæ, seruandæ sunt iuris solennitates. p.165.n.1
- per huiusmodi Concessionem iure transferitur ius in rem in alterum; & sic est vera alienatio. *ibid.* num.2.
- Concilium Tridentinum reuocauit obseruantiam immunitatis

& Verborum Notabilium.

- munis secundum canones, Concilia generalia, & Pontificum constitutiones. p.6.n.2
- Concilium Tridentinum fuit confirmatum per Bullam Pij IV. in qua adest clausula Decreti irritantis, quæ tollere videtur omnem consuetudinem præteritam, & futuram, contra nonnullos. ibid.n.3
- Concilium Tridentinum de facto sustulit omnes consuetudines Immunitati Ecclesiasticæ derogantes. p.77.n.1.
- Condemnatus ex solis indicis, & ex probationibus non concludentibus gaudet immunitate. p.26.n.3
- Condemnatus ad mortem, si cum ad supplicium ducitur, è manibus ministrorum iustitiæ confugiat ad Ecclesiam, gaudet immunitate. pag. 28. sect. 8. num.1.
- Condemnatus ad tritemes, siue ad tempus, siue ad semper, si à tritremibus confugiat ad Ecclesiam, gaudet immunitate. ibid.sect.9.n.1
- Condemnatus ad vapulandum, si ad Ecclesiam confugiat, gaudet immunitate. p.29.n.8
- Conditio possidentis melior est quando sumus in dubio, & cetera sunt paria. p.127.n.4
- Conditio expressa ut in perpetuum seruentur, seu nunquam alienentur, necessaria non est ad legalem inalienationem. p.134.n.10
- Nec possunt alienari bona hæreditaria accepta de manu laici, & ex necessitate soluendi æris alieni alienanda. ibid.n.11.
- Conditio appositæ à disponente, quod bona relicta Ecclesiæ non possint alienari, debet exprimi in impetratione consensus summi Pontificis, aliàs rescriptum vitaret; secus si impetrandus sit per modum approbationis causarum ad alienationem requisitarum. p.156.n.7. & 8.
- Confessarius sollicitans in confessione puerum ante Bullam Gregorij XV. non erat denunciandus, quia præcedentes aliorum Pontificum Bullæ erant contra sollicitantem feminas. p.75.n.6
- Confessarius approbatus virtute Bullæ Cruciatæ non potest in his penis dispensare. p.230.n.7
- Confessarius quilibet approbatus potest ab eadem excommunicatione supradicta absolvere, licet publica, virtute tamen Cruciatæ semel in vita, & semel in morte. p.229.n.7
- Confessarius quilibet privilegiatus potest ab eadem excommunicatione supradicta toties quoties absolvere; quia Religiosi habent privilegium absolvendi toties quoties ab omnibus casibus Sedi Apostolicæ reservatis, præterquam à contentis in Bulla Cœnæ. ibid.n.8.
- Confessarius habens privilegium absolvendi ab omnibus casibus reservatis, & à censuris, & penis surgentibus ex eis, potest absolvere toties quoties in foro conscientie à prædictis priuationibus & inhabilitatibus. p.130.n.10
- Confessarius habet iustam causam ingrediendi quando locus, ubi infirma iacet, non est propè aliquam fenestellam, per quam confessio commodè excipi possit: item si Monialis surda sit, vel morbo oppressa non possit accedere. p.242.n.1
- Confessarius, & Eucharistiam ministrans ingredi possunt non solum quando morbi periculum obligat ad hæc Sacramenta suscipienda, sed etiam in ipso morbi principio. ibid.n.6
- Confessarius, & Ministrans Eucharistiam ingredi possunt quotiescumque ex Regulæ præscripto solent Moniales confiteri, & quotiescumque infirma dixerit se sacramentis indigere. p.243.n.8
- Confessarius Monialium clausuram ingressus ad Sacramenta ministranda, rectâ viâ, & absque diuerticulo ire debet, nec aliò se conferre etiam prætextu administrandi Sacramenta, si non sit necessitas. ibid.n.12
- Confessarius Monialis ministrans ei Sacramentum Extremæ unctionis non potest ibi manere post talem administrationem ad animam Deo commendandam; sed sententia opposita est probabilior. ibid.n.13.
- Confessarius Monialium si sit Regularis ingrediens clausuram potest secum conducere socium, secus si confessarius est secularis, & non accedat ministraturus Eucharistiam, vel extremam unctionem, quia in tali casu necessarius est ei etiam socius. ibid. num.15.
- Confessarius, & socius ipsius non possunt alloqui Monialem sine licentia Sacre Congregationis. ibid. num.21.
- Confessarius inferior potest etiam absolvere à casibus in Bulla Cœnæ contentis, si peccatum, quod peccator commisit, ignorantiam, obliuionem, vel inadvertentiam saltem non crassam, seu supinam reservationis habet. p.262.n.14
- Confessarius quilibet approbatus virtute Cruciatæ potest absolvere semel in vita, & semel in morte. p.273.n.14.
- Confessariis pariter interdictum est sub pena vocis actiæ & passiæ, ne in ædibus Monasterij vel ei contiguis pernoctent, vel alios pernoctare faciant, &c. p.276.n.22
- Confugere in Ecclesia cubare, aliaque corpori necessaria peragere opus non habent. p.12.n.4
- Confugiens ad portas Ecclesiæ, etiam si clausas illas inveniens, & easdem, vel illarum ansam, vel vectes manibus apprehendat, gaudet Ecclesiastica immunitate. p.11.n.6.
- Confugiens supra tectum Ecclesiæ, necnon supra tectum Palatij Episcopalis, Monasterij, Hospitalis, vel cuiuscumque alterius loci pij, gaudet Ecclesiastica immunitate. p.11.n.9
- Confugiens ad scalas Ecclesiæ, quia & hæc pertinent ad Ecclesiam, & cum Ecclesiæ adhæreant, religiosæ reputantur, gaudet Ecclesiastica immunitate. p.12. num.11.
- Confugiens ad Campanile, quod sit Ecclesiæ coniunctum, in omnium Doctorum sententia, si disiunctum in sententia Nauarri, gaudet immunitate Ecclesiastica. ibid.n.12
- Confugiens ad domum Parochi, Canonici, vel alterius Ecclesiasticæ personæ, etiam existentem intra spatium prædictum, non gaudet immunitate, præsertim si talis domus sit laico locata, vel ad emphyteusim concessa, contra nonnullos. p.14.n.12
- Confugiens ad cœterum fidelium comitantem Sanctissimum delatum ad infirmos, seu processionaliter, licet non tangat hastam baldachini, gaudet immunitate, non de iure, sed de consuetudine. pag. 20. num.2.
- Confugiens ad sacerdotem deferentem Eucharistiam, eumque tangens, vel intra domum infirmi, ubi est Eucharistia, vel comitantibus se immiscens, gaudet immunitate. p.21.n.7
- Confugiens ad sacerdotem deferentem oleum sanctum ad infirmos, eumque tangens, non gaudet immunitate. ibid.n.11
- Confugiens ad sanctorum Imagines, vel reliquias quæ per plateas processionaliter deferuntur, non gaudet immunitate. ibid.n.14
- Confugiens nomine ad Ecclesiam venit quilibet homo, siue mas, siue femina, siue liber, siue servus, siue nobilis, siue ignobilis. p.22.n.1
- Confugiens ad statuas Principis gaudet privilegio immunitatis. p.21.n.1
- Confugiens ad Ecclesiam cum armis prohibitis, non priuatur immunitate. p.47.n.1
- Confugiens ad Ecclesiam cum armis prohibitis, licet Ecclesiam

Index Rerum.

- Ecclesiam offendat, & poenam capitalem mereatur, gaudet immunitate. *ibid.* n. 2
- Confugiens ad Ecclesiam non est liber dimittendus, sed de crimine, quod iniquè gessit puniendus poena pecuniaria; quod si egeat, aliquali poena corporali, non multum tamen corporis afflictiva. p. 96. num. 7.
- in omnibus casibus, in quibus Confugiens ad Ecclesiam extrahi potest, non est ei seruanda fides super impunitate delicti. *ibid.* n. 12
- Confugiens ad Ecclesiam neque à persona priuata extrahi potest, contra Gambacurtam. p. 105. n. 29
- Congregatio Concilij declarauit, quod immunitate Ecclesiae non gaudeat qui homicidium committit veneno. p. 54. n. 2
- Sac. Cardinalium Congregatio fertur declarasse tres Epidemiarum, leprae, & incendij causas, non extendi ad similes, nec vrgentiores. p. 207. n. 9
- Congregationis super Baronibus Status Ecclesiastici institutio, cum iurisdictione eorum, Castra & Bona etiam fideicommissis subiecta distrahendi pro satisfactione suorum creditorum, extat in Bulla 41. Clementis VIII. p. 308. & seqq.
- Coniectura non sufficiunt vt vincant praesumptionem ortam ex possessione immunitatis, & iure fundato. p. 121. n. 5.
- quod per Coniecturas cognoscitur, non verè, sed probabiliter tantum cognoscitur; neque illud est propriè, & absolute verum, sed sub dubio verum. *ibid.* num. 8.
- non reuelans Coniurationem in personam Principis committit crimen laesae Maiestatis in omittendo, secus in committendo; & quia Constitutio Gregoriana intelligit tantum de committentibus, gaudet immunitate. p. 72. n. 6
- Consensus Apostolicus sufficit sine alia solennitate, si vellet Pontifex, quia cum talis solennitas sit de iure canonico, Papa potest dispensare. p. 141. n. 7
- Consensus Apostolicus, licet suppleat solennitates positivas; non tamen supplet alienandi causam, nisi Pontifex exprimat. *ibid.* n. 8
- Consensus Apostolicus, sicut & omnis alia iuris solennitas, praesumitur ex lapsu triginta vel quadraginta annorum in alienatione rei Ecclesiae, vel loci pii, si contrarium aliunde non constet. *ibid.* num. 11.
- Consensus Apostolicus in dubio non praesumitur, nisi demonstretur, secus est si de iure aliunde non requirebatur. p. 142. n. 12
- Consensus Capitularium esse debet expressus; vocatur enim talis consensus collaudatio, quae approbationem, & consensum expressum importat. pag. 153. num. 5.
- Consensus inferiorum praeter Capitulares, non requiritur quod sit expressus; sed sufficit si sit tacitus ad differentiam consensus Capituli. p. 154. n. 18
- Consentiens in alienationem bonorum Ecclesiasticorum, non incurrit excommunicationem, & poenas dictae extrauagantis; quia consentire in alienationem non est alienare. p. 132. n. 48
- Conseruari posse non debet dici id, cuius conseruatio Ecclesiae potius damnofa est. p. 139. n. 3
- Constitutio Gregoriana de immunitate vbique locorum locum habet. p. 3. n. 1
- Constitutio Gregoriana derogat omnes consuetudines, ius commune, & prouinciale, & Doctorum interpretationes, reducendo omnia ad vnicam formam. *ibid.* n. 4.
- Constitutio Gregoriana de immunitate non potest dici non esse vlu recepta etiam per consuetudinem in contrarium antiquatam. p. 5. n. 8
- In Constitutione Gregoriana nulla expressa mentio fit de consuetudinibus particularibus. pag. 7. n. 8
- Constitutio Gregoriana non solum derogat omnes consuetudines ante introductas, sed etiam ius commune, multo magis Prouinciale, & ampliationes à paritate rationis à Doctoribus factas. *ibid.* n. 1
- Constitutio Gregoriana derogat omnia priuilegia quaecumque illa fuerint prius concessa, contra Zerolam, & alios. *ibid.* n. 2
- Constitutio Gregoriana, quae reducit antiquos Canones ad vnam formam, mentionem facit de laicis, & non de Clericis. p. 31. n. 16
- Constitutio Gregoriana disponit ne laici, & seculares Magistratus aliquid possint contra Clericos, quo fit vt nullum de Clericis, alijsve fauore Ecclesiasticorum iudicium positum constitutum sit. p. 34. n. 20
- Constitutio poenalis quando continet fauorem Ecclesiarum, fit extensio ex identitate rationis. pag. 37. num. 11.
- Constitutio Gregoriana reuocat omnia priuilegia & indulta data principalibus extrahendi delinquentes ab Ecclesia, & nominatim fraudulentet decoctos. p. 40. n. 8.
- Constitutio Gregoriana derogat ius commune, sicut & priuilegia, & omnem consuetudinem in contrarium. p. 57. n. 8.
- in Constitutione Gregoriana nomen Principis strictè pro Principe supremo accipiendum est. p. 71. n. 2
- Constitutio Gregoriana corrigit ius commune, & prouinciale, Doctorum interpretationes, & à paritate rationis ampliationes, consuetudines, & priuilegia in contrarium. p. 74. n. 12
- Constitutio Gregoriana derogat iuri communi, & omnia reducit ad vnicam formam; & sic non obstat aliquid in contrarium. p. 82. n. 4
- Constitutionis Gregorianae verba videlicet (extrahunt, capiunt, incarceration) vt inania, & superflua non sint, & suum operentur effectum, valent, ac si ab alijs extractum non restituant. p. 105. n. 35
- Constitutio poenalis non dicitur extendi, vbi extenditur ex mente eiusdem Constitutionis. p. 109. n. 12
- ex Constitutione Gregoriana requiritur quod Praelatus priusquam reum puniendum iudici seculari tradat, cognoscat verè, quod is exceptum delictum commiserit. p. 121. n. 7
- Constitutio Gregoriana, quod non detur appellatio, non habet locum quando est satis sufficiens, & rationabile fundamentum appellandi, & sic non tollit, siue reo, siue fisco appellationem, quando notoriè, vel satis fundatè de latae sententiae iniustitia constat. p. 122. n. 1
- Constitutio Pauli II. in sententia Nauarri, quoad poenam priuationis beneficii nullibi est recepta. p. 170. num. 2.
- Constitutio in Italia videtur recepta & quoad obligationem, & quoad excommunicationem, saltem in casu, quo res alienata non fuerit in euidentem Ecclesiae vtilitatem. *ibid.* n. 4
- Constitutio non habet locum quoad priuationem beneficii, & officij ante iudicis sententiam, licet à Sacra Poenitentiaria tales delinquentes rehabilitentur ad beneficia, & officia. *ibid.* n. 5
- Constitutio prohibens alienationem rerum Ecclesiae ultra triennium, includit etiam mandatum ad eas locandas. p. 189. n. 1
- Constitutio Ecclesiastica introducens clausuram Monialium, in aliquibus locis recepta non fuit; quae de causa strictè obseruari praecipitur. p. 190. n. 2
- Constitutio Pij V. circa Franciscanos Conuenticuales in Hispania degentes laudatur. p. 194. n. 17
- Constitutio noua loquens in casu vero quando, & quomodo comprehendat casum fictum. pag. 249. num. 16.

Constitutio

& Verborum Notabilium.

- Constitutio** disponens idem quod ius commune, debet recipere omnes limitationes, & interpretationes iuris communis; at secus est quando constitutio noua esset præter, vel contra ius commune. pag. 259. num. 18.
- Constitutio** poenalis loquens de casu vero, non comprehendit casum fictum. p. 259. n. 11
- Constitutiones à Romanis Pontificibus** hactenus editæ contra exules, bannitos, aliosque facinorosos homines, eorumque receptatores, & fautores innotuantur per Bullam 6. Sixti V. p. 302. & seqq.
- Constitutio Pij V.** de non infeudandis Ciuitatibus, Terris & locis S. R. Ecclesiæ, confirmatur per Bullam 5. Vrbanæ VIII. p. 317. & seqq.
- Consuetudo** quæ est contra Ecclesiarum libertatem, non valet. p. 5. n. 5
- Consuetudo** extrahendi reos ab Ecclesia per Curiam secularem nulla temporis diuturnitate defendi potest. ibid. n. 6.
- Consuetudo** contra immunitatem, & libertatem Ecclesiarum est irrationabilis, & sic non potest rationabiliter præscribi, & potius corruptela, quam consuetudo dicenda est. ibid. n. 7
- Consuetudo** vt præualeat aduersus canones, & leges Pontificias, opus est quod introducta sit non solum cum scientia, sed etiam cum expresse consensu summi Pontificis. ibid. n. 11
- Consuetudo** etiam particularis non valet aduersus immunitatem Ecclesiasticam, & aduersus canones, & leges Pontificias. ibid. n. 14
- Consuetudo** non potest introducere id quod lex non potest statuere. ibid. n. 15
- Consuetudo** non potest habere plus auctoritatis quam lex. ibid. n. 16
- Consuetudo** æquiparatur statuto, & non inducitur super iis, quibus Populus expresse statuere non potest. ibid. n. 17.
- non** minus est reprobanda Consuetudo generalis contra immunitatem Ecclesiasticam, quam particularis. ibid. n. 20.
- Consuetudines** omnes ante Tridentinum & Gregorij XIV. constitutionem aduersus immunitatem Ecclesiarum sublatae modò sunt per ipsum Concilium Tridentinum, & Bullam Greg. XIV. p. 6. n. 1
- Consuetudo** contra immunitatem Ecclesiasticam quando de ea oritur disceptatio, videndum est an post Tridentinum & Bullam Gregorianam sit introducta & præscripta, aliàs ad nihilum valebit. p. 7. n. 4
- Consuetudo**, cum sit quid facti, in dubio præsumi non debet, nisi legitime probetur. ibid. n. 5
- Consuetudo**, quæ iuri communi aduersatur, breui tempore potest introduci. p. 17. n. 6
- Consuetudo** propter quam Palatia Cardinalium gaudebant Immunitate, sublata est ex constitutionibus Gregorij XIII. & Sixti V. licet nonnulli teneant dictam sublationem factam fuisse tantum pro Vrbe, non autem pro aliis locis. p. 19. n. 2
- Consuetudo** legitime præscripta post Bullam Gregorianam est attendenda in materia immunitatis, scilicet ante dictam Bullam. p. 51. n. 13
- Consuetudo** immunitatem Ecclesiasticam derogans est corruptela. p. 77. n. 6
- Consuetudinem** alleganti immunitati contrariam credendum non est, nisi probetur. ibid. n. 10
- Consuetudo** legitime introducta, & præscripta, præcipue videntibus, & tacentibus Prælati, tenet contra immunitatem. p. 78. n. 6
- Consuetudo** obtinet in multis locis, vt fundi Ecclesiastici sine iuris solemnitatibus in emphyteusim licite, & valide tradantur. p. 132. n. 38
- Ex** actibus merè facultatiuis non inducitur Consuetudo. p. 159. n. 20
- Consuetudo** in actibus merè facultatiuis non participat intrinsecas legis conditiones, quarum vna est, quod sit necessaria pro Communitate. ibid. n. 21
- Consuetudo** si non est necessaria, indebitè, ac proinde irrationabiliter priuat subditos; & consequenter non potest habere vim legis. ibid. n. 22
- Consuetudo** contraria clausuræ potest alieni præualere, & decretis eam introducentibus non receptis, eadem potest esse derogatum. p. 191. n. 7
- Consuetudo**, quod Monasteria habeant mulieres quas honestas, & nullo modo suspectas, præcisò populi scandalo. p. 284. n. 10
- Consuetudo** extrahendi rei non incurrit censuras & poenas Gregorianas. p. 106. n. 6
- Contrarius**, cum pender à voluntate duorum, si non valet vt sit, neque valet vt fieri poterat. pag. 187. num. 6.
- Contrahens** cum Ecclesia sine debita solemnitate, non potest pro arbitratu suo stare contractui, vel ab illo recedere; sed necessariò stare illi debet, donec ab Ecclesia non repellitur. p. 167. n. 3
- Contrahentes** præsumuntur habuisse iustam causam contrahendi. p. 166. n. 5
- Contrahens** sponsalia iurata cum vna, valide contrahit matrimonium cum altera. p. 180. n. 4
- Conuentus**, vel monasteria Regularium non sunt destinata ad fructificandum mediante locatione; sed inserviunt ipsis pro habitatione, & idè non dicuntur solita fructificare. p. 165. n. 13
- Conuentus** nomine veniunt Religiosi cum superiore in vnum coacti. p. 266. n. 1
- Conuentus** collegialiter coactus si delinquat, puniri debent omnes consentientes, aut non contradicentes, si consentire, vel contradicere teneantur. ibid. num. 4.
- Conuentus** nomine secundum Rodriguez satis probabiliter non veniunt omnes vtriusque sexus Religiosi, sed solum maiores cum Prælato. ibid. n. 5
- Conuersa** vbi est consuetudo, quod pro quæstu exeant à Monasterio, dummodo habeantur licentiæ necessariæ, & sint ætatis saltem 40. annorum, & non sint plures quam octo, tolerari potest. p. 199. n. 7
- Conuersa** Moniali, & non professæ conceditur licentia egressus pro quæstu Monasterij, ex dispositione Pij V. & si professæ est concedenda, sit annorum 40. & in domibus contiguas extra Monasterium habitet. p. 211. n. 1.
- Conuersa** professæ, si Monasterium habeant computatis laboribus sufficientis redditus pro sustentatione, sunt reducendæ intra clausuram. ibid. n. 2
- Conuersæ**, quæ mittuntur ad petendas elemosynas, non debent esse plures quam octo, & quas conditiones habere debeant. ibid. n. 3
- Conuersis** professis non prohibetur exitus ad audienda sacra, & percipienda sacramenta. ibid. n. 4
- Conuersæ**, quæ egrediuntur de domibus contiguas, quæ non sunt Regulares, sed extra Monasterium, etiam ad inhonesta perpetranda, non peccant contra clausuram. ibid. n. 5
- Correctio** textuum est vitanda quammaximè, & solum admittenda quando clare apparet correctionis fundamentum. p. 159. n. 16
- Creditoribus** Ecclesiæ quibus est satisfactum cum retractu bonorum immobilium, vel mobilium alienatorum obligati sunt probare creditum ipsorum verum fuisse in Ecclesiæ vtilitatem. p. 166. n. 6
- Crimen** vbi non est exceptum, non habemus fundamentum, vt excipiamus personam. p. 24. n. 5
- Crimen** extrahendi reos ab Ecclesia non est de exceptis; & ideo extrahens gaudet immunitate, contra graues Doctores. p. 85. n. 1
- Crimina** excepta ab Ecclesia non proteguntur, non tamen

Index Rerum,

tamen rei in ipsa possunt capi, ligari, & extrahi sine licentia Prælati Ecclesiastici. p.117.n.8
Cudens falsam monetam, vel bonam tendens, & omnes alij offendentes Principem in dignitatem, non autem in personam, gaudent immunitate. p.72.num.3.
Cudens falsam monetam, vel bonam tendens, non priuatur immunitate ob rationes supradictas. p.84.num.1.
Cudens falsam monetam, vel bonam tendens, committit iniustitiam aduersus Regem, vel Rempublicam; & sic committit furtum publicum: non tamen dicitur committere latrocinium publicum, quod requiritur ad perdendam immunitatem. ibid.num.2.
Cudens falsam monetam vel bonam tendens, committit crimen læsæ Maiestatis in Statum Principis, non tamen in personam eiusdem. ibid.n.3
Culpa antecedens non impedit obligationem charitatis, quæ est de subueniendo proximo in extrema, vel etiam valde graui necessitate. p.151.n.26
Curia secularis capiens reum lædit ius Ecclesiæ, ex iniusta autem læsione oritur restituendi obligatio. p.101.n.37.
Curia Romanæ Stylus, & Cardinalium declarationes, quandonam dari debeat absolutio. p.111.n.12
Custodes stipendio conducti si non accusant damnificantes, peccant contra officium, & sic contra iustitiam. p.220.n.29
Custodiam ponere extra locum sacrum, non est ipsum obsidere, neque reum ibidem vexare; sed profanum locum obseruare, & in illo custodiam constituere. p.91.n.4

D

Damnatus ad triremes est verè reus (sicut & miles, qui per fugam militiam deserit) & propter sententiam latam, & poenam inflictam contra eum, non desinit esse reus. p.29.n.11
Damnatus ad carcerem, vel ad exilium debet eò se conferre, & ibi manere. p.222.n.13
Damnatus ad abstinentiam, vel sui ipsius flagellationem moderatam, & non infamem, debet eam præstare. ibid.n.14
Damnatus ad venenum bibendum non tenetur obedire, quia qui venenum sciens bibit, non minus directè ac positivè ad sui occisionem concurrit, quam si liquidum, ac feruens plumbum bibat. ibid.n.16
Damnatus ad mortem inedia patiendam, non tenetur cibum sibi clanculùm contra Iudicis voluntatem subministratum recusare, sed licitè potest illum acceptare. ibid.n.18
Damnatus ad mortem inedia patiendam potest cibum recusare, si illi clam offeratur; quia non concurrit actiue ad mortem suam, sed eam fortiter sustinet amore iustitiæ. ibid.n.19
Damnatum in scissione arborum non consideratur, si in prædio relictæ sint arbores sufficientes. p.139.n.5
Debitor fraudulentus ad Ecclesiam cum bonis confugiens, non debet ibi multo tempore tolerari, sed debet tandem expelli. p.40.n.16
Debitor ob ciuilia debita ad Ecclesiam confugiens per se, vel per procuratorem in iudicio comparere potest. p.36.n.2
Debitor recusante comparere in iudicio modo prædicto potest Iudex post solennium edictorum citationem, apprehensis bonis ipsius creditoribus satisfacere. ibid.n.3
Debitor suspectus de fuga, & publicus tributorum exactor obligatus ad publica ratiocinia gaudet immunitate. p.37.n.6

Debitor licet ad Ecclesiam confugerit, potest citari, & si se non defendat, creditor obtinebit; non autem tradendus est in seruum creditori. p.38.sect.3.n.2
Debitor suspectus de fuga, est suspectus de graui delicto. p.38.n.2
Decisio Castilli, quod in Curia Panormitana Archiepiscopali fuerit exclusus ab immunitate quidam Religiosus, qui in dormitoriis sui Monasterij commiserat sodomitiam, processit ex literis arbitrariis à Pontifice concessis, non de iure communi. p.79.n.10
Declaratio Cardinalium quod Clerici confugientes ad Ecclesiam gaudeant immunitate, non constat authenticè, & facit tantum opinionem satis probabilem: idem dic de pluribus aliis similibus Declarationibus. p.33.n.14
Declaratio Clementis VIII. qua resoluitur delinquentes sub spe immunitatis, ea gaudere non debere, non constat authenticè. p.51.n.11
Declaratio particularis non tollit legem vniuersalem. ibid.n.12.
Declarationes Sac. Congregationis Cardinalium asserentes Episcopos non posse absolueri in casibus Bullæ Cœnz occultis, non constant authenticè, & ideo standum est consuetudini in contrarium. p.228.n.6
Decoctus fraudulenter in sententia plurimorum Doctorum non gaudet immunitate. p.39.n.1
Decoctus fraudulenter est publicus latro, & propterea plectitur poena capitis. ibid.n.2
Decoctus fraudulenter nec ratione debiti, nec ratione delicti priuatur Ecclesiæ immunitate. p.40.n.4
Decoctus fraudulenter reuerà non est publicus latro, sed solum per quamdam æquiparantiam. ibid.n.5
Decoctus fraudulenter gaudet immunitate procul dubio si ad Ecclesiam secum non asportet bona, vt illa absconderet, sed tantum confugit, vt saluet personam. ibid.n.7
Rare in fraudulenter Decocto possunt contingere quæ necessaria sunt in publico latrone, præsertim actuum frequentia. ibid.n.9
Decoctus non debet res, & bona in præiudicium creditorum ad Ecclesiam transferre; sed debet illa Iudici seculari consignare, vt adiudicet cui de iure competunt. ibid.n.16
Decoctorum bona possunt etiam auferri à Iudice seculari, de licentia tamen Iudicis Ecclesiastici. ibid.n.18
in Decreto Clementis VIII. aliquantulum postea moderato à Paulo V. prohibetur quibuscumque Confessariis ne absoluant in casibus in Bulla Cœnz siue clavis, siue dubiis, tam Iuris, quam facti.
Vide verb. *Confessarius*.
Decreta de clausura Monialium seruanda de facto, nondum in omnibus Monasteriis locum habent, existentibus adhuc alicubi Monasteriis clausuram non seruantibus. p.191.n.12
Decreta ingressum in Monialium Monasteria prohibentia nondum vbique secundum omnem prohibitionis modum recepta sunt. ibid.n.13
Decreti Concilij de clausura potius mens quam verba sunt attendenda. p.199.n.4
Decreta Generalis Concilij ob eorum grauitatem, & præsertim Tridentini, non censentur derogata, nisi habita in bullis Pontificum speciali derogatione. p.228.n.2.
Decretum latum Romæ ex commissione Papæ ad alias Prouincias non extenditur. p.276.n.24
Decreta S. Congregationis Concilij autoritate edita super celebratione Missarum, in Bulla Urbani VIII. p.324. & seqq.
Decretum Congregationis Concilij Sanctissimi D.N. Urbani Papæ VIII. iussu editum, de rebus Regularium non alienandis, in Bulla Urbani VIII. p.326. & seqq.

Decretum

& Verborum Notabilium.

- Decretum Saetae Congregationis Supremae & Vniuersalis Inquisitionis in tota Republica Christiana à Sancta Sede contra haeticam prauitatem specialiter deputatae, in Bulla Innocentij X.** p. 327
- Deducens** aliquem per insidias, vt ab alio occidatur, gaudet immunitate, licet deductus ab alio sit occisus. p. 58. n. 1
- Deducens** aliquem vt occidatur, licet propriè proditoriè occidat, non tamen id physicè agit, sed tantum moraliter. ibid. n. 2
- Delegatus** non incurrit censuras si consensum, decretum, vel auctoritatem praestiterit alienationi, quae non sit in detrimentum Ecclesiae; sed aequalis conditionis, etiamsi faciat contra concessionem Pontificis obtentam sub conditione euidens utilitatis. p. 182. n. 3.
- Delegatus**, si praestito consensu, vel interposito decreto alienatio non sequatur, nullam incurrit censuram, etiamsi ea secuta eam incurrisset. ibid. n. 4
- Delegati iurisdicatio** non cessat ob excommunicationem delegantis, si causa integra non sit, sed cepta. p. 204. n. 15.
- Delegati iurisdicatio** ob mortem delegantis statim expirat quoad negotia cepta. ibid. n. 10
- Delictum** in loco sacro commissum, ratione loci sacri, in quo est commissum, sortitur naturam mixti fori, & datur locus prauectioni. p. 128. n. 2
- Ex frequenti deambulatione** circa locum sacrum medietate, & immediatè post delictum, insidiae, & speculatores ibi positi, & similia faciunt praesumere delictum patratum sub spe immunitatis. p. 51. n. 7
- Diuersa** sunt ex circumstantiis delictum effici leuius, vt poena temperari debeat, & delictum ex vna in aliam speciem transire, vel vnam qualitatem amittere. p. 48. n. 8.
- Delicti excusatio** quoad poenam, speciem delicti quoad immunitatem, vel quoad forum, vel quoad aliud non mutat. ibid. n. 7
- an** qui aliquod Delictum graue, licet non exceptum committit in Ecclesia, gaudeat immunitate? sunt Auctores grauissimi pro vtraque sententia. p. 45. n. 7
- Delictum lese Maiestatis** ad hoc vt reorum filios infamia afficiat debet esse notorium per sententiam; cum sine ea non videatur satis probatum. p. 68. n. 19
- Delictum commissum esse exceptum**, est conditio necessaria requisita ad hoc vt delinquens immunitate priuetur. p. 121. n. 12
- Delictum** quando non excipitur, neque persona quoad illud excipi debet. p. 65. n. 5
- Delictum commissum in Ecclesia** si est Ecclesiasticum, vel à Clerico commissum, solum à Iudice Ecclesiastico potest puniri, quia in tali casu est extra iurisdictionem Iudicis secularis; si vero delictum est seculare, & à laicis commissum, datur locus prauectioni. p. 53. n. 3. & 4
- Delictum vnum** sortitur vtrumque forum, & ratione personae, & ratione loci commissi delicti. ibid. n. 5
- Delictum** quousque poena purgatum non est, idem quoad omnes effectus reputatur, & ex fuga non fit leuius, sed potius augetur. p. 27. n. 7
- Delictum & defectus** non praesumitur, nisi demonstretur. p. 142. n. 13
- In atrocissimis delictis** puniuntur affectus, & conatus etiam non secuto effectu; at non procedit quoad poenam priuationis immunitatis. p. 63. n. 6
- Delicta leuiora** saepe magis puniuntur quam grauiora, quia frequentius illa accidunt, vel ex aliqua alia causa, quae mentem Legislatoris mouit. p. 70. n. 9
- Delinquens** vt incurrat poenam iuris positui ex delicto, non sufficit vt cognoscat, & aduertat actu opus esse peccaminosum, nec sufficit vt praeterea cognoscat, & aduertat actu esse illud prohibitum à iure positio, nisi cognoscat sub tali poena esse prohibitum. p. 262. n. 16
- Th. Delbene, de Immunit. Eccles. Pars II.**
- Delinquens** in Ecclesia ratione loci commissi delicti est puniendus à Iudice Ecclesiastico, vel consulto prius Romano Pontifice potest tradi Curiae seculari, si delictum sit atrocissimum. p. 45. n. 10
- non** quilibet Delinquens contra Ecclesiam, nisi mutando, vel occidendo in illa, immunitate priuatur. p. 80. n. 4.
- Delinquens** in crimine excepto non priuatur immunitate quoad crimina non excepta, siue ante, siue post commissa. p. 86. n. 1
- Delinquens** prope Ecclesiam censetur sub spe immunitatis delinquere, & ei incumbit onus probandi contrarium. p. 51. n. 6
- Delinquens** in loco sacro spectato eius delicto indignus est immunitate, secus spectata Ecclesiae sanctitate. ibid. n. 8
- Delinquens** si aufugiat, & citatus non compareat, pariter vterque Iudex potest procedere; sed tunc non datur prauectio, cum possessionem Delinquentis requirat. p. 53. n. 6
- Delinquens** in Ecclesia in dubio semper praesumitur delinquere sub spe immunitatis. p. 49. n. 12
- Delinquens** in Ecclesia defendi non debet ab ipsa, donec probauerit, se casu & fortuito, & non ex proposito deliquisse. ibid. n. 13
- Delinquens** in Ecclesia indignus est immunitate Ecclesiae. p. 44. n. 2
- Delinquens** indignus est vt ab Ecclesia recipiatur spectato delicto, & persona; secus est spectata Ecclesiae pietate. p. 87. n. 4
- Deponens** in Monasterio notabilem quantitatem pecuniarum, si sit benemeritus Monasterij, iustam causam habet ingrediendi, si ad illam deponendam non esset alius locus tutus, & sic exigeret charitas. p. 245. n. 3
- Depopulator** nocturnus Agrorum gaudet immunitate. p. 42. n. 1.
- Depopulator** agrorum pluribus per insidias exitium excogitat. p. 43. n. 2
- Depopulator** agrorum Rempubicam, eiusque quietem, & pacem grauiter perturbat. ibid. n. 3
- Depopulator** agrorum de iure Caesareo plectitur poena ultimi supplicij, licet saepe sola poena tritremis, vel fustigationis puniatur, parte satisfacta. ibid. n. 4
- Depopulator** agrorum nocturnus est qui nocte agrorum segetes, vel vineatum fructus destruit, ibi se abscondendo, vel alia via eos deuastando. ibid. n. 5
- Diurnus depopulator** agrorum inspecto cap. inter alia, de immunitate, non priuatur immunitatis priuilegio. p. 43. n. 1.
- Diurnus depopulator** attentata Constitutione Gregoriana indefinitè loquente non gaudet immunitate in sententia aliquorum Doctorum. ibid. n. 2
- Deportatus**, vel exul, si à loco deportationis vel exilij ad Ecclesiam confugiat, gaudet immunitate. p. 27. n. 2
- Deputatus** ad officium dandi huiusmodi licentiam, licet sit delegatus, vtitur eadem facultate, secus si sit facultas commissa ad peculiare Confessarios, vt ad Ordinarios Monialium, & is non sit ex iis. p. 235. n. 3
- Deus**, & Ecclesia delicta abhorrent, sunt tamen delinquentium misericordia & refugium. p. 3. n. 16
- Dictio taxatiua tantum**, est appositae in constitutione Gregoriana ad excludendos omnes alios casus praeter expressos. p. 59. n. 3
- Dictio, quoquo modo**, est generalis, omnia comprehendens. p. 65. n. 13
- Dictio taxatiua tantum**, de sui natura impedit extensionem ad non expressa. p. 72. n. 2
- Dictio copulatiua filiis & heredibus**, denotat rationem concedendi filiis emphyteusim non esse solum, quia filij sunt, sed etiam quia heredes. p. 163. n. 8
- Dictio illa filiis & heredibus**, non limitat significationem filij, sed potius auget significationem illius. ibid. n. 10

Index Rerum,

Dictio illa *omnino*, indistinctè prolata, omnes annos videtur comprehendere. p.187.n.3

Dictio taxatiua ad mentem nonnullorum Doctorum non excludit probabiliter casus similes, in quibus eadem, vel vrgentior ratio militat. p.207.n.11

Dictione & posita inter duo, quorum vnum inest alteri, ambo resoluuntur in vnum. p.275.n.7

Differentia quæ intercedit inter excommunicationem latam contra delegatum præstantem decretum in detrimentum Ecclesiæ, & procurantes dictum legatum, hæc est, quod illa non afficit nisi Ecclesiasticos, ista verò & Ecclesiasticos, & laicos, qui modo supradicto procurauerint. p.183.n.5

Digiti, dentes, & huiusmodi multa non sunt membrum, sed potius partes membri.
Vide in verbo *Mutilatio*.

Dignitatum nomine, administrationum, & officiorum intelligitur etiam officium Visitatoris, Commissarii Generalis, & Vicarii Monachorum, vel Monialium; non autem officium Diffinitoris, vel Discreti in Religione Capucinatorum. p.224.n.2

Dispensatio cessat cessante omnino causa dispensationis. p.266.n.3

Dispositio Can. de Raptoribus 36. q.1. specialis est in rapto Virginis, propter atrocitatem talis delicti: sed non est vltu recepta. p.96.n.6

Dispositio ex primario fine attendenda est. pag. 109. num.22.

Quando in vno casu sit specialis dispositio, in aliis casibus in contrarium attendendum est ius commune. p.172.n.41.

Dispositio loquens de scientia non comprehendit ignorantiam affectatam ex proprietate sermonis, sed ex quadam extensione, & in materia penali non debet fieri extensio de casu ad casum, etiam si ex larga significatione vocabuli posset ille casus comprehendendi.

Vide in verbo *Ignorantia*.

Dominus recusans dare maiorem securitatem pro serui immunitate, compellitur ad eum vendendum, quia tunc non debet Domino tradi. p.34.n.5

Domus Monasterii contigua non comprehenduntur intra clausuram, intra quas Conuersæ professæ elemosynis colligendis destinata morari debent. p.198.n.8.

Domus, & Monasteria pro eodem vsurpantur in motu Pij V. qui incipit, *Circa Pastoralis*. ibid.n.6

Domus, horti, & prædia separata, seu seiuncta, quæ intra clausuram Monasterij non sunt, non veniunt nomine Monasterij. p.281.n.2

Donans, vel legans Ecclesiæ, licet conditionem apposerit, vt res ab ipso relicta alienari non possit, adhuc non censetur alienari prohibita in casu necessitatis. p.145.n.20

Donans supra quingentos aureos voluntatem habet donandi quod est permissum, non sic locans ultra triennium. p.188.n.3

Donatio causa mortis sapit naturam vltimæ voluntatis, & sic æquiparatur successioni ex testamento. p.68. num.17.

Donatio, vel legatum sub modo habet esse suum substantiale absolutum, independenter quodammodo à modo, seu grauamine accessorio. p.145.n.6

Donatio Ecclesiæ facta sub modo, eo non seruat, neque reuocari potest, nisi id ipsum in donatione fuerit expressum; quia in dubio præsumitur facta propter Deum, & in remedium peccatorum. ibid. num.13.

Donatio sine insinuatione facta ultra quingentos aureos, licet sit vnica donatio, solum in excessu vitatur, & firma remanet quoad quingentos aureos à iure sine insinuatione donari permisos. p.188.n.2

Dubium si insurgat in lege Canonica, interpretatio petenda est à lege ciuili. p.15.n.31

Duellantes sunt excommunicati, & priuantur sepultura Ecclesiastica, non tamen priuantur immunitate. p.57.n.2.

E

Ecclesia gaudens immunitate non fit spelunca latronum, quia ibi delinquentes non defendit. p.2. num.9.

Ecclesia gaudens immunitate non fouet delicta, sed concedit misericordiam delinquentibus. ibid.n.10

Ecclesia non debet dare occasionem delinquendi, neque ab ipsa datur talis occasio, quandoquidem immunitatem concedit ob iustam causam. ibid.n.14

Ecclesia non intendit fauere delinquentibus, sed misericordiam præstare miseris, & casu delinquentibus. p.8.n.2.

Ecclesiæ semper sunt à iurisdictione Principis secularis exemptæ, & Pontificis iuribus subiectæ. p.4.n.4

Ecclesiæ nomine venit quilibet locus auctoritate Episcopi erectus, etiam si actu consecratus vel benedictus non sit, sed ad publicum sacrificij & Sacramentorum vsum deputatus. p.9.n.1

Ecclesia, in qua diuina Mysteria celebrantur, licet non consecrata, nullo iure priuilegia immunitatis amittit. ibid.n.3

Ecclesia eo ipso, quod auctoritate Episcopi constructi cœpit, dicitur locus diuinis obsequiis dicatus, & gaudet priuilegio immunitatis, si successiue, & continuè construat. ibid.sect.2.n.1

Ecclesia si constructi desistat non gaudet immunitate Ecclesiastica, quia tunc potius est locus desertus, quam domus orationis. Sed hæc opinio non aridet. ibid.n.2.

Ecclesia polluta gaudet priuilegio immunitatis, quia ratione pollutionis non desistit eius sanctitas. p.10. num.1.

Ecclesia vt priuetur immunitate ob pollutionem non requiritur in iure expressum, & pollutio non priuat ipsam suo priuilegio. ibid.n.2

Ecclesia vt gaudeat immunitate in sententia nonnullorum Doctorum requiritur, vt ibi Sanctissima Eucharistia conseruetur. p.10.n.5

Ratio cur Ecclesiæ concedatur immunitas, non est quia ibi seruatur sanctissima Eucharistia, sed quia locus ad publicè sacra celebranda Episcopi auctoritate sit destinatus. ibid.n.7

Ecclesia vt immunitate gaudeat in sententia nonnullorum oportet, vt in ea diuina officia celebrari cœperint. ibid.n.8

Ecclesia eo ipso, quod constructa est Episcopi auctoritate, & ad sacra facienda determinata, fit quod sit locus sacer, Religiosus & diuinis obsequiis dicatus, licet ibi diuina non celebrentur. ibid.n.9

Ecclesia non consecrata, nec benedicta, & in qua non asseruatur sanctissima Eucharistia, sed solum auctoritate Episcopi destinata publicè ad diuina officia, si polluat, indiget reconciliatione. ibid.n.11

Ecclesiæ appellatione non venit pars parietis exterior, quæ viam publicam spectat, & reus tangens dictum parietem, non dicitur esse in Ecclesia. pag. 14. num.14.

Ecclesia interdicta gaudet priuilegio immunitatis. p.10. sect.4.n.1.

Ecclesia non perdit esse sacram per interdictum. ibid. num.3.

Ecclesia interdicta, quod solum gaudeat priuilegio immunitatis quoad peregrinos, non autem quoad homines de populo, qui causam dederunt interdicto, limitatur ab aliquibus. ibid.n.4
Ecclesia

& Verborum Notabilium.

- Ecclesia, si per accidens in ipsa non possit celebrari, dummodo per se possit, gaudet immunitate. *ibid.*n.5
- Ecclesia non solum quoad ambitum internum, sed etiam quoad totam fabricam gaudet immunitate. *p.11.n.1.*
- Ecclesia non polluitur per sanguinis vel seminis effusionem factam in dictis locis. *ibid.*n.3
- Ecclesia & domus appellatione, venit ostium. *ibid.*n.8
- Ecclesia, sicut & qualibet alia domus, non solum ex solo, sed etiam ex tecto, eiusque superficie constat. *ibid.*n.10.
- Ecclesia etiam diruta gaudet immunitate, quia saltem ratione soli, in quo posita erat, non desinit eius sanctitas. *p.10.sect.5.n.1*
- Limita si non sit diruta de licentia Episcopi cum spe reedificationis. *ibid.*n.2
- Ecclesia diruta de licentia superioris, perdit omnia privilegia. *ibid.*n.3
- Ecclesia gaudet privilegio immunitatis etiam quoad confines. *p.13.n.1*
- Ecclesia Cathedralis, seu maior gaudet per 40. passus per circuitum, minor autem per 30. *ibid.*n.2
- Ecclesia ad exemplum Dei, non est acceptatrix personarum. *p.22.n.2*
- Ecclesia non perdit privilegium immunitatis. *ibid.*n.3
- Ecclesia interdicta non caret privilegio immunitatis. *p.22.n.5.*
- Ecclesia defendendo indignum tantò maiorem pietatem ostendit; quia non tantum attendit ad censuram incursum, quam ad delinquentis fragilitatem, & loci sanctitatem. *ibid.*n.6
- par non est ut ab Ecclesia defendatur is, qui eius gremio, tutelæ, ac fidei se committere prorsus non vult. *p.25.n.20.*
- Ecclesia de his, qui foris sunt, non curat. *ibid.*n.22
- Par est quod Ecclesia tueatur eos, qui ipsi inferuire volunt. *ibid.*n.26
- Ecclesia non curat de his, qui foris sunt, si exerceat iurisdictionem, secus si concedat privilegia, quæ etiam non subditis conferri possunt. *p.26.n.30*
- Ecclesia reddit delinquentem securum à pœna non solum infligenda, sed etiam inflicta. *p.29.n.4*
- Exempta Ecclesia, licet personæ omnes ad eam pertinentes exemptæ censeantur, non tamen id etiam ad Curatum, seu Parochum extenditur. *p.33.n.8*
- Ecclesia est domus Clericorum, at in domo propria non decet quempiam capi, & vinculis alligari, secus à superiore domus. *ibid.*n.15
- Ecclesia approbat Leges Civiles, quæ Ecclesiarum immunitati à se statutæ non præiudicant. *p.36.n.4*
- Ecclesia solum delinquentibus immunitatem concedit explicitè, implicitè autem eam concedit etiam debitoribus. *p.37.n.1*
- Ecclesia est de Territorio Episcopi, & extra Territorium ius dicenti, etiam à subditis non paretur. *p.47.n.9.*
- Ecclesia non fit spelunca latronum, quia ibi delinquentes corrigi, & puniri possunt à Iudice Ecclesiæ. *p.51.n.9.*
- Ecclesia non dat occasionem delinquendi, sed rei eam accipiunt ab ipsa; quandoquidem non est Ecclesiæ imputandus abusus illuc confugientium. *ibid.*n.10
- Ecclesia nemini dat occasionem delinquendi concedendo immunitatem ex misericordia, sed delinquentes eam per se accipiunt. *p.76.n.23*
- Qui delinquit adversus Ecclesiam sponsam immunitate priuatur: ergo multò magis immunitate priuabitur qui delinquit adversus Christum Iesum sponsum, & Caput Ecclesiæ. *p.80.n.3*
- Qui violat Ecclesiam eius fores frangendo, vel comburendo, peccat non solum in Ecclesia, sed etiam contra Ecclesiam; at non valet argumentum à maioriore rationis, ut supra dictum est. *p.82.n.7*
- Qui simpliciter violat Ecclesiam, est indignus ut ab illa defendatur, & sic eius immunitate gaudet, si attendatur eius delictum, secus si attendatur Ecclesiæ pietas. *p.83.n.9.*
- Ecclesia cum diligit inimicos, ac se persequentibus bene faciat, occisores amplectitur. *p.86.n.8*
- Ecclesia ius propriæ immunitatis illæsum curat, non rei utilitatem, nisi quatenus sacris adheret; quo semel discedente ius coniunctionis cessat, separataque de reo ratio habetur. *p.89.n.6*
- Ecclesia non fauet reis ut reis, sed quatenus ad eam tanquam ad asylum confugiunt, ne ipsa violetur. *ibid.*n.9.
- Ecclesia nunquam id sibi ad favorem reputat, quod reuocantibus canonibus sit, quia fauorum per iniuriam captatrix non est. *ibid.*n.10
- Ecclesia respuit rescipta fauorabilia contra ius impetrata. *ibid.*n.11
- Ecclesia dum causa examinatur habet pro se regulam, quod quilibet cuiuscumque conditionis ad ipsam confugiat, & sit in ipsa tutus. *p.91.n.7*
- Ecclesia debet conservari in sua possessione, cum ibi reus reperiatur, donec de veritate constiterit. *ibid.* num.8.
- Ecclesia resistere potest ostia claudendo, & quælibet alia media extrema ad impediendam vim apponendo, sine armis tamen. *p.97.n.4*
- Ecclesia est locus exemptus à Iurisdictione Iudicis secularis quoad actum extrahendi reum ab ipsa extracausa exceptos, & propterea extractio, & sic omnia subsequencia sunt nulla. *p.101.n.2*
- Ecclesia violatur, si Iudex existens extra illam, emissio iaculo occidat reum in ea manentem. *p.108.n.2*
- Ecclesia videtur in tantum posse reum defendere, in quantum gaudet immunitate, quæ si non gaudeat, non est cur ipsum defendat. *p.116.n.9*
- Ecclesia non est locus exemptus à iurisdictione laicali in casibus exceptis, qui eius immunitatem non concernunt; sed solum in casibus non exceptis. *ibid.*n.10
- Ecclesia ius habet defendendi reum in casibus non exceptis, & reus ius habet ne in talibus casibus à loco sacro extrahatur, & ob id Prælatus non cognoscendo exactè, iniuriam Ecclesiæ, & reo faceret. *p.121.n.4.*
- Ecclesia læsa restituitur in integrum intra quadriennium. *p.146.n.29*
- Ecclesia, cui legatum, vel hæreditas est dalata, habet ius, & actionem ad illam ex dispositione testatoris. *p.147.n.3.*
- Favore Ecclesiæ talia relicta ipso iure transeunt in Ecclesiam, etiam absque traditione. *ibid.*n.4
- Ecclesia, cui legatum, vel hæreditas est delata, non habet ius absolutum ad illa; sed sub tacita conditione, si scilicet legatario placuerit. *ibid.*n.19
- Favore Ecclesiæ relicta ipso iure, etiam absque traditione transeunt in Ecclesiam, non absolute, sed reuocabiliter. *ibid.*n.20
- Ecclesia læsa negligentia, vel facultate Prælati, non solum damno accepto, sed etiam lucro amisso, potest petere beneficium restitutionis in integrum, quia ei competit tale privilegium. *ibid.*n.23
- Ecclesia potest etiam agere contra Prælatum, quia ex officio tenebatur rem Ecclesiæ agere, eiusque utilitati consulere. *p.148.n.25*
- Ad licitam rerum Ecclesiæ alienationem requiritur semper causa legitima, hoc est evidens Ecclesiæ necessitas, aut utilitas. *p.150.n.1*
- Ecclesiæ necessitate, aut utilitate cessante requiritur ad alienandum quod saltem id exigat pietas, scilicet ad propagandam fidem, ad redimendos captivos, & huiusmodi alia. *p.150.n.4*

Index Rerum,

Ecclesia non presumitur velle alienationem inuvalidam esse ob causam non legitimam, si legitima putabatur bona fide. p.151.n.14

Ecclesia etiam ex se decepta ob bonam fidem in sententia nonnullorum gaudet beneficio restitutionis in integrum; sed contrarium est multo probabilius. ibid.n.16.

Ecclesia volens gaudere beneficio restitutionis in integrum, debet probare inuvaliditatem actus. ibid. num.19.

redditis Ecclesie sufficientibus debitorum extinctioni, vel Pauperum necessitati, &c. etiam applicatis in ministrorum sustentationem, non dicitur adesse causa necessaria alienandi. ibid.n.22

Rerum Ecclesie alienatio, vt licita sit, præter legitimam causam ad illas alienandas, requiruntur alie iuris solennitates; sed non pro alienatione rerum mobilium, quæ seruando seruari non possunt. p.151. num.1.

Rerum Ecclesie administrator potest mobilia, quæ seruando seruari non possunt, sine solennitatibus iuris alienare, si sic Ecclesie, vel piis operibus expedire iudicauerit. p.152.n.2

Ecclesia Parochialis si plures beneficiatos non habeat solus Rector de consensu Episcopi potest alienare. ibid.n.4.

Ecclesia, quæ sit incapax possidendi, reiecta conditione retinendi per dispositionem appositam, tanquam turpi, potest rem relictam alienare. pag.156. num.6.

Qui relinquit Ecclesie incapaci retinendi, ea conditione, vt retineat, manifestè contradicit iuris dispositioni, & ad id talis conditio tanquam turpis est reicienda. ibid.n.7

Is, qui relinquit Ecclesie ea conditione, vt alienare possit quocumque voluerit, non contradicit iuri Ecclesie, quia Ecclesia non impeditur in omni casu rem suam alienare. ibid.n.8

Ecclesia prohibita per disponentem alienare bona sibi relictam, adhuc potest alienare si non habeat quomodo possit vtilitati, necessitati, vel pietati providere. p.156.n.1.

Ecclesia prohibita per disponentem alienare, si habeat quomodo possit prædictis providere, debet conditionem seruare. ibid.n.2

Vnio Ecclesiarum fieri non potest sine iuris solennitatibus, quia hæc est quedam alienatio, exceptis tamen casibus Tridentini Concilij, inter quos vnus est ille, si vnio Ecclesie fiat loco Regulari. pag.158. num.7.

Ex fructibus Ecclesie Parochialis non possunt erigi Canonici, quando maior numerus sacerdotum non est necessarius ad sacramentorum administrationem. ibid.n.9

Incorporata dicitur res Ecclesie, si is ad quem administratio spectat, decernat eam non alienare; quod presumitur si finita emphyteusi per annum integrum à renouatione abstinuerit. p.162.n.13

Ecclesie Res semel cum solennitate iuris alienata, est semper sine solennitate iuris alienabilis, interuenientibus tribus dictis conditionibus. ibid.n.14

Ecclesia, Oratorium, vel quid simile ad perpetuum usum Ecclesiasticum, vel in pio loco fundatum, seu erectum auctoritate Episcopi, non possunt alienari nisi iuris solennitatibus seruatis. Secus si Oratorium sit in domo priuata. p.163.n.1

Ecclesia potest duplici capite petere restitutionem rei alienatæ, primò si sine legitima & iusta causa, Secundo si cum enormi læsione alienauerit etiam seruatis iuris solennitatibus. p.166.n.3

Ecclesia non tenetur pretium restituere, si contractus initus sit mala fide; quia tunc ob pœnam delicti

commissi emptor pretio priuatur in Ecclesie vtilitatem. p.168.n.3

Ecclesie datur optio an velit stare contractui celebrato nec-ne? debet tamen supplere defectus, qui intercesserunt. p.167.n.11

Ecclesia nolens stare contractui, potest non solum ipsa, sed Capitulum & Prælatus illius rem à se male alienatam repetere. ibid.n.12

Ecclesia tenetur pretium restituere si pretium retineat, vel locupletior ex contractu facta sit. p.168.n.5

Qui inuentus est super regulas Ecclesie, habetur ac si inuentus esset in ipsa Ecclesia, ac proinde gaudet immunitate. p.198.n.5

Ecclesia cum non iudicet de occultis, non punit interno affectu delinquentes. p.162.n.10

Ecclesiasticus, & laicus, cum duo sint directè contracta, mutuo se emittunt, ita vt admissio vno emittatur alterum. p.31.n.18

Ecclesiastici debent, etiam Regulares, contra Ministros iustitiæ secularis reum defendere, ianuas claudendo, eum abscondendo, & etiam extrahendo ex manibus eorum, si opus fuerit, & censuras iuris contra eosdem intimando. p.112.n.5

Edictum Gubernatoris Status Mediolanensis super obseruatione festiuitatis S. Dominici in dicto Statu nullum declaratur in Bulla Innocentij X. pag.327. & seq.

Effectus, seu finis extrinsecus non est regulariter materia legis, seu præcepti, & non cadit sub præceptum. p.176.n.27.

Egressus nocturnus, & furtiuus è Monasterio intelligitur coniunctiue; ita vt non sufficiat illum esse solum nocturnum, vel solum furtiuum, sed requiritur vtrumque simul. p.283.n.18

Egressus non sufficit quod sit in crepusculis, stante expressione (nocturnum.) ibid.n.19

Electio Consiliarij ad triennium facta, neque valet ad annum, si statutum sit quod ultra annum fieri non possit. p.187.n.7

Electioes de Iudicibus Conservatoribus hætenus factæ reuocantur, & noua de eis eorumque electionibus in posterum faciendis dispositio datur in Bulla 9. Gregorij XV. p.312.& seqq.

Electioes Iudicum Conservatorum in Curijs Ordinariarum factæ in actis exhiberi debent. p.313.& 7

de *Eleemosynis* pro monialium sustentatione colligendis aliqua præscribuntur. p.291.& 5

Eleemosynæ quomodo sint monialibus seruantibus clausuram præstandæ, declaratur in Bulla 8. Gregorij XIII. p.297.& seqq.

Emphyteusim renouandi sufficiens causa est remuneratio obsequij in ea facti; quia sic in vtilitatem Ecclesie excitantur alij ad meliorationes faciendas. p.162.n.10

Emphyteusis concessio, si facta sit tibi, tuisque filiis, absque eo quod addatur hæreditibus, competit filiis, licet patris hæreditatem renunciauerint; quia talis emphyteusis non est hæreditaria, sed ex pacto; seu, ut dicas de feudo; si in eadem forma relictum sit. p.163.n.11.

Emphyteusis concessio si facta sit tibi, nulla facta mentione hæredum, vel successorum, emphyteusis hæreditaria non est, ac proinde ad filios non hæredes pertinere potest. p.163.n.13

Emphyteusis concessa ad tres generationes valida est quoad tertiam permissam, inuvalida quoad reliquas. p.188.n.4.

Emphyteusi data alicui, eiusque duobus successoribus, cum pacto, quod illis deficientibus tertius obuenturus sit in emphyteusim, & omnibus aliis præferendus, deceditur Dominus emphyteusis obligatus non esse duobus hæreditibus cessantibus ceteris, tradere. ibid.n.5

Emphyteuta

& Verborum Notabilium.

- Emphyteuta incidit in caducitatem à die, qua proprietarius declarat se velle caducitatem incursum esse. p.157.n.11.
- Emphyteuta quando vendidit rem cum pacto de retro- uendendo debetur laudemium. p.174.n.24
- Emphyteuta non cadit in commissum, si triennio non soluit pensionem annexam rei, quæ tantum triennio, vel biennio fructificat. p.186.n.3
- Emptor eximitur ab onere probationis si præmissis tractatu, aliisque solennitatibus à iure requisitis pretium soluerit. p.151.n.21
- Episcopus in Oratorii priuatis non habet ius visitandi, nec exigendi procuracionem. p.16.n.4
- Episcopus habet ius visitandi, & procuracionem exigendi, & ipsius iurisdictioni subsunt Oratoria eius auctoritate erecta. ibid.n.6
- Episcopus, aliisque Prælatis, qui extrahit, vel extrahi mandat, si id faciat quatenus vitur potestatem Ecclesiastica, secus si pro ut vitur potestatem laica, &c. p.106.n.8
- Postquam Episcopus id cognouit, &c. debet reum consignare Curie seculari. p.104.n.21
- Episcopus indebitè concedens licentiam in casibus non exceptis reum extrahendi ab Ecclesia, probabiliter non incidit in censuras, & penas Bullæ Gregorianæ. p.113.n.14
- Episcopus propria auctoritate potest extrahere Clericum sibi subditum ab Ecclesia viciniore Prælati nullius Diocesis, sine licentia Prælati illius Ecclesiæ. p.114.n.8
- Nomine Episcopi hic intelligitur verus Episcopus vel eius Officialis, seu Vicarius generalis. ibid.n.10
- Si duo Episcopi sint vicini, licentia extrahendi reum, qui se recepit in locum exemptum, & nullius Diocesis, petenda est ab Episcopo viciniore quoad habitationem, modò iste vicinam etiam Diocesim habeat. ibid.n.11
- Episcopus, vel Vicarius renuens indebitè concedere licentiam extrahendi Reum, non incurrit excommunicationem Constitutionis Gregorianæ. ibid. num.14.
- Episcopus non potest denegare licentiam Regularibus prædicandi in suis Ecclesiis, & tamen illam ab eo petere debent; & ex Tridentino sufficit petita, & non obtenta. p.116.n.10
- Episcopus non solum potest compellere laicos ad obseruandas consuetudines Ecclesiæ laudabiles, sed etiam potest, exorto dubio, num consuetudo laudabilis sit, idipsum determinare. p.119.n.15
- Episcopus potest examinare vires iuramenti à se præstiti de obseruandis capitulis in sua electione, quousque illud extendere se debeat. ibid.n.16
- Episcopus electus & confirmatus, sed nondum consecratus potest cognoscere ea quæ diximus circa immunitatem, quia potest omnia, quæ sunt iurisdictionis. p.120.n.6
- Episcopus electus, & confirmatus tantum, sed nondum consecratus potest absolvere ab omnibus censuris, & dispensare ab omnibus irregularitatibus, à quibus possunt ceteri Episcopi vigore Concilij. ibid.n.7.
- Episcopus in casu nostro debet cognoscere concludenti probatione delictum esse exceptum, vel non exceptum. ibid.n.3
- Episcopi iudicio remittitur quænam delicti probatio sufficiens sit; non tamen remittitur iudicio eiusdem derogare iuri, & perfectæ probationi delicti. p.121. num.1.
- Episcopus in tali cognitione tenetur seruare ordinem iudicium, & omnes regulas iuris. ibid.n.2
- Episcopus si errauerit in iudicando delictum esse exceptum, cum reuera non sit, tenetur repetere reum, & Thom. Delbene de Immunit. Eccles. Pars II,
- Index secularis restituere. ibid.n.4
- Episcopus si processus delinquentis factus fuerit antequam de immunitate ageretur, potest stare processui iudicis laici, non tamen tenetur. p.123.n.7
- Episcopus pro informatione suæ conscientie non potest quid sufficienter habere, nisi habeat probationem veram, plenam, & concludentem. pag. 125. num.20.
- Episcopus in omni casu dubio consulere debet Pontificem. p.127.n.2
- Episcopus tradens indebitè reum Curie seculari præter peccatum mortale sacrilegij, & iniustitiæ, & sic damnorum obligationem, si reus morte puniatur, incidit etiam in irregularitatem. ibid.n.3
- Episcopus, & Abbas à summo Pontifice creatus periuri sunt alienando bona Episcopatus, & Monasterij respectiue, ad quæ non alienanda iuramento adstringuntur, inconsulto summo Pontifice. p.141.n.2
- Episcopus si iurauit simpliciter non alienare bona suæ Ecclesiæ, dicitur quod intellexit solum de illicita alienatione. p.142.n.1
- Episcopus si iurauit se non alienaturum bona suæ Ecclesiæ, inconsulto summo Pontifice, censetur intellexisse de alienatione licita, & iure concessa. ibid. num.2.
- Episcopus, vel Abbas alienantes in casu posito res suæ Ecclesiæ, etiam in causis, quas iura concedunt, sunt periuri, cum tale iuramentum sit de relicta. p.143.n.6
- Episcopus non debet præstare assensum alienationi, nisi præmissa prius huiusmodi informatione, & citatis his, quorum interest. p.150.n.10
- Episcopus sine consensu Capituli potest alienare res modicas, vel parum utiles Ecclesiæ, licet de non alienandis rebus Ecclesiæ iuramentum præstiterit. p.152.n.5.
- Episcopi, & Abbates contrahunt interdictum ab ingressu Ecclesiæ; in quo interdicto, si per sex menses persisterint, suspenduntur à regimine, tam in temporalibus, quàm in spiritualibus. p.172.n.12
- Alij Episcopi, & Abbatibus inferiores contrahunt ipso facto præter excommunicationem, etiam penam priuationis beneficiorum, & officiorum, & inhabilitatis ad eadem recipienda. ibid.n.14
- Episcopus, Abbas, & Commendatarius in ordine ad bona suarum Ecclesiarum obstringuntur pariter iuramento de non alienando; ita ut si quis eorum per accidens non iuret, nihilominus in foro externo præsumitur iurasse, & punitur ut periurus. p.175. num.5.
- Episcopus, Abbas, & Commendatarius, si non iurauerint per accidens, non sunt periuri in foro interno. ibid.n.7.
- Episcopus in Monasterijs sibi subiectis auctoritate ordinaria, in exemptis auctoritate delegata debet attingere Moniales ad clausuram. p.200.n.1
- Episcopi, & alij locorum Ordinarij non tenentur sub pena peccati mortalis publicare quotannis decretum de clausura Monialium; sed sufficit si semel publicatum fuerit. p.201.n.12
- ad Episcopos spectat in omnibus & quibuscumque Monialium Monasterijs dare licentiam egressus & clausura, & causam egressus approbare. ibid.n.1
- ad Episcopos coniunctim cum superioribus Regularibus spectat dare licentiam egressus & clausura, & causam approbare. ibid.n.2
- Episcopus potest sibi soli reservare dare licentiam egrediendi & clausura, & potest etiam eam committere Vicario foraneo, & cuiquam maluerit. p.203.n.2
- Episcopus non prohibetur tribuere Vicario Generali maiorem facultatem, quàm is habeat de iure communi. p.204.n.5
- Episcopus

Index Rerum,

- Episcopus** potest absolvere ab hæresi si sit occulta virtute Tridentini, quia in Bulla Cœnæ decreto Concilij non est derogatum secundum probabilem opinionem. p. 228. n. 3
- Episcopus** concedere potest licentiam ingrediendi clausuram Monasterij sibi subiecti auctoritate etiam delegata: idem etiam potest superior Regularis in Monasterio sibi subiecto. p. 232. n. 1
- Episcopus** non potest concedere licentiam ingrediendi clausuram Monasterij subiecti Regularibus. ibid. num. 6.
- Episcopus** ubi est introducta consuetudo potest dare licentiam ingrediendi clausuram Monasterij subiecti Regularibus, & etiam licentiam eorum registrare, seu approbare; secus tamen est præcisa consuetudine. ibid. n. 7.
- Episcopi** dispensatio expectanda est, quando non potest sine moræ periculo pro ea summus Pontifex adiri. p. 239. n. 18
- Episcopus** potest scemina tenuenti egredi de Monasterio constituere terminum ad eligendum egressum, vel ad suscipiendum habitum Religionis. pag. 246. num. 5.
- Episcopus** non habet iustam causam ingrediendi clausuram ad confirmandam Monialem, nisi ea sit infirma, ita ut non possit ad crates accedere, & periculum sit in mora. p. 249. n. 1
- Episcopus** virtute Decreti Concilij Tridentini potest absolvere ingredientem septa Monasterij, & ibi cum Moniali incestum, seu potius sacrilegium committentem, si casus sit occultus: idem dic de aliis quatuor casibus referuatis ex decreto Sac. Congregat. sub Clemente VIII. p. 262. n. 13
- Episcopus** potest absolvere à suspensione à divinis quam incurrunt Religiosi admittentes fornicas illicitè in Monasteria virorum. p. 287. n. 1
- Eques** sancti Ioannis Hierosolymitani est vere Religiosus, & ob id pœnis prædictis afficitur. p. 278. n. 9
- Error** vnus non debet alteri præiudicare; præsertim reo & Ecclesiæ, pro quorum favore clamant omnia iura. p. 122. n. 5
- Comitantes** sanctissimam *Eucharistiam* sunt tanquam Ecclesia animata. p. 20. n. 3
- Comitantes** *Eucharistiam* iustam causam non habent ingredi clausuram, cum statim Moniales cereis accensis eam comitentur satis decenter. p. 243. n. 17
- Exceptio** firmat regulam in casibus non exceptis, & ideo exceptis in Constitutione Gregoriana aliquibus casibus nullus alius censetur exceptus à dicta immunitate. p. 8. n. 4
- Exceptio** firmat regulam in contrarium. p. 22. n. 4
- Exceptio**, quæ fit in cap. 1. de homicidio, est odiosa, & est restringenda seruata verborum proprietate. p. 59. n. 2.
- Exceptio** firmat regulam in contrarium in casibus non exceptis. ibid. n. 7
- Exceptio** firmat regulam in contrarium quoad casus non exceptos. p. 73. n. 4
- Excommunicatio** contra ingredientem Monasteria monialium prætextu licentiarum non extenditur ad ingredientem sine prætextu illarum. p. 76. n. 17
- Excommunicationi** esse annexum effectum priuandi excommunicatos immunitate, non reperitur in iure. p. 86. n. 3.
- Excommunicatio** non contrahitur, si in iure non sit expressum. p. 89. n. 12
- Excommunicatio** lata contra confringentes & spoliantes Ecclesiam extenditur contra comburentes. p. 109. num. 20.
- Excommunicatio** lata in Canone si quis suadente, licet penam contineat, non pœnalis, sed fauorabilis est, atque ideo extendenda. ibid. n. 24
- Excommunicatio**, & pœnæ dictæ extraneantis non incurruntur, nisi etiam rei pacifica possessio habita sit; in quo casu tamen dictæ pœnæ incurruntur, etiam si contractus sit factus saluo assensu Apostolicæ; & non aliter. p. 132. n. 44
- Excommunicatio** non est referuata; quapropter ab illa possunt absolvere pro foro conscientie omnes Prælati suos subditos; quin & omnes Confessarii suos pœnitentes. p. 170. n. 2
- In** Tridentino referuatur Excommunicatio, non in alienantes bona Ecclesiæ, sed in illa sibi vsurpantes, seu in proprium vsu conuercentes. ibid. n. 11
- Subiectum** Excommunicationis est quicumque alienationem fieri procurauerit, vel alienationis decretum extorserit. p. 183. n. 4
- ista tamen Excommunicatio non incurritur, nisi secuta alienatione. ibid. n. 6
- Subiectum** huius Excommunicationis est generaliter quicumque vnâ ex dictis actionibus præstiterit, siue laicus, siue Ecclesiasticus cuiuscumque dignitatis etiam Episcopalis, vel Cardinalitæ, etiam si per alium id præstiterit priuate, vel publice. ibid. n. 10
- Excommunicatio** maior grauis pœna est, gladius spiritalis, ac neruus Ecclesiasticæ disciplinæ. pag. 188. num. 4.
- Excommunicatio**, & pœnæ tam graues non imponuntur, nisi ob culpam grauem. p. 126. n. 3
- Excommunicatio** non dicitur referuata, si ingrediens non habeat malum finem, sc. luxuriæ; secus tamen est malo fine non præciso. p. 253. n. 12
- Excommunicatio** Tridentini eadit super ingredientem absque superioris licentia citra causam rationabilem, & manifestam concessa. p. 254. n. 5
- Excommunicatio** lata contra Matrimonium contrahentes in Clement. vnice. de consanguin. & affin. contra solenne votum castitatis comprehendit tantum Moniales professas cuiuscumque nubentes, & eas in vxores accipientes, & Viros professos, vel in saceris constitutos matrimonium contrahentes, non autem sceminas seculares professo nubentes. p. 256. num. 3.
- Excommunicatio** in Motu Gregorij XII. lata contra facientes, vel permittentes ingredi virtute facultatum est Pontifici referuata, sicuti est referuata quæ in eodem motu fertur contra ingredientes virtute prædictarum facultatum. p. 264. n. 1
- Absolvere** quis possit à dicta Excommunicatione, & in pœnis dispensare. ibid. n. 3
- ab** Excommunicatione contracta ob motum Gregorij XIII. ubi gratiæ, nemo absoluit nisi summus Pontifex, ipsius pœnitentiarij, & si casus sit occultus, Episcopus, vel Prælati habens priuilegium absolendi. p. 272. n. 4
- Excommunicatio**, quæ in tertio ingressu & sequentibus inferitur, non est summo Pontifici referuata, & ab ipsa potest absolvere quilibet approbatus Confessarius. p. 271. n. 9
- Excommunicatio** simpliciter prolata, intelligitur semper de maiori. p. 275. n. 5
- Excommunicatio** ferendæ sententiæ contra frequentantes Monasteria requirit præuiam monitiuam; qua peracta si semel contraueniant, puniti possunt. ibid. n. 8.
- Excommunicatio** lata in literis processus lectis in die Cœnæ Domini, anno 1656. quas personas feriat. p. 328. & seqq.
- Excommunicatus** licet denunciatus, vel non toleratus gaudet Ecclesiastica immunitate. p. 23. n. 1
- Excommunicatus** licet sit exclusus ab Ecclesia formalis, hoc est à fidelium Communione, non tamen est exclusus à materiali ob immunitatem. ibid. num. 4.

Excommuni

& Verborum Notabilium.

Excommunicatus non defenditur ab Ecclesia ratione delicti, sed ratione privilegij immunitatis Ecclesie ipsi competentis. ibid.n.5
Excommunicatus non potest sepeliri in Ecclesia, & tamen gaudet immunitate. p.84.n.9
Excommunicatus ob violationem clausuræ non potest absolui nisi à Summo Pontifice, & ex commissione ipsius id possunt etiam Romæ Pœnitentiarij; quamvis si sit occulta excommunicatio possit etiam Episcopus, contra nonnullos Doctores. pag. 228. num.1.
Excommunicatus vigore dicti Motus, &c. non potest absolui nisi à summo Pontifice. p.270.n.15
Exempla attentatorum adducuntur, hoc est dare mandatum, portas aperire, & huiusmodi; non item capiendi, vel extrahendi sola tractatio. pag. 107. num.2.
Exemptorum privilegia circa animarum curam & Sacramentorum administrationem, Sanctimonialium monasteria, & prædicationem verbi Dei declarantur in Bulla 18. Gregorij XV. p.314 & seqq.
Exortatio non importat præceptum. p.201.n.1
Exitus è Monasteriis non decernitur fuisse malus ante iuris humani prohibitionem; sed prohibetur ad præcauenda pericula contra castitatem. pag. 191. num.5.
Exitus non licet si possit occurri incendio, vel ruinæ minanti, vel hostium impetui, non egredientibus Monialibus è suis Monasteriis. p.105.n.6
Expensarum subministratio pro itineribus suscipiendis pro homicidio patiendo, si homicidium fiat gratis non constituit assassinium. p.60.n.15
Expressio, & specialis locutio eorum quæ tacite insunt, quando ad maiorem claritatem, & evidentiam fit non vitatur, neque aliquid addit, licet dubietatem tollat. p.34.n.21
Extractio sola violenta in iure prohibetur. pag. 88. num.2.
In indebita rei extractione intercedit solum sacrilegij culpa primariò & per se, secundariò vero & consequentiè obligatio restituendi. p.102.n.9
Extractio quia in Constitutione Gregoriana expresse conceditur in casibus exceptis, implicite negatur in casibus non exceptis. p.112.n.3
Extrahens reum ab Ecclesia, si monitus desistere non vult, excommunicatur. p.1.n.2
Extrahentes reum ab Ecclesia ex constitutione Gregorij XIV. sunt ipso facto excommunicati. ibid. num.3.
Extrahens aliquem ab Ecclesia vi, dolo, vel fraude, eumque extractum mutilans, vel occidens, nec priuatur immunitate. p.52.n.1
Extrahentes Reum à manibus satellitum etiam cum vulneribus ipsorum gaudent Ecclesie immunitate. p.101.n.40.
Extrahens illegitimè, vel contra ita extractum, vltèrius procedens tenetur ex iustitia compensare reo omnia damna quæ ex tali extractione ei contigerunt. p.102.n.7.
Extrahens illegitimè absolui non debet nisi prius restituerit Ecclesie extractum, & refecerit ei omnia damna, & interesse. ibid.n.8
Extrahens indebitè reum à loco sacro incurrit culpam sacrilegij grauissimam; quia in re grauissima facit contra sanctitatem Ecclesie, & infert iniuriam grauissimam Deo, cui Ecclesia dicata est. pag. 103. num.1.
Extrahens indebitè reum ab Ecclesia, vsurpat iurisdictionem Pontificis, de cuius licentia solum reus in Ecclesia existens extrahi inde potest. ibid.n.4
Extraneus offendens Principem licet non subit ei ratione originis, vel domicilij, subest tamen sal-

tem ratione delicti, ex quo videtur ex mente Cæsarlij committere crimen læsæ maiestatis. p.70.n.1
Extraneus offendens Principem non incurrit crimen læsæ maiestatis; & propterea immunitate non priuatur. p.69.n.44
Extraneus offendens Principem subest ei saltem ratione delicti concomitanter ad delictum; ita vt post delictum ei subit, & ita priuatur immunitate; secus si antecedenter ad delictum non erat ei subditus. p.70.n.3.
Extraneus furans in Dicecesi Episcopi qui furtum prohibuit sub censura, censuram non incurrit si antecedenter ad delictum non erat subditus. ibid.n.4
Exul vel Bannitus, dummodo eius delictum non sit de exceptis, non priuatur immunitate. p.83.n.1

F

Fabri Cæmentarij, & similes necessarii monasterij ædificio construendo iustam ingressus causam habent. p.241.n.4
Factum in dubio non præsumitur, nisi demonstretur. p.77.n.11.
Factum tempore inhabili, sed relatum in tempus habile validum est saltem pro tempore habili, si iure illud non irritetur. p.132.n.46
Turpe est Factum proprium impugnare; secus est quando fit ob causam necessariam, prout est animæ salus, & Ecclesie, seu reipublicæ vtilitas. pag. 167. num.13.
Facultatis iudicandi nomine venit statutum, lex & consuetudo. p.77.n.7
cui ligandi Facultas competit, soluendi etiam facultas competere consuevit. p.232.n.3
Facultas arbitrij alteri commissa exigit scripturam in concedenda licentia ingressus. p.240.n.6
Familia Episcopi laica gaudet privilegio fori. pag. 18. num.10.
Familia laica Episcopi titularis gaudet privilegio fori. ibid.n.23.
Famule non possunt pro suo libito ingredi & egredi, sed tenentur quodammodo legibus Clausuræ Monialium. p.248.n.6
Famulæ ingredi non possunt in seruitium infirmarum, vel decrepitarum Monialium sine licentia Sedis Apostolicæ. ibid.
Famuli ad præstanda seruitia conventui cogi possunt, & tales, qui ita se locauerunt, censentur vt famuli. p.29.n.14.
Fauens vel receptans offendentem Principem, vel Cardinalem per se & formaliter in fauorem criminis commissi in personam Principis & Cardinalis non gaudet immunitate, secus si per accidens & materialiter, puta ratione amicitie, aut consanguinitatis. p.72.num.9.
quod Faure alicuius introductum est, non debet in eius detrimentum retorqueri, si non desit solennitas, seu forma substantialis. p.167.n.14
quæ ad Fauorem sunt introducta non debent in odium retorqueri. p.173.n.7
per Feudum, & emphyteusim, seu locationem transfertur dominium vile in feudatarium, emphyteutam, & conductorem. p.140.n.4
Feudum, vel emphyteusis si non concedatur de nouo, sed antiqua, & iam concessa renouetur, seruandæ non sunt iuris solennitates. p.161.n.1
Feudi renouatio, vel emphyteusis antiquæ non reputatur alienatio, sed prioris alienationis factæ continuatio. ibid.n.2
Feudum, vel emphyteusis, si de nouo concedatur seruandæ sunt iuris solennitates; quia tunc concessio feudi, vel emphyteusis, est vera dominij vtilis, & cuiusdam

Index Rerum,

- cuiusdam Ecclesiasticæ seruitutis alienatio. *ibid.*
 num. 4.
 Positis iuris solemnitatibus potest Feudum, vel Emphy-
 teusis in perpetuum, etiam pro hæredibus extraneis
 concedi. *ibid.* n. 5.
 ut renouatio Feudi, & emphyteusis non noua aliena-
 tio, sed prioris antiquæ alienationis, seu concessio-
 nis continuatio reputetur, tres conditiones requi-
 runtur. *ibid.* n. 7.
 Feudi, vel emphyteusis concessio si facta sit expresse in
 perpetuum, seu ad quoscumque hæredes, quos em-
 phyteuta relinquere voluerit, censetur concessa in
 perpetuum, & transit ad hæredes non solum des-
 cendentes; sed etiam ascendentes, & extraneos.
 p. 162. n. 1.
 Feudi, vel emphyteusis concessio si facta sit pro se, suis-
 que hæredibus, non transcendit tertiam generatio-
 nem, neque deuenit ad hæredes extraneos. *ibid.* n. 3.
 Feudi vel emphyteusis concessio, si facta sit pro se
 suisque filiis, diuidenda est æqualiter inter filios,
 neque potest pater uni, cæteris omissis, assignare.
ibid. n. 4.
 Feudi, vel emphyteusis concessio, si facta sit pro se,
 suisque filiis, & descendentes, non transit ad ex-
 traneos, neque ad ascendentes, transit tamen ad
 filios quamuis hæredes non sint. p. 163. n. 6.
 Feudi, vel emphyteusis concessio si facta sit pro se,
 suisque filiis, & hæredibus, deuenit ad filios si hæ-
 redes sint. *ibid.* n. 7.
 Feudum, licet hæreditarium non sit, nunquam po-
 test ad filios patris hæreditatem repudiantem deueni-
 re. p. 163. n. 12.
 Feudum, vel emphyteusis hæreditaria dicitur quando
 expresse in constitutione feudi, vel emphyteusis
 mentio fit hæredum: ut si dicatur, Tibi tuisque hæ-
 redibus. *ibid.* n. 14.
 Fidelem, vel infidelem esse materialiter se habet ad cri-
 men assassini. p. 61. n. 2.
 Filia reorum læsæ maiestatis excluduntur ab eorum suc-
 cessione, licet non priuentur legitima in bonis pa-
 ternis, quia filia ob sexus infirmitatem minus ausu-
 ra creduntur, quam mares. p. 167. n. 9.
 Filia reorum læsæ maiestatis non priuantur sicut filij,
 successione aliorum consanguineorum & extraneo-
 rum. p. 68. n. 10.
 Filia moriens, habitum suscipiens, aut professionem
 emittens, maiori tristitia, & perturbatione præsentem
 afficitur. p. 242. n. 4.
 Filij hæreticorum secundum probabiliorum opinionem
 Doctorum succedunt ex testamento, & ab intesta-
 to ascendentes consanguineis, & extraneis catho-
 licis. p. 67. n. 6.
 Filij, & filia reorum læsæ maiestatis, priuantur modo,
 quo supra dicebatur, donatione causa mortis. p. 68.
 num. 16.
 Filij reorum læsæ maiestatis contrahunt poenam infam-
 iæ, dummodo delictum sit notorium, nec possit vl-
 la tergiversatione celari. *ibid.* n. 18.
 Filij reorum læsæ maiestatis non possunt ut infames af-
 cendere ad sacros ordines, & Ecclesiasticas digni-
 tates. *ibid.* n. 20.
 nomine filiorum veniunt Filij emancipati post deli-
 ctum; quia præsumuntur in fraudem emancipati, se-
 cus si multo ante delicti conspirationem emancipati
 fuerint. *ibid.* n. 21.
 Nomine filiorum veniunt etiam Filij naturales, & spu-
 rij, qui certo sint filij Parentis delinquentis, ne
 plus honoris detur luxuriæ, quam castitati. *ibid.*
 num. 22.
 Nomine filiorum ob tale delictum non veniunt Cle-
 rici; quia ratione dignitatis censentur exempti. *ibid.*
 num. 24.
 Filij committentis crimen læsæ Maiestatis humanæ
 æquiparantur filiis committentis crimen hæresis, &
 ita sicut poenæ hæreticorum extenduntur ad Nepo-
 tes via masculina, ita etiam extendi debent in crimi-
 ne læsæ maiestatis humanæ. *ibid.* n. 29.
 Filij mulieris & non patris committentis crimen læsæ
 maiestatis humanæ non incurrunt poenas supradic-
 tas. *ibid.* n. 30.
 Filij possunt exheredari ob causas non expressas etiam
 in Auth. ut cum, de appellat. cognosc. §. aliud quo-
 que, si eæ sint similes, seu vrgentiores. pag. 207.
 num. 13.
 Finis tanquam mensura, & forma, ostendit quales
 sint censendæ res. p. 137. n. 9.
 Fiscus bonæ fidei Possessori, verbi gratia emptori, cui
 res alienata fuit post delictum commissum, si defun-
 ctus, cui fiscus succedit, ditior factus sit; tenetur
 pretium restituere. p. 217. n. 19.
 Femina secularis nubens Religioso professore non incur-
 rit excommunicationem latam contra Moniales pro-
 fessas nubentes cuiusque, & contra ducentes illas
 in uxores, & contra professoras matrimonium ineun-
 tes. p. 76. n. 13.
 Femina etiam comprehenditur in canone, si quis sua-
 dente diabolo. p. 266. n. 2.
 Feminae minores septennio, &c. p. 284. n. 4.
 Feminae fundatrices, si in aliquibus ordinibus sit con-
 suetudo eas admittendi, &c. *ibid.* n. 6.
 Feminae valde illustres si in aliquibus locis sit consue-
 tudo, quod admittantur. *ibid.* n. 7.
 Feminae si consuetudo sit, quod sacristiam Ecclesiæ
 contiguum intra parietem claustrum ingrediantur.
ibid. n. 8.
 Femina licet ingredi potest etiam si nouerit à Prælato
 institui processionem ad hoc ut ipsa, & aliæ in-
 gredi queant, quamuis fieri possit ut peccet ratione
 finis prauæ. *ibid.* n. 16.
 Feminae quæ non tantum ratione professionis ingre-
 diuntur, &c. sed ex peruerso fine, non incurrunt
 poenas latis à Pontifice contra Bonacinam, etiam si
 ibi exterius aliquod peccatum committant. p. 185.
 num. 23.
 Formæ nihil addi, aut minui potest; sed seruari illa de-
 bet ad vnguem. p. 73. n. 9.
 sicuti Forum rei sita in ciuilibus; ita in criminalibus fo-
 rum delicti foro originis, & domicilij potentius est.
 p. 70. n. 2.
 Difficiliter in foro externo admittitur excusatio. p. 107.
 num. 4.
 Forum conscientie conuenit foro externo, cum exter-
 num falsæ præsumptioni innititur. p. 170. n. 10.
 violat per Fraudem legem, qui in cortice seruat verba
 legis, si faciat contra mentem, & intentionem legis.
 p. 164. n. 3.
 Fraudem facit, qui saluis verbis legis, mentem eius cir-
 cumuenit. *ibid.* n. 4.
 Frequentia si sit necessaria duo actus sufficiunt, quia ad
 inducendam consuetudinem duo actus sufficiunt.
 p. 42. n. 13.
 Frequentia in criminibus duabus vicibus inducitur.
 p. 275. n. 11.
 Frequentia quandam inducitur relinquendum est
 arbitrio prudentis viri. *ibid.* n. 12.
 Frequentia, vel etiam accessus ad monasteria ne sit pro-
 hibitus requiritur etiam præter rationabilem, & ma-
 nifestam causam licentia superioris, vel tacita etiam.
 p. 276. n. 19.
 Fructus Beneficij in sustentationem ministrorum ap-
 plicati, si eorum congruæ sustentationi supersint,
 conuerti debent in Pauperum vilitatem. pag. 151.
 num. 23.
 Fructus Beneficiorum possunt ultra triennium simpli-
 citer

& Verborum Notabilium.

citer locari, etiam ubi est recepta, Extraneus Am-
bitioſa; modo ipſi fundi ultra triennium non lo-
centur. p.174.n.1
Fructus non ſunt quid Eccleſiæ, ſed priuatorum. ibid.
num.2.
Fructuum trina collectio eſt quæ conductorem inuitare
poſteſt ad rem Eccleſiaſticam conducendam. p.186.
num.2.
Fugiens à trirēibus gaudet Indulto, ſi non fuerit il-
luc damnatus pro crimine excepto in ipſo Indulto:
ita dic ſi non fuerit illuc damnatus pro crimine ex-
cepto ab ipſa Eccleſia. p.28.n.2
Fugiens à Trirēibus ſi non gaudeat immunitate ob
crimen exceptum, propter quod illud eſt damnatus,
non eſt puniendus de fuga, & antequam de Eccleſia
extrahatur talis remiſſio per Episcopum eſt ei impe-
tranda. p.29.n.3
Fugiens à Militia non eſt reus criminis læſæ Maieſtatis
in perſonam, ſed ſolum in ſtatum. p.38.n.7
Fundamentum Iudicij ſi iure non ſubſiſtat, omnia, quæ
in eo fundantur, irrita ſunt. p.101.n.5
Fundatio cenſus vitalitij licet ſit quædam emptio, eſt
tamen emptio qualificata, quæ continet etiam alic-
nationem per pactum quod ius acquiſitum per em-
ptionem transferatur poſt mortem. p.139.n.38
Fundatio cenſus vitalitij ed tendit, vt Eccleſia rema-
neat priuata & pecunia, & cenſu. p.138.n.35
Fundatoris, vel patroni inſignia non poſſunt auferri à
capella. p.160.n.16
ſi Fundus legatus poſt mortem teſtatoris euincatur dato
pretio, hoc pretium tanquam ſubrogatum in locum
fundi, debetur legatario. p.137.n.7
Fundus dotalis, cum ſit ſub adminiſtratione mariti, &
vxoꝝ agere prohibeatur, non præſcribitur contra
mulierem. p.146.n.31
Fures ſimplices receptum eſt in multis locis, quod im-
munitate Eccleſiaſtica non gaudeant. p.6.n.27
ſimplex Fur non priuatur Eccleſiaſtica immunitate,
præſertim ſi furetur in loco non publico. pag.42.
num.1.
ſimplex Fur licet nonnulli affirmant, ſi tamen exter
conſuetudo in contrarium, gaudet immunitate. ibid.
num.2.
Conſuetudine introductum eſt aliquibus in locis quod
Fures etiam ſimplices ad Eccleſiam conſugientes à
ſeculari Iudice extrahi inde poſſint, cum hoc crimen
propter eius frequentiam Reipublicæ pernicioſum ſit.
p.74.n.7.
Fur quaiſcumque ille ſit, ſiue ſacrilegus, ſiue non ſa-
crilegus, rebus furto ſublatis, vt poſſit ſpoliari re-
currendum eſt ad Iudicem Eccleſiaſticum. pag.80.
num.9.
Fur ſacrilegus ſubeſt Iuriſdictioni Iudicis Eccleſiaſtici,
cum ſacrilegium ſit mixti fori. ibid.n.10
Fur ſacrilegus, & quicumque in Eccleſia delinquit capi
poſteſt à Miniſtris Eccleſiaſticis, & datur locus
præuentioni. ibid.n.11
Contra nocturnum furem vnusquisque eſt Iudex. p.77.
num.11.
Furti receptio cum furto furtum cenſetur. p.79.n.9
Furans in Eccleſia etiam res ſacras, & quicumque alius
ſacrilegus (licet crimen ſacrilegij grauiffimum ſit) non
priuatur immunitate. ibid.n.1
Furtum vnus argentei ratione paruitatis materie non
eſt peccatum mortale, licet ſit verum, & perfectum
furtum, nec inducit cenſuras latas contra furantes.
p.251.n.4.

G

Generalis cum Capitulo generali non poſteſt ferre
nouam legem, niſi ſit ad trium votorum eſſen-
tialium obſeruationem neceſſaria, & cur. p.194.n.8

Generalis non poſteſt præcipere Religioſis, quod eant
ad inſtruendos Indos, vel alios populos valde re-
motos, nec ad conuertendos infideles hæreticos,
vel ſchiſmaticos. p.195.n.29
Generalis cuiuſcumque Religionis non poſteſt præci-
pere Religioſo, quod acceptet Episcopatum, & cur.
ibid.n.34.
Generalis non poſteſt præcipere Religioſo, quod ac-
ceptet dignitatem extra Religionem, vel beneficium
ſeculare. p.196.n.41
Generalis, vel Prouincialis non poſteſt dare licentiam
ingrediendi Monafterium Monialium auctoritate
Pontificia ſoli Prælato conuentuali ſubiectum,
quamuis tempore viſitationis poſſit inquirere an
abusus fuerit dicta facultate. p.233.n.2
Generalis nihil poſteſt fratribus Minoribus concedere
quoad ingreſſum in Monafteria Monialium propter
Nicolai III. declarationem. ibid.n.5
Genilis, ſi ante patrum delictum, & conceptum iu-
dicis timorem ſigna dederit conuerſionis, conſu-
giens ad Eccleſiam, & baptiſmum petens, præſumi-
tur non ſimulare, ſed ex animo petere, & e contra.
p.26.n.34.
Geſtans in ſtatu Eccleſiæ breuiora ignis tormenta com-
mittit crimen læſæ maieſtatis. p.47.n.3
Geſtans talia arma in Hiſpaniarum Regnis committit
crimen proditiōis pragmaticali lege. ibid.n.4
Geſtans talia arma non committit crimen læſæ maieſta-
tis in perſonam Principis, neque eſt propriè, & ſtriçtè
proditor, quod requiritur, vt immunitate priuetur.
ibid.n.5.
Geſtans arma prohibita in Eccleſia ſi gaudere non de-
beat in nonnullorum ſententia immunitate, debet
delationi prohibita armorum eſſe annexa pœna
mortis. ibid.n.6
Graſſator viarum non gaudet Eccleſiæ immunitate.
p.43.n.1.
Graſſator viarum eſt qui in vrbe per inſidias aggreditur
vt viatores ſpoliet, vulneret, vel occidat. ibid.
num.2.
ly Graſſari frequentationem denotat. ibid.n.3
Graſſator viarum, ſi non in loco publico, & frequen-
tatis itineribus aggrediat, gaudet Eccleſiæ immu-
nitate, contra nonnullos. ibid.n.4
Gratuſ præcepti clauſuræ exigit, vt facultas conce-
dendi licentiam in Monafteria ingrediendi, non
committatur Prudentiæ mulieris. p.134.n.2
Gregorius XIII. præcepit quibuſdam Regularibus ſub
pœna excommunicationis late ſententiæ, ne ſcribe-
rent literas Monialibus ſui Ordinis: non propterea
ex his quibz Regularis ſi Moniali ſcribat, contrahit
excommunicationem. p.276.n.26
Gregorius XIII. in motu, qui incipit, Dubijs, quæ
emergunt, alias pœnas ſtatuit in ſuperiores illegiti-
mè ingredientes Monafteria Monialium. Vide ibi
quæ ſunt. p.253.n.10
Inter mobilia pretioſa, quæ ſeruando ſeruari poſſunt,
numerari debet Grex ouium, & caprarum, ar-
mentum bouum, præſepium equorum, & ſimilia.
p.139.n.1.
ſecus dic de fructibus Gregis, & armenti, & ſimilium;
quia hæc non computantur inter bona pretioſa, quæ
ſeruando ſeruari poſſunt. ibid.n.2
fructus Gregis, armenti, & ſimilium alienari poſſunt
ſine iuris ſolennitate, ſicut alienari poſſunt fructus
agrotum. ibid.n.3

H

Hæreditas non tranſit ipſo iure ad Hæredes; ſed
tranſit præuia acceptatione, propter pericula,
quæ incurrit hæres ad eundo hæreditatem. p.148.n.27
Hæreditas

Index Rerum,

Hæreditas vnius Ecclesiæ non potest sine tractatu Capituli, Prælati, & summi Pontificis consensu permutari cum ornamento, vel hæreditate alterius Ecclesiæ. p.158.n.5

Hæres vassalli, cum inuestitur, nouum fidelitatis iuramentum præstare debet, quia alioquin ex suorum antecessorum homagio non obligaretur. pag. 181. num.34.

Hæres in se suscipit omnia onera, & obligationes reales secundum vires hæreditatis aditæ. ibid.n.36

Hæresis, & apostasiæ à fide cognitio, cum sit eiusdem speciei, & sortilegij hæresim contineat, ad forum tantum Ecclesiasticum spectat, nullumque ius in iis Indices seculares habent. p.65.n.10

Hæreticus in aliis criminibus præter hæresim, quæ est casus exceptus, gaudet Ecclesiastica immunitate. p.24.n.1.

opinio, quod *Hæreticus* in aliis criminibus gaudeat immunitate est saltem probabilis, vt concedunt etiam multi ex aduersariis. ibid.n.3

Hæreticus si sit reconciliatus Ecclesiæ, absque dubio gaudet Ecclesiæ immunitate; qui licet fuerit, de præsentis tamen hæreticus non est. ibid.n.6

Hæretici, & Schismatici nobiscum in fide, & charitate non conueniunt, & tamen censentur nomine nostri proximi. p.55.n.3

Hæreticus qui pertinaciter credit aliquid contra fidem, priuatur immunitate, etiam si talis esse solum præsumatur. p.64.n.1

Hæreticus non priuatur immunitate ob alia crimina à crimine hæresis distincta. p.65.n.3

Hæretici in illis locis in quibus impunè viuunt, gaudent immunitate pro delictis non exceptis. ibid. num.6.

Hæreticus, qui de hæresi non fuit punitus immunitate priuatur, etiam ob alia delicta à crimine hæresis distincta. ibid.n.4

Hæretici, & alij quorum bona ipso iure confiscantur, non tenentur ad pœnam ante criminis sententiam. p.217.n.16.

Hæreticus, qui fraude, mendaciis, vel falsis testibus se defendit, & impedit sententiam, & bonorum confiscationem, non tenetur ad restitutionem. p.220. num.23.

recipientes *Hæreticos*, non tamen vt hæreticos, nec hæresi fauendo non incurrunt excommunicationem Bullæ Cœnæ. p.227.n.2

Homicidium, & mutilatio non solum exempli causa, sed tanquam materia integrè prohibita, non gaudet immunitate. p.45.n.13

Homicidium, & mutilatio commissa in vna Ecclesia etiam non consecrata, priuant immunitate etiam in cæteris Ecclesiis, secundum probabiliorē. ibid. num.14.

Quod in vno loco est prohibitum censetur in alio permissum, & sic homicidium, & mutilatio in Ecclesia, & Cæmeterio prohibita sub pœna priuationis immunitatis, censentur extra non prohibita. pag.50. num.4.

Homicidium propriè proditorium est, quod ab amico nullo præcedente rancore, sed sub colore amicitiae committitur. p.55.n.3

A viro nobili *Honor* æstimatur magis quam vita, ita vt viro Nobili sit instar vitæ honorem seruare. p.59. num.4.

Honor, & cura rerum sacrarum spectat ad superiores Ecclesiasticos, non ad seculares. p.78.n.5

Hortulani iustam causam habent ingrediendi monasteria monialium excolendi causâ hortum. p.245.n.2

Hospitale auctoritate Episcopi ad sacrum vsum destinatum, ita est locus sacer, & religiosus, vt non possit profanis vsibus deferuire. p.9.n.10

Hospitale auctoritate Episcopi, cum altari ad celebrandum erectum gaudet Ecclesiastica immunitate. Idem dic de omni alio loco, qui canonico iure sacer, vel religiosus censetur. p.15.n.1

Hospitale auctoritate Episcopi, & cum altari ad celebrandum erectum est locus sacer, & religiosus; ita vt ad profanos vsus conuerti non possit. ibid.n.2

Hospitalia, Collegia, Confraternitates, alique pij loci, qui sine Episcopi auctoritate sunt erecti, non gaudent hoc priuilegio. p.189.n.2

I

Ignorantia coniuncta cum ingenti temeritate, scientiæ æquiparatur. p.131.n.22

Quod scienter fit est voluntarium in se, ac directè; quod autem fit per ignorantiam affectatam, est voluntarium tantum in causa, & indirectè, scilicet in ipsa ignorantia. p.258.n.7

Ignorantia affectata minor est quàm scientia. pag.159. num.16.

Ignorantia affectata nedum crassa, & supina quæcumque, siue iuris, siue facti, excusat à censuris, vide in quo. ibid.n.21

Ignorantia affectata siue iuris, siue facti excusat legentes libros Hæreticorum ab excommunicatione lata contra scienter legentes, contra nonnullos oppositum tenentes. ibid.n.24

Ignorantia affectata excusat violantem clausuram Monialium à contrahenda excommunicatione lata à Gregorio XIII. contra clausuram violare præsumentes. p.260.n.26

Ignorantia affectata excusat loquentes cum Monialibus à contrahenda excommunicatione lata ab Ordinario contra loquentes sine licentia. ibid.n.27

Ignorantia etiam vincibilis, & culpabilis, modò non sit crassa, & supina, quando in excommunicatione contrahenda non requiritur scientia, audacia, & præsumptio, probabiliter excusat ab illa contrahenda. p.261.n.2.

Ignorantia tollit voluntarium circa obiectum, quod ignoratur. ibid. & seq.n.7

Ignorantia crassa, & supina directam malitiam, ac dolum formalem non continet, sicut continet ignorantia affectata. p.263.n.19

Ignorantia si sit nimis crassa in externo foro interdum ignorantia affectata, & dolo æquiparatur. ibid. num.20.

Ignorantia vincibilis, & culpabilis non excusat à peccato, excusat tamen à censura, & cæteris pœnis. ibid.n.21.

Ignorantia affectata non æquiparatur scientiæ veræ, sed scientiæ fictæ. ibid.n.30

Ignorantia crassa & supina quænam sit, & affectata. ibid.n.31.

Ignorantia communiter diuiditur in antecedentem, & consequentem, & quæ vtrique sit, vide diffusius, vbi quando sit iusta, probabilis, & inuincibilis, & vincibilis. ibid.n.31

Ignorantia vincibilis subdividitur in affectatam, & non affectatam. ibid.n.33

Ignorantia affectata est cum quis data opera vult ignorare, & non inquirere veritatem, siue ob discendi pigritiam, siue vt legis obligatione ignorata excusationem habeat, vel liberior peccare possit. ibid. num.34.

Ignorantia non affectata, quæ est tantum indirectè voluta, altera est crassa, lata, seu supina, ad quam scilicet tollendam nulla, vel modica adhibetur diligentia. ibid.n.35.

Ignorantia altera est non crassa, non lata, non supina, quæ scilicet non tam facili superari potuit, vel ad quam

& Verborum Notabilium.

- quam superandam diligentia adhibita est, sed non sufficiens. p.264.n.37
- Ignorantia non crassa, non lata, seu non supina an sufficere possit ad culpam mortalem, sunt Doctores pro utraque sententia. ibid.n.38
- Ignorantia quamvis crassa, & supina, quin & forsan affectata excusat à censuris sic ingredienti. p.286. num.2.
- Immobilia* reputantur annui redditus, census, iura ad ipsos, & ad quolibet alias servitutes, Cathedræ, Commendæ, beneficia Ecclesiastica, iurapatronatus, usufructus longi temporis, & similia. p.134. num.2.
- Immunitas* Ecclesiastica violatur, si potestas secularis extrahat ab Ecclesia reum illuc tanquam ad asylum confugientem. p.1.n.1
- Immunitas* videtur competere locis sacris ad imitationem legis Moisaicæ, & secundum iuris naturalis congruam aliquam æquitatem. p.2.n.6
- Lex naturalis, nec lex Evangelica postrema absolvere præcipiunt Immunitatem Ecclesiarum, etiam supposita loci sanctitate. ibid.n.7
- Immunitas* Ecclesiarum non videtur introducta nec de iure naturali, nec de iure diuino, contra plures auctores. p.2.n.2
- Immunitas* Ecclesiarum in sententia Couar. Deciani, Cutell. strictè est interpretanda ex eo, quod derogat ius commune, quin & naturale. p.3.n.1
- Immunitas* Ecclesiarum in sententia auctoris, & aliorum latè est interpretanda; quia est causa pia, & Ecclesiæ favorabilis. ibid.n.3
- Immunitas* Ecclesiarum est privilegium per modum legis in iure communi insertum, quod latam habet interpretationem; est bonum publicum, & nemini præiudicat. ibid.n.4
- Immunitas* Ecclesiarum diminui potest ex consuetudine legitime præscripta, ex non improbabili opinione. p.4.n.1.
- Immunitas* Ecclesiarum quod minui non possit non obstante quacumque consuetudine in contrarium sentiunt quamplures Doctores. p.5.n.3
- Immunitas* Ecclesiarum in sententia nonnullorum est de iure diuino. ibid.n.4
- in materia Immunitatis Ecclesiasticæ, & Ecclesiarum non solum populus, sed nec etiam Principes seculares, neque Prælati Ecclesiastici Papa inferiores in generali, vel in particulari quidquam statuere possunt defectu iurisdictionis. ibid.n.18
- Immunitas* Ecclesiastica neque per consuetudinem generalem in omni casu, neque per particularem in aliquibus casibus tolli, vel diminui potest. pag.5. num.22.
- Immunitas* Ecclesiastica in sententia auctoris prædictis non obstantibus, consuetudine, si legitime sit præscripta, id est habeat omnes qualitates in cap. finali, de consuetud. requisitas, diminui in aliquibus casibus potest. p.6.n.23
- Immunitas* Ecclesiasticorum è contra à secularium Principum iurisdictione tam quoad personas, quam quoad bona, quia est de iure diuino, vel saltem de iure positivo iure diuino dictante, diminui non potest. ibid.n.24
- Immunitas* Ecclesiastica hodie de facto est diminuta consuetudine aliqua, siue quod constitutio Gregoriana alicubi recepta non sit, siue quod alicubi consuetudo in contrarium sit præscripta. ibid. num.26.
- Immunitatis* spatia protenduntur vsque ad extremas fores. p.11.n.7
- causa Immunitatis primò, & per se est favorabilis, non solum ratione Ecclesiæ, sed etiam ratione rei. p.18. num.11.
- causa Immunitatis non est restringenda, sed potius amplianda, præsertim quod in dubio standum est semper pro Ecclesia. ibid.n.12
- Immunitatis* extensio ad Comitantes, Sanctissimum est valde pia, & probabilis; cum corpus Christi sit longe dignius, quin immò ratio & fundamentum, cur immunitas locis sacris, ac Religiosis concedatur. p.10.n.4.
- Immunitas*, qua gaudent confugientes ad statuas Principis non est sacra, sed politica, quia nec est à Pontifice, nec ob reuerentiam diuini cultus. pag.21. num.2.
- Immunitas* à statuis Principum hodie sublata est propter abusus, qui sequebantur. ibid.n.3
- Canones statuentes Immunitatem reis, videntur loqui secundum materiam subiectam, de personis scilicet sub iurisdictione Ecclesiæ constitutis. p.25.n.21
- Ductus ad supplicium mortis, si per vim secum trahat Iustitiæ ministros ad Ecclesiam, gaudet Immunitate, secus si ab illis ducatur per Ecclesiam ad locum supplicij. p.28.n.2
- Ereptus ab aliis è manibus satellitum, vel trahens secum ministros Iustitiæ, si se recipiat in Ecclesia gaudet Immunitate. p.27.n.2
- Vinctus à satellitibus si per Ecclesiam ad carceres ab ipsis ducatur, non gaudet Immunitate, quia non à se, sed ab aliis vinctus ducitur. ibid.n.4
- An si qui confugit ad Ecclesiam è tremeribus, ubi non ex sententia, sed ex locatione, & conductione adductus erat, gaudeat immunitate, est dissensio. pag.29. num.13.
- Immunitas* Ecclesiæ non derogat Potestati Ecclesiasticæ, sicut derogat Potestati Laicali. p.31.n.2
- Immunitas* Ecclesiarum propriè tantum introducta videtur comparatiuè ad Iudices seculares, quominus scilicet eos ab Ecclesia extrahere possint, non item comparatiuè ad iudices Ecclesiasticos. ibid.n.12
- Immunitas* Ecclesiæ locum habet in causis civilibus, ita vt si debitor ad illam confugiat, gaudeat immunitate; nam concessa est de iure civili. p.36.n.1
- Immunitas* debitoribus concessa est non solum à Iure civili, sed etiam à Iure Canonico. ibid.n.5
- Violantes Ecclesiæ immunitatem de Iure excommunicari debent. ibid.n.8
- Immunitas* est non solum vt debitor penam corporalem non luat, sed etiam vt in Ecclesia existens non extrahatur, vinculis non alligetur, aut alio modo vexetur. p.38.n.1
- Immunitas* quod non competeret debitoribus tributorum qui ab Ecclesia extrahi possent, si consuetudo non esset in contrarium, voluerunt nonnulli Doctores. p.39.n.1
- Immunitas* in sententia dictorum Doctorum conceditur Ecclesiæ quatenus approbat leges civiles immunitatem concedentes. ibid.n.2
- Hoc ius Immunitatis respectu debitorum qui in fraudem creditorum rebus suis absconditis ad Ecclesiam confugiunt, in aliquibus locis non seruatur. ibid. num.8.
- Immunitas* est non solum ex eo, quod Ecclesia approbet leges civiles; sed etiam ex eo, quod omnibus delinquentibus & reis immunitatem concedit, aliquibus casibus exceptis. ibid.n.5
- in generali concessione Immunitatis veniunt etiam debitores quicumque sint, & qui rei in iudicio & rei debitorum nominantur. ibid.n.6
- Immunitate* priuatur, qui vulnerat in Ecclesia lethali-ter, licet sic vulneratus moriatur extra Ecclesiam; gaudet immunitate, qui mutilat, vel occidit extra Ecclesiam, si passus se recipit in Ecclesiam, ibique moriatur. p.47.n.11
- Immunitate* non gaudet, qui cum, cui se socium in via adiunxit

Index Rerum,

adiunxerat, nulla rixæ causa intercedente occidit.
p.53.n.5.
Nec gaudet filius occidens Patrem, vel è contra, si occi-
sus mortem prævidere non potuit. ibid.n.6
An verò gaudeat falsus testis, & Index iniuste con-
demnans? remissive. ibid.n.7
in materia Immunitatis non valent argumenta à pari-
tate, vel maioriæ rationis. p.59.n.9
Is, qui sub specie amicitie propriè proditoriè alapam
viro Nobili impingit, vel fustibus illum percutit,
gaudet Immunitate. ibid.n.1
in pœnis præsertim priuationis Immunitatis non suffi-
cit æquiparatio, sed requiritur identitas; si casus tam-
en aliquis contingat, in dubio consulendus est sum-
mus Pontifex. p.64.n.6
In ordine ad forum Ecclesiasticum tantum Immunitas
Ecclesiæ locum non habet, vt ex probabiliori DD.
sententia. p.65.n.11
Præter causas supradictas non excipiuntur ab Ecclesiæ
Immunitate aliæ grauiiores. p.72.n.1
Omnes de iure Canonico gaudent Immunitate Ecclesiæ
exceptis casibus in dicto capitulo inter alia, positis.
p.73.n.3.
Qui furatur in Ecclesia, gaudet Immunitate Ecclesiæ.
ibid.n.11.
Immunitas ex authent. de mandat. Princip. concedenda
non est homicidis, adulteris, & virginum raptoribus.
p.74.n.1
in materia Immunitatis potius standum est Iuri Cano-
nico quàm Iuri civili. ibid.n.5
Immunitas ad honorem, & reuerentiam rebus sacris
exhibendam pertinet. p.78.n.4
Raptoribus virginum expressè Immunitas conceditur
in cap. de raptoribus. ibid.n.8
Immunitas Ecclesiarum est solum in ordine ad Iudices
seculares, non item in ordine ad Iudices Ecclesia-
sticos. p.86.n.9
Immunitas loci sacri ne violetur debet in casibus non
exceptis concurrere consensus delinquentis, & con-
sensus Ecclesiæ. p.90.n.6
Immunitas Ecclesiæ violatur si reus, cum solam vestem
extra Ecclesiam posuit, extrahatur & capiatur. p.93.
num.8.
Non violatur Immunitas Ecclesiæ, si reus, qui in Ec-
clesia captus fuit, & in carcere fori secularis nomine
Episcopi detinebatur, è carcere fugit, & postea ab
eodem foro iterum capitur, & morti traditur, non
expectata Episcopi sententia. p.97.n.17
Si quis exiens è carcere sub iuramento redeundi ad car-
cerem confugiat ad Ecclesiam, Immunitate eius gau-
deret, & non dicitur quod Ecclesia non restituendo
foueat sacrilegium rei. p.100.n.27
Immunitas rei consistit, vt non possit à loco sacro in-
uitus extrahi, & iudicari. p.112.n.2
Immunitatis privilegium primariò est concessum Eccle-
siæ, secundariò autem videtur concessum etiam reo.
ibid.n.4.
Immunitatis causa non est propria Episcopis, sed com-
munis cum Ecclesia. p.118.n.2
Inconueniens non est quod causa Immunitatis spectet
ad Episcopum, & quod ipse in illa dicat ius, sicut
& quod in eadem dicat testimonium. ibid.n.3
Immunitas Ecclesiastica violatur per locationem ad
longum tempus. p.184.n.1
Immunitatis Ecclesiasticæ violatio in terminis Consti-
tutionis Gregorianæ reservatur Episcopis. pag. 229.
num.10.
Immunitatem Ecclesiarum esse inuiolabiliter obseruan-
dam, quibusdam exceptis casibus, declaratur in
Bulla 7. Gregorij XIV. p.306.& seqq.
Impedimenta Canonica Matrimonij ex crimine obli-
gant statim. p.219.n.6

Imperatrices, Reginae, & ipsarum filiarum non compre-
henduntur sub eadem prohibitionem; quia Ponti-
fex de iis mentionem non facit, sicut opus erat pro
renouatione, vt potè superioris ordinis. p.279.n.1
Impossibile nulla est obligatio. p.173.n.4
Declaratio S. Congregationis, quod Infidelis gaudeat
immunitate, vltra quod de ipsa non constat authen-
ticè, intelligi debet de infidele volente conuerti.
p.25.n.24.
Infideles qui non erant ex circumcissione in lege veteri
non gaudebant refugio. p.25.n.16
Infideles mirum non est, si (cum sumus in tempore
gratiæ) alliciantur per aliquod priuilegium ad con-
uersionem. ibid.n.18
Infidelis venit propriè sub nomine nostri proximi, alio-
quin præceptum de diligendo proximum non ex-
tenderetur ad Infideles. p.55.n.2
Infidelis quod sit verè proximus non obstat, quia tex-
tus citatus loquitur de proximo fidei, non de infide-
li; secus contingit in occasione proditoriè facta, nam
ibi non est appositæ hæc limitatio. pag.61. & seq.
num.5.& 6.
Infidelis offendendo Pontificem, vt potè ei non subdi-
tus, non committit crimen læsæ maiestatis; secus si ei
subsit vt Principi seculari ratione domicilij, vel ra-
tione originis. p.70.n.7
Infidelis gauderet immunitate offendendo Pontificem
si ei non sit subditus vt Principi seculari, in senten-
tia extendentium immunitatem ad infideles. ibid.
num.8.
Infidelis non potest sepeliri in Ecclesia, & tamen ex
multorum satis probabili opinione gaudet etiam im-
munitate. p.84.n.10
Is, cuius iudicio res committitur, non tenetur infor-
mationem iuridicam facere, sed potest prout sibi
placuerit, informationem sumere & quomodocum-
que de veritate sibi constet, iudicium ferre. pag.120.
num.2.
Ingredi vitorum Monasteria est prohibitum mulieribus
ex Motu Pij V. qui incipit, Regularium personarum;
& ex motu Gregorij XIII. Vbi gratia. p.278.n.1
Ingrediens in Monasterium ad exercendum aliquod opus
necessarium ex causa vtilis ministerij, si simul in-
tentionem habeat turpiter loquendi, vel agendi cum
Moniali, non peccat contra clausuram, sed solum ob
prauum finem. Contra nonnullos virumque asseren-
tes. p.249.n.3
Ingrediens clausuram ex legitima licentia, si finito ne-
gotio illic moretur parumper vt circumspiciat ex cu-
riositate, non peccabit, neque venialiter. pag.250.
num.5.
Ingrediens Monasterium ex legitima licentia, si finito
negotio parumper ibi demoretur circumspiciendo ex
praua intentione peccat, sed non contra præcep-
tum clausuræ. ibid.n.6
Ingrediens Monasterium ex legitima licentia, si finito
negotio ibi ex praua intentione, vel secundum mo-
ram moralem, vel longissimam, non incurrit cen-
suras, contra nonnullos, etiam si habeat copulam
cum Moniali. ibid.n.7
Ingredientes clausuram modico ingressu, vel egressu,
neque peccant, neque censuras incurrunt. pag.251.
num.1.
Ingrediens claustra Monialium præcisè causa necessita-
tis, & superioris licentia in scriptis concessa, incur-
rit ipso facto excommunicationem laram à Concilio
Tridentino. p.252.n.1
Ingredientes ex facultate Episcopi, seu Superioris legi-
timi præcisè necessitate, & Moniales, quæ eos aliter
admittere præsumunt, contrahunt omnes pœnas
recensitas. p.253.n.16
Ingrediens Monialium Monasterium ex licentia Supe-
rioris

& Verborum Notabilium.

- rioris in scriptis obtenta, si Superiori allegauerit bona fide causas sui ingressus examinandas, nullam simpliciter contrahit excommunicationem stante causae approbatione, & bona fide ingredientis. p.254.n.1.
- Ingressus Monialium Monasterium falsam causam proponendo, & Superiorem decipiendo contrahit non reservatam excommunicationem Pontificis.** ibid. num.2.
- Ingressus, si Superiorem non deceperit sua potestate abutentem in concedenda extra casum necessitatis licentia, si superioris abusum nouit, contrahit excommunicationem etiam Tridentini; secus est si bona fide excusetur.** ibid.n.3
- Ingressus peculiaris Monialium Monasteria, contrahunt etiam alias antiquiores excommunicationes.** p.253.n.18.
- Ingressus sine licentia Superioris, sed animo habitum regularem assumendi, & proficendi contrahit excommunicationem Tridentini non reservatam.** p.254.n.1.
- Ingressus virtute licentiae ab Episcopo ante motum Gregorij XIII. concessae contrahit excommunicationem reservatam contra ingredientes Monasteria Monialium virtute facultatum usque tunc concessarum decretam, & cur.** p.255.n.1
- Ingressus monasteria monialium solum virtute facultatis alicui sibi concessae, vel etiam ingreditur absque vlla facultate prorsus contrahit poenas motus Gregorij XIII.** p.256.n.1
- Ingressus, vel admittens sine vlla facultate, & licentia, grauius delinquit, quam qui cum facultate & licentia ea praestat.** ibid.n.7
- Ingressus etiam ad malum finem, dummodo tamen sine praetextu licentiae ingrediatur, non contrahit probabilis poenas Motus Gregorij XIII.** pag.256. num.10.
- Ingressus, qui habent facultates, si ingrediuntur non facultatibus innitentes, sed quasi illas non habentes, non contrahunt poenas motus Gregorij XIII.** p.257.n.12
- Ingressus tam praetextu facultatum, quas nouit irritas esse ob reuocationem Gregorij XIII. quam praetextu facultatum inualide obtentorum ob subreptionem, vel aliam causam, probabilis non contrahit excommunicationem, & poenas dicti motus.** ibid.n.16
- Ingressus si tempore ingressus fingeret se habere facultatem ingrediendi Monasterium Monialium obtentam post dictum Motum Gregorij XIII. non contraheret poenas talis motus, sed solum excommunicationem Concilij Tridentini.** ibid.n.20
- Ingressus virtute facultatum culpabiliter ex scientia, & sic ex audacia, & praesumptione, atque adeo ex ignorantia non quacumque, licet quantumcumque culpabili, & crassa, sed solum ex ignorantia adeo crassa, & supina, ita ut reputetur ingens temeritas, contrahit poenas Motus Gregorij XIII.** p.258. num.1.
- Ingressus modo praedicto contrahit secundum probabilior opinionem saltem excommunicationem Tridentini non reservatam.** p.268.n.6
- Ingressus simpliciter sine necessitate, & licentia in scriptis ex decreto Concilij possunt absolui iure ordinario ab Episcopis, & si sint subditi Praelatis Regularibus, ab omnibusque approbatis Confessariis proprii poenitentes absoluntur.** p.272.n.3
- Ingressus non simpliciter, sed ad malum finem incurrunt casum vnum ex quinque Pontifici reservatis.** ibid.n.6.
- Ingressus Monialium Monasterium in casu vrgenti ex legitima causa non incurrunt poenas, etiam si ad**
Th. Delbene de Immunit. Eccles. Pars II.
- fornicandum ingrediatur, quin & de facto ibi fornicetur. p.285.n.24
- Ingressus permissus an non intelligatur secundum consuetudinem legitime introductam.** pag. 234. num.15.
- Ingressus causa est iusta si sit expellendus malefactor, qui commodè per Moniales expelli non potest, & is egredi nolit.** p.244.n.1
- Ingressus intra Monasteria Monialium absque speciali Pontificis licentia fratribus Minoribus in eorum Regula interdictor.** p.233.n.3
- Ingressus in Monasterium permissus videtur ob utilitatem Monasterij, vel si sic ius naturae, vel diuinum suadent.** p.245.n.4
- Ingressus causa est iusta in puellis, & etiam in aliis foeminis ob alios fines praeter educationem, seruatis supradictis conditionibus.** p.247.n.1
- Ingressus famularum iustus simpliciter non videtur nisi concurrat necessitas Monasterij, vel ratio magnae nobilitatis, aegritudinis, aut nimiae senectutis causam praebet.** p.248.n.3
- Ingressus nobilium foeminarum praetextu alicuius muneris exercendi, quod reuera non exercent, dicitur esse in fraudem legis, praesertim si notabiliter ibi morentur.** ibid.n.1
- Ingressus causa iusta est in famulis secularibus, vt culinae, & alij Monasterij inferioribus officiis inserviant, dummodo foras ea non exeant, si pro inferioribus officiis in Monasterio Professae Conuersae non sint.** p.248.n.1
- Ingressus puellatum vt sit iustus ultra septem causas recensitas, requirit tres alias ex praescripto sacrae Congregationis Cardinalium, nempe vt non sint supra numerum, vt quolibet semestri soluantur anticipata alimenta, vt sint separatae a Dormitorio, & laboratorio Monialium.** p.246.n.6
- Ingressus in Monasteria Monialium prohibitus fuit a Sixto V. tantum virtute facultatum, quae a Sede Apostolica haecenus ad id concessae fuerant, non autem virtute iuris communis.** ibid.n.7
- Ingressus puellarum vt educantur in Monasterio non est intrinsecè malus, imò est aliquo modo necessarius, & ideo permittitur de Episcopi, seu superioris licentia.** p.246.n.2
- Ingressus puellarum censetur iustus primò si non repugnet Instituto Religionis. Secundo si recipiendi sit consuetudo. Tercio si accedat consensus Abbatissae Monasterij & licentia Superioris in scriptis obtenta. Quarto vt sint sine famulis. Quinto vt egredi & regredi nequeant. Sexto vt sint minores 25. annis & ultra 25. aetatis annum in Monasterio non retineantur. Septimo, vt habitu continent vtantur.** ibid.n.3.
- Ingressus vel egressus per duos tantum pedes praefixo periculo peccati, & data parua mora non est peccatum, nec inducit censuras.** p.251.n.5
- Ingressus seu egressus secundum Grassum, & alios quomodo esse possit lenis materia, seu modicum.** ibid.n.3.
- Ingressus causa in electione Abbatissae potest esse iusta, si opus sit se dare rixas, & altercationes Monialium, & tunc superior ingrediatur comitatus iuxta motum Gregorij XIII.** p.249.n.3
- Ingressus permissio etiam foeminis prohibetur.** p.267. num.5.
- Ingressus & accessus quoad prohibitionem tam comprehendit viros, quam foeminas.** p.275.n.2
- Ingressus mulierum in Monasteria virorum licitus est, si adsit priuilegium post motum Pij V. & Gregorij XIII. obtentum.** p.284.n.1
- Inhabilitas acquirendi dominium bonorum incertorum**
L ante

Index Rerum,

- ante omnem Iudicis sententiam obligat ad restituendum Pauperibus, & sibi ipsi etiam applicando partem aliquam, stante paupertate. p.219.n.7
- Inhabilitas ad suffragium tam actiuum, quam passiuum ob crimen incurritur ante Iudicis sententiam saltem criminis. ibid.n.8
- Inhabilitas acquirendi redditus Beneficij ob omissionem horarum Canonicarum contrahitur ante Iudicis sententiam. ibid.n.9
- Iniuria facta Ecclesiae censetur facta Praelato, & e contra. p.31.n.9
- nec est Iniuria rei sacrae si cum alia sacra componatur, sed cum temporali. p.226.n.24
- Interdictum ciuitatis, ne remaneat elusorium, extenditur ad suburbana. p.109.n.18
- Interdicti censura, vt odiosa, non habet alios effectus, praeter expressos in iure. p.22.n.1
- Interpretatio circa materiam Ecclesiarum iuribus ciuilibus, & Canonicis discordantibus facienda est secundum ius canonicum, contra nonnullos Doctores. p.4.n.1
- Si exoritur dubium super Interpretatione iuris canonici, amplectenda est illa interpretatio, quae cum iure ciuili conuenit. ibid.n.6
- Iubilaeum, si prima hebdomada lucretur, potest etiam repetendo opera in illo praescripta, in altera hebdomada obtineri. p.236.n.6
- Iudeus, Saracenus, & quicumque alius Gentilis confugiens ad Ecclesiam gaudet Ecclesiastica immunitate, siue confugiat ex delicto non excepto, siue ex debito ciuili. p.24.n.7
- Iudeus, Saracenus, & quicumque alius infidelis gaudet immunitate volens conuertere, & baptizari, secus non gaudet. p.25.n.25
- Iudex Ecclesiasticus potest compellere iudices saeculares, vt seruent leges canonicas suum forum respectantes. p.4.n.5
- Iudex Ecclesiasticus maiorem potestatem habet in Ecclesia, ex qua reus extrahitur, quam Iudex saecularis. p.31.n.10
- Iudicibus laicis expresse prohibetur Iurisdictionem aliquam in Ecclesia exercere. p.47.n.8
- Iudex laicus debet suspectos de haeresi retinere, vt eos deinde Iudici Ecclesiastico tradat. p.65.n.12
- Iudices laici licet olim poterant cognoscere de crimine haeresis, hodie non possunt sub poena excommunicationis ipso facto incurrenda. ibid.n.14
- Iudex, & Minister in tali casu indignus est vt immunitate gaudeat, cum alterum immunitate priauerit, secus est inspecta Ecclesiae pietate. p.85.n.2
- Iudex, qui non fuit particeps violentae extractionis non violat immunitatem physicam; secus est moraliter. p.88.n.2
- Iudex saecularis si ab alio reum extractum a loco sacro Ecclesiae non restituat, primam iniustam extractionem continuat, & sic Ecclesiae immunitatem violat. ibid.n.3
- Iudex promittens impunitatem reo, ad effectum ipsum extrahendi ab Ecclesia, tenetur stare promissis; alias potest cogi per Episcopum ad dandam hanc securitatem, cum secus talis cessio immunitatis esset nulla. p.89.n.13
- tenetur Iudex restituere reum Ecclesiae, si priuata persona eum ab Ecclesia extraxerit per deceptionem, cui Iudex consenserit. ibid.n.14
- Secus si Iudex deceptioni non consenserit; qui tamen deceptus tenetur reo compensare damna, & expensas. ibid.n.15
- Iudex Ecclesiasticus in delictis exceptis casu quo nolit consignare Curiae saeculari reum, debet illum custodire in carcere Ecclesiastico, dum causam examinet. p.91.n.5
- Iudex laicus non potest immittere satellites, vel milites in locum immunem, vt ob metum reus inde discedat, & capi possit, contra nonnullos. pag. 92. num.1.
- Iudex Ecclesiasticus non potest donec articulus discutitur custodire reum in carceribus Iudicis laici, licet id fiat nomine Episcopi, contra nonnullos. p.91. num.10.
- Iudex laicus, qui extrahit reum in casibus exceptis, non potest etiam dando cautionem de immunitate, in suis carceribus detinere; sed debet Ecclesiae restituere, etiam si reus sic extractus iuri suo cedere velit. ibid.n.11.
- Iudex saecularis potest apponere Ecclesiae custodiam, ne reus inde liberè aufugiat, & si extra Ecclesiae fines constitutus sit, eum capere, & incarcerare. pag. 93. num.7.
- Iudex laicus secundum probabiliorum opinionem non potest reum in Ecclesia receptum spoliare bonis & armis, nisi de licentia Praelati Ecclesiastici; nam quod simpliciter possit, est de iure ciuili, non autem de iure Canonico. p.94.n.5
- Vbi parti aliquid tribuitur vt se vindicare sine Iudice possit, Iudex vt quid gerat, non censetur iurisdictionem exercere, sed maius periculum vitare, ne priuatus id prosequatur. ibid.n.9
- Iudex incompetens ob competentis defectum procedere potest. ibid.n.10
- Iudici tentanti extrahere reum a loco sacro ultra casus permisos, resistere potest & reus, & Ecclesia; cum sic vtrique Iudex iniuriam faciat. p.97.n.1
- Iudex laicus debet restituere reum Ecclesiae spoliatus; quia per talem spoliationem Ecclesia non amittit ius protectionis acquisitum. p.101.n.6
- Iudex praeter casus exceptos non potest reum ab Ecclesia extractum incarcerare, vel interrogare, vel torquere, vel quidquam aliud iudiciale in eum facere. ibid.n.3
- Iudex saecularis per capturam iniustam non acquirit iurisdictionem in reum. ibid.n.4
- Potest Iudex apponere debitam custodiam ad carcerem Curiae Ecclesiasticae, si ibi repositus fuerit extractus. p.104.n.19.
- Non potest inde reum extrahere donec Episcopus cognouerit, an reus crimen exceptum commiserit. ibid.n.20.
- Iudex mandans extrahi reum a loco sacro in casibus non exceptis, & etiam sic extractum Ecclesiae non restituens, birruarii mandatum exequentes, consanguinei & amici ipsius occisi incurrunt excommunicationem, contra Gambacurtam. p.105.n.24
- Iudex, qui non mandauit extrahi reum ab Ecclesia, si tamen restituat, cum sit sub eius potestate, non peccat ratione mandati, sed ratione indebitae retentionis. p.106.n.1
- Iudex, qui non mandauit extrahi reum ab Ecclesia, sed extractum non restituit, cum sit sub eius potestate, peccat violando reuerentiam debitam Ecclesiae, & immunitatem eius, & quoad vtrumque facit contra Gregorianam. ibid.n.2
- Iudex, qui reum nulliter, & inualide extractum etiam ipso infcio, Ecclesiae non restituit, censetur primo extrahere, seu capere ab Ecclesia. ibid.n.3
- Iudex laicus iubens occidi reum in Ecclesia, non solum facit praeter, sed etiam contra Constitutionem. p.108.n.2.
- Iudex saecularis vigore tam constitutionis Gregorianae, quam consuetudinis hodie non tenetur praestare iuramentum Praelato Ecclesiastico de non puniendo reum corporaliter pro casibus exceptis. p.114.n.2
- Iudex

& Verborum Notabilium.

- Iudex secularis non potest in dictis casibus exceptis reum extrahere sine expressa licentia Episcopi, vel eius officialis, seu Vicarij.** ibid. n. 5
- Ad Iudices Inferiores Ecclesiasticos etiam quasi Episcopalem Iurisdictionem habentes dare huiusmodi facultatem reos in casibus exceptis extrahendi, non pertinet.** ibid. n. 6
- Iudex laicus, Episcopo vel eius Officiali recusante tradere reum, potest propria auctoritate, in casibus tamen exceptis, extrahere ab Ecclesia; quod fieri debet remoto scandalo, & tumultu, & sic extractum in carcere Ecclesiastico custodire.** ibid. n. 9
- Iudex laicus non potest sine sacrilegio & censura reservata sine licentia Episcopi, vel eius Officialis extrahere; secus est illis culpabiliter in casibus exceptis consentire nolentibus.** p. 115. n. 1
- Iudex secularis, donec non fuerit cognitum an delictum sit de exceptis, non potest ad proprios carceres reum ita extractum ducere, sed debet interim eum custodire in carcere Ecclesiastico.** ibid. num. 2.
- Iudex laicus, etiam si notoriè constet delictum esse de exceptis, adhuc non potest propria auctoritate sine Episcopi licentia, attentata Constitutione citata reum extrahere, alioquin sacrilegium committit, & excommunicationem ipso facto Papæ reservatam incurreret, & reus Ecclesiæ restituendus erit.** ibid. num. 3. & 4.
- Iudex ex recepta consuetudine aliquibus in locis legitime præscripta potest in casibus tamen exceptis sine licentia Episcopi reum extrahere à loco sacro.** p. 116. n. 8.
- Iudex secularis nec licitè, nec validè potest iudicium exercere, nec sententiam ferre in Ecclesia.** ibid. num. 11.
- De iure communi probabilius est quod Iudex secularis non possit in casibus iure exceptis reum sine licentia Episcopi, seu inconsulto Episcopo ab Ecclesia extrahere.** p. 116. n. 1
- ad Iudicem Ecclesiasticum spectat absque dubio cognoscere utrum casus sit exceptus, nec-ne, non solum attentata Constitutione Gregoriana, verum etiam iure communi.** p. 117. & seq. n. 1
- Nemo in causa propria est iudex competens.** pag. 118. num. 1.
- Iudex debet esse medius, ac veluti diremptor inter partes contendentes.** ibid. n. 5
- Regula quod nemo in propria causa iudex esse debet, intelligenda est in sensu ne directe quis id faciat in propriam utilitatem sententiam ferendo.** p. 119. num. 13.
- Iudex Ordinarius suborto dubio an sit iudex competens, potest id ipsum cognoscere, & dubio pro affirmativa resolutio, ad causam principalem determinandam procedere.** ibid. n. 14
- Iudex si à parte contendente allegetur suspectus, iustitiam huius allegationis cognoscere non potest, si notoria friuola non est, & supersedere debet in causa principali.** ibid. n. 17
- Cognoscere locum an sit sacer vel religiosus, & capax immunitatis Ecclesiæ spectat ad Iudicem Ecclesiasticum prout quoad laicos.** p. 119. n. 1
- Iudex secularis, vel reus latè sententià per Episcopum an gaudere debeat, nec-ne, potest appellare, si habeat sufficiens & rationale fundamentum, contra Peregrinum, & alios.** p. 122. n. 7
- Iudex Ecclesiasticus non tenetur stare processui fabricato à Iudice laico, ut possit reum remittere Curiae seculari.** p. 122. & seq. n. 1
- Iudex secularis cum probationes facit de delinquentis delicto, Ecclesiam, utpote ei non subiectam, non citat, neque ipsum delinquentem.** p. 123. n. 5
- Iudex Ecclesiasticus cum hac cognitione tenetur citare Ecclesiam, seu nomine Ecclesiæ defendere, cum directè de eius præiudicio agatur.** p. 125. n. 1
- Iudex Ecclesiasticus sine citatione delinquentis non potest illum remittere Curiae seculari.** p. 125. n. 4
- Iudex Ecclesiasticus in casu supradicto tenetur reo, & Ecclesiæ concedere dilationes, quæ ut iura sua defendat, necessaria sibi visa fuerint.** pag. 126. num. 4.
- Iudex Ecclesiasticus in tali cognitione facienda, non potest denegare dilationes ad probandum, cum id sit de iure naturæ, & aliàs delictum non esset plenè probatum.** ibid. n. 5
- Iudex Ecclesiasticus cognoscere, & punire potest simpliciter, etiam si delictum in loco sacro commissum non sit Ecclesiasticum, sed seculare, & à seculari commissum.** p. 128. n. 1
- Iudici durante syndicato reverentia exhiberi debet non minus, quàm durante officio.** p. 197. n. 58
- Iudex potest ingredi Monasterium ad expellendum Malefactorem, ad locum tamen eiusdem Monasterij exteriorem immunitate gaudentem.** p. 244. n. 2
- Iudices à Sede Apostolica delegati quid observare debeant in alienatione bonorum Ecclesiasticorum.** p. 289. Bulla 2.
- Iudices Conservatores in Synodis Provincialibus certo modo ab Ordinatis eligi debent.** p. 312. §. 5
- Iudices non suspecti quando à Principibus peti possint.** p. 313. §. 12.
- In iudicio Ecclesiastico non ita severe agitur ad corporis pœnam, & publicam vindictam, ad quam evitandam introducta est Immunitas Ecclesiarum, sicuti in seculari.** p. 311. n. 11
- Iuramentum domini videtur sufficiens ad securitatem serui quando delictum est leve; at si delictum fuerit grave, regulariter iuramentum non sufficit.** pag. 34. num. 3.
- Iuramentum debet aliquid operari.** p. 143. n. 3
- Iuramentum simpliciter prolatum, intelligi debet secundum subiectam materiam, & secundum iuris dispositionem.** ibid. n. 12
- Iuramentum Prælati de non alienando bona suæ Ecclesiæ inconsulto summo Pontifice, non est improbabile, quod intelligatur de alienatione tantum illicita, & contra formam iuris.** ibid. n. 17
- Iuramentum factum in materia ad iuris terminos restringi debet.** ibid. n. 21
- Iuramentum Prælati non est elusorium, sed operatur ut Prælatus sit firmiter in observandis iuris statutis.** ibid. n. 23.
- Iuramentum extendi potest ad quamlibet alienationem etiam licitam, & iure concessam, de facto tamen non extenditur.** ibid. n. 24
- Iuramentum Prælati de non alienandis bonis Ecclesiæ non extenditur ad casus iure non prohibitos, sed permisos.** p. 152. n. 6
- Iuramentum ex parte iurantis est personale; respectu autem eius, cui iuratur, est reale.** ibid. n. 41
- Iuramentum obligat ad petendum Sedis Apostolicæ consensum, etiam ubi Extraneus; Ambrosius, quoad hanc partem recepta non est, spectatis tamen verbis dictæ Constitutionis, secus tamen spectato usu, & praxi.** p. 175. n. 11
- Iuramentum non aufert potestatem ad agendum, quam ius naturale, & civile concedit; sed solum facit ut homo sit periurus, si contra iuramentum agat.** p. 179. num. 3.
- Iuramentum confirmatorium promissionis ab altero acceptatæ producit actionem in externo foro, tam civilis quàm canonico.** p. 180. n. 11

Th. Delbene de Immunit. Eccles. Pars II.

Index Rerum,

- Iuramentum confirmatorium promissionis acceptataz,
non solum inducit obligationem Religionis erga
Deum, sed etiam firmat obligationem naturalem er-
ga hominem. *ibid.*n.12
- Ex contractu puberis sine tutoris auctoritate inito, &
ex pacto seu promissione simplici, si iuramentum
acceserit, etiam in foro civili actio conceditur, quæ
alioquin non concederetur. *ibid.*n.13
- Iuramentum, quod est per se stans solum obligat ex
virtute Religionis erga Deum, & nullam propriè
actionem parit. *ibid.*n.14
- Iuramentum appositum in testamento de eo non re-
uocando, habet vim clausulæ derogatoriæ, &
idem valet, ac si expressisset, si aliud testamentum
postea fecerit, nolle derogatum esse priori. *ibid.*
num.19.
- Iuramentum posterius contra prius iuramentum per-
uersum dicitur, & periurij criminis confirmatorium,
& propterea ius ei non affluit. *ibid.*n.22
- Iuramentum, quod sine salutis præiudicio seruari potest,
seruari debet. *ibid.*n.23
- Iuramentum præstitum ratione officij vel dignita-
tis, licet transeat ad successores, renouatur tam-
en ad maiorem solennitatem, & cautelam. p.181.
num.40.
- Iuramentum non obligat ad peccatum, neque est
vinculum iniquitatis, nec firmat locationem de re
singulis annis fructifera, vltra triennium. pag.188.
num.1.
- Iurans se rem suam non venditurum, si postea vendat
illicite facit, non tamen inualide. p.141.n.5
- Iurans non infeudare bona Ecclesiæ inconsulto sum-
mo Pontifice, non intelligitur de feudo dato, &
ad Ecclesiam deuoluto, quod est licitum; sed tan-
tum de noua feudi concessione, quæ est illicita.
p.143.n.18.
- Iurans non alienare res Ecclesiæ, inconsulto sum-
mo Pontifice, non intelligitur, quod non possit
alienare in casu necessitatis, vel quod non pos-
sit alienare res modicas, aut parum utiles. *ibid.*
num.19.
- Iurans se Procuratorem non reuocaturum, valide ta-
men reuocat, & ille definit esse eius Procurator.
p.180.n.5.
- Iurans, se votum non facturum inconsulto Confessa-
rio, valide tamen inconsulto illo votum facit. *ibid.*
num.6.
- Iurans se testamentum non reuocaturum, si postea re-
uocet, periurus fit; sed valide reuocat. *ibid.*
num.10.
- Iurisdictio Ecclesiastica, & civilis ad inuicem inuare se
debent, cum sint ad inuicem confederatæ. p.124.
num.9.
- Iurisdictio Ecclesiæ solum se extendit ad opera externa
punienda. p.225.n.6
- Ius civile in materia Ecclesiæ, & ius ipsius concer-
nente, non habet iurisdictionem, nisi ad fouendam
dispositionem iuris Canonici. p.3.n.3
- Iura iuribus conuenire decet, & iurium correctio quo-
ad fieri potest vitari debet. p.4.n.7
- Ius positium per consuetudinem legitime præscrip-
tam non est cur in parte abrogari non possit. pag.4.
num.2.
- Ius canonicum non est contrarium dicto textui cit. in
l.1. C.de his, qui ad Ecclesiam confugiunt. pag.25.
num.28.
- Ius Civile statuit Gentilem confugientem ad Eccle-
siam & Baptismum petentem, non esse defenden-
dum, ob præsumptionem, quam habet, quod simul-
latè patet. Ergo talis præsumptio est Iuris, & de Iure,
& contra ipsam non admittitur probatio directa, se-
cus autem indirecta. p.26.n.38.&39
- Ius naturæ dicitur fugam quando imminet periculum
grauē. p.46.n.7
- Iura generaliter sine distinctione loquuntur de confu-
gentibus. p.47.n.10
- In iure nullibi reperitur statutum quod vulnerans pro-
ditoriè, morte non secuta, priuetur immunitate.
p.58.n.4.
- Ius loquendo de lædentibus maiestatem, includit om-
nem, qui in Maiestatem delinquit, quæ propositio
vera est si antecedenter ad delictum erant subditi, se-
cus si tantum concomitanter. p.75.n.5
- vbi Ius non distinguit, neque nos distiguere debemus,
præsertim si distinctio sit in præiudicium Ecclesiæ.
p.84.n.5.
- Ius civile, cum discordet à Canonico in materia Im-
munitatis, standum est Iuri canonico. pag.86.
num.16.
- In iure vani timoris, ac doli ratio non habetur. p.89.
num.8.
- Quisque vti potest iure suo, licet per accidens impe-
diatur ius alterius; quin licet per accidens sequatur
dammum alterius. p.101.n.38
- Iura generaliter loquentia generaliter sunt intelligen-
da. p.105.n.30
- Vbi cumque etiam in odiosis, & pœnalibus, est eadem
ratio, & omnimoda similitudo, debet esse eadem
Iuris dispositio, quia tunc non fit extensio, sed de-
claratio Iuris. p.109.n.10
- Neque de iure Canonico permittitur in casibus ex-
ceptis reum Curia seculari tradi, nisi recepto prius
iuramento de eius immunitate corporali. pag.115.
num.3.
- de Iure Cæsareo si maritus inuenerit in Ecclesia homi-
nem sibi de adulterio suspectum cum vxore sua lo-
quentem, debet ambos defensori Ecclesiæ tradere,
vt seruentur, donec secularis iudex, qui de hoc
cognoscere debet, inquirat Episcopum, vt illos ipsi
tradat. *ibid.*n.5
- de Iure Cæsareo licet reus per iudicem laicum pos-
sit, si cum armis ad Ecclesiam confugerit, inde ex-
trahi, non tamen poterit inconsulto Episcopo. *ibid.*
num.6.
- Tale iudicatur ius, seu actio, qualis est res, ad quam
est ius, seu actio. p.134.n.3
- Ius, & actio non comprehenditur sub bonis mobili-
bus, neque sub immobilibus, vbi expresse verba
intelliguntur; secus autem est in hac materia prohi-
bitionis de non alienando in fauorem Ecclesiæ. *ibid.*
num.4.
- Ius Ecclesiæ percipiendi fructus aliquos per decen-
nium, connumeratur inter bona immobilia. *ibid.*
num.5.
- Iure antiquo in alienatione bonorum Ecclesiæ Cathed-
ralis requirebatur consensus Sedis Apostolicæ, non
quidem vt alienatio esset valida, sed solum vt esset
licita, etiam si Episcopus in sui consecratione iura-
uisset, se bona Ecclesiæ inconsulto summo Pontifi-
ce non alienaturum. p.141.n.1
- Iure nouo per extrauagantem Ambrosiæ Pauli II. re-
quiritur consensus Apostolicus non solum in rebus
Ecclesiæ Cathedralis; sed etiam cuiuscumque alte-
rius Ecclesiæ, & loci pii, vbi tamen extrauagans
est recepta. *ibid.*n.6
- Iuris solennitates in permutatione rerum Ecclesiastica-
rum seruandæ sunt spectata consuetudine, etiam si
fiat inter ipsas Ecclesias. p.158.n.1
- In praxi eadem iuris solennitas, idemque assensus
Apostolicus adhibetur in permutatione inter Eccle-
sias, ac adhibetur in venditione, & donatione inter
easdem. *ibid.*n.6
- Ius

& Verborum Notabilium.

Ius sepulchri sine simonia donari potest, seu permu-
tari cum alia re spirituali. ibid.n.10
Ius sepulchri in sententia nonnullorum Doctorum,
etiam directè, seu solitariè sumptum, sine simonia
vendi potest. ibid.n.11
Ea, quæ de iure veniunt, semper facta præsumuntur.
p.177.n.10.
Quisque sicut habet summum ius ad tuendam vitam;
ita habet summum ius ad tuenda bona, quæ sunt
instar vitæ. p.220.n.22
Ius commune non tollit privilegium speciale, nisi ex-
pressè illi derogat. p.237.n.18
Iuris correctio est strictè interpretanda. pag. 140.
num.3.
Multoties in iure magis puniuntur delicta minora com-
mittentes propter specialem rationem, quæ in illis
concurrit. p.256.n.9
Afferuntur diuersa iura prohibentia loqui cum Monia-
libus. p.276.n.21
in alienatione *Iurispatronatus*, sepulchri, & similium,
cum computentur inter bona immobilia, vel sal-
tem mobilia pretiosa, seruandæ sunt iuris so-
lennitates; si penes Ecclesiam existant. pag. 160.
num.1.
Iurispatronatus laicum potest alienari de solo consensu
Episcopi. ibid.n.2
Iurispatronatus sepulchri, & similium est quid spiri-
tuale. ibid.n.3
Iurispatronatus sine simonia simpliciter alienari potest
donatione; quia rebus sacris irreuerentia non com-
mittitur in donatione. ibid.n.5
Donatio iurispatronatus laicalis non indiget Episcopi
consensu si fiat Ecclesiæ, vel loco pio; secus si fiat
laico. ibid.n.6
Iurispatronatus potest recipi à Regularibus, non expe-
ctato Episcopi consensu. ibid.n.8
vendens Iurispatronatus, licet sit quidem simonia-
cus, & peccet mortaliter; non tamen est excommu-
nicatus, nec alias simoniaci pœnas incurrit. p.225.
num.17.

L

Licus, siue Ecclesiasticus habens administratio-
nem bonorum Ecclesiæ, si scienter in quantita-
re notabiliter alienet, destruat, vel demoliat in ef-
fectu bona, quæ sunt immobilia, vel mobilia pre-
tiosa eiusdem Ecclesiæ, quæ seruando seruari possunt,
violat Ecclesiasticam immunitatem. p.130.n.1
non solum Laicus sodomita, sed etiam Clericus non
priuatur immunitate. p.79.n.6
Latro publicus priuatur Ecclesiastica immunitate. p.41.
num.1.
Latro est qui deprædatur violenter. ibid.n.2
Publicus, qui deprædatur palam, publicè, vel per in-
sidias in via publica, etiam mari, vel flumine, vel
per vim in domibus priuatorum. ibid.n.3
Diffamatus in vno ex multis, latrocinio publico, vel
ex aliquibus secretis, dum latro publicus repnta-
tur, non gaudet Ecclesiæ immunitate; multò ma-
gis si sit latro notorius notorietate iuris. At gau-
det si non sit notorius, nec notorietate facti, nec
iuris. ibid.n.4
Præsumptio vel dubitatio quod aliquis sit publicus
latro non sufficit ad effectum ipsum priuandi im-
munitate Ecclesiastica; sed debet in hoc casu con-
stare esse latronem publicum per informationem
factam citata parte, & per iudicis sententiam. ibid.
num.6.
Latro publicus, vt immunitate priuetur, requiritur,
quod deprædatur in viis publicis, & itineribus fre-
Th. Delbene de Immunit. Eccles. Pars II.

quentatis, & non sufficit, quod furetur per insidias
in loco non publico. ibid.n.7
Item requiritur quod non semel, sed bis, vel ter tale
delictum commiserit. ibid.n.9
Nomen latronis frequentiam denotat. ibid.n.10
Non sufficit quod pluries tentauerit, sed requiritur
quod pluries consummauerit, cum simus in materia
odiosa & pœnali. ibid.n.11
Quod dictum est de publico latrone, idem dicas de
Grassatore, & agrorum depopulatore. ibid.n.14
In aliquibus Regnis publici latrones, grassatores via-
rum, depopulatores agrorum per vnicum deli-
ctum vita priuantur: at non sic est de immunitate,
circa quam Principes non possunt disponere. p.421
num.15.
Legatarius rei certæ statim per mortem legantis acqui-
rit dominium legati. p.148.n.33
Legatus à latere non potest releuare iuramentum fa-
ctum à Prælato de non alienandis bonis Ecclesiæ in-
consulto summo Pontifice, quia id esset in præiudi-
cium summi Pontificis. p.144.n.26
Si verò Legatum sine consensu repudiat, non validè
repudiat, quia ius est acquisitum Religioni. p.145.
num.25.
Legatum quodlibet generaliter in specie relictum tran-
sit à morte Testatoris in dominium legatarij; ne-
que requiritur expectare hereditatis aditionem.
p.145.n.5.
Legatum, vel hereditas delata, & Ecclesiæ non in-
corporata, non est ius Ecclesiæ acquisitum, sed ac-
quiritur. ibid.n.12
quamuis Legatum retro nostrum sit, nisi repudietur,
attamen cum repudiatur, retro nostrum non fuisse
palam est. p.148.n.37
Legatum in codicillis tollit primò legatum in testa-
mento. p.237.n.22
Legislator tenetur legem suam seruare, quando materia
legis est communis. p.34.n.25
Lepra adiungitur ad epidemiam, quæ nihil pestis, sed so-
lùm infectionis aliorum periculum habet. p.206.n.2
Leges ciuiles de immunitate Ecclesiastica loquentes,
approbantur à iure Canonico. p.4.n.2
Lex Moysis quoad confugij loca cum cæteris morali-
bus præceptis ad nos translata non fuit; atque ideo
nunc abrogata est. p.25.n.17
Leges ciuiles seruandæ sunt quotiescumque Canonici
non contradicunt. ibid.n.29
Nulla Lex Canonica expressè de infidelibus disponit,
gaudeant, vel non gaudeant immunitate. ibid.n.30
in Lege, quamuis pœnali, sit extensio, si alioquin non
sequitur absurdum. p.37.n.2.
Leges ciuiles potius denegant, quàm concedant immu-
nitatem debitoribus tributorum. p.39.n.3
Frustra Legis auxilium inuocat, qui legem contemnit.
p.44.n.3.
Lex noua loquens in vno casu locum habet in altero.
p.37.n.10.
Lex *quisquis*, citata solum loquitur de crimine læsæ ma-
iestatis commisso aduersus Imperatorem, Consilia-
rios, & Senatores eius, eosque qui ei militant, &
ideo non est extendenda ad crimen læsæ maiestatis
commisum contra Rempublicam vel Principem in-
feriorem. p.69.n.34
Lex pœnalis extendi potest ad alios similes casus, præ-
sertim quando in dispositione legis ratio scripta est,
quia tunc non dicitur extendi, sed comprehendi
sub expresso. p.74.n.2.
quod Lex pœnalis extendi possit ad casus similes &
maiores ex identitate, vel maioriore rationis, non
procedit quando agitur de præiudicio causæ fauo-
rabilis. ibid.n.4

Index Rerum,

- Lex imponens poenam priuationis vocis non extenditur ad priuationem vocis passiuæ, præsertim cum vox passiuæ non sit propriè vox. p.76.n.19
- Lex fundata in præsumptione, deficiente præsumptione in aliquo casu, non obligat in conscientia. p.103. num.7.
- In Legem committit non solum qui contra ius verba facit, sed etiam qui contra mentem. pag. 105. num.26.
- in Legem committit non solum qui contra eius verba, sed etiam qui contra mentem agit. p.108.n.3
- Certum est, quod is committit in legem, qui verba legis complectitur, & contra legis nititur voluntatem. ibid.n.4
- Recedere debemus à verbis legis ad hoc vt mentem seruemus, idque non solum quando mens, seu ratio legis est expressa, sed etiam quando non est expressa. ibid.n.5.
- Lex frequentioris vsus causa aliquid decernens, casum minus frequentem non excludit, sed comprehendit. ibid.n.8.
- Lex licet prohibeat extensionem, tamen non renuit extensionem de similibus ad similia. p.109.n.13
- Vbi cumque & in quacumque materia ratio Legis locum habet, ibi etiam locum habet ipsa lex. ibid. num.15.
- In his, quæ per rationem legis comprehenduntur, non dicitur fieri interpretatio extensiuæ, sed comprehensiuæ. ibid.n.16
- Lex poenalis licet extendenda non sit de casu ad casum à paritate, vel maioritate rationis, extendenda tamen est etiam quando agitur de censuris, quando alioquin redderetur elusoria. p.109.n.17
- Lex extendenda est quando primariò est fauorabilis, licet secundariò sit odiosa. ibid.n.21
- Leges late pro defensione immunitatis Ecclesiasticæ, etiam si poenas infligant, fauorabiles sunt, & inter priuilegia computari debent. ibid.n.25
- Lex quotiescumque probationem requirit, de probatione concludenti, & perfecta intelligi debet. p.121. num.10.
- Lex non se extendit ultra finem, & mentem legislatoris; præsertim quando verba non se extendunt ulterius. p.171.n.37
- Lex secundum rationem attendenda est, & per rationem amplianda, & restringenda. ibid.n.38
- Lex seruanda non est quando iniquè fieret, si seruaretur. p.173.n.5
- Leges generaliter loquentes non censentur improbare quod aliis legibus est permissum. p.187.n.8
- Lex non ligat quando de facto seruari non potest. p.200.n.3.
- Lex interpretans in dubio intelligi debet iuxta legem quam interpretatur. ibid.
- Lex noua interpretans recipit omnes interpretationes veteris, etiam si strictius loquatur. ibid.n.4
- Lex quantumcumque odiosa, & poenalis extensionem admittit ad casus similes, si alioquin lex illa redderetur elusoria, vel si talis extensio cederet in fauorem animarum, Ecclesiæ, & similibus. p.207. num.17.
- Lex Ecclesiastica non obligat cum periculo vitæ, si non inuoluit aliquod bonum commune; secus autem si inuoluit. p.212.n.6
- Lex debet esse iusta, & hominum moribus, & fragilitati accommodari. p.216.n.5
- Leges poenales quatenus præceptum continent, diriguntur ad subditos; quatenus poenam infligunt, referuntur ad Iudices, vt eas in transgressores exequantur. ibid.n.6
- Lex imponens taxam alicui rei venali, & imponens contraueniens poenas non obligat ante criminis sententiam, licet ante omnem sententiam teneantur restituere excessum pretij. ibid.n.11
- Leges tam Imperiales, quàm Pontificiæ imponentes poenam ipso iure, & ante Iudicis sententiam obligantes, non tam rigorose interpretantur, vt statim verbi gratia reus excidat dominio, sed quod Iudicis sententia retrahatur ad diem commissi delicti. p.219.n.11.
- Lex poenalis, & commissoria non est facta vt Republica, vel alter poenis locupletetur; sed solum vt leges seruentur, & subditi officium suum præstent. p.220.n.28.
- Leges poenales, præsertim Ecclesiasticæ, interdum statim ipso facto post commissum crimen, ante omnem Iudicis sententiam, efficiunt reum inhabilem ad acquirendum, vel ad vtendum acquisito. p.218. num.2.
- Lex poenalis probabilis non extenditur quoad poenam ad casum non expressum, etiam si in illo sit maior, nedum eadem ratio. p.256.n.11
- Qui elegit nescire vt liberius delinquat, videtur grauius contemnere Legem; peccatum tamen illud dicitur grauius per relationem ad actum voluntatis, quo voluit quis ex proposito ignorare, non autem secundum se, & absolute consideratum. p.258.n.6
- Lex quæ punit occupantem rem alterius, non comprehendit occupantem rem hereditariam; quia ficta, & non verè est alterius. p.259.n.15
- Leges fauorabiles loquentes in casu vero, extenduntur etiam ad casum fictum. ibid.n.23
- Lex poenalis ex probabili non obligat sub mortali, quamuis contrarium sit probabilis. p.277.n.6
- Legis intelligentia desumenda est ex ratione legis, quæ est anima legis. p.278.n.2
- Lex poenalis non debet extendi à casu expresso ad alium non expressum, præsertim diuersum. pag.283. num.3.
- Lex nulla generalis in communi iure Pontificio, nec in aliis Pontificum decretis inuenitur, quæ prohibeat ingressum mulierum in virorum Monasteria sub mortali, neque ex natura rei in hoc actu per se est intrinseca malitia. ibid.n.5
- Libertatis Ecclesiasticæ nomine non venit immunitas, siquidem libertas refertur ad personas, immunitas autem ad locum. p.111.n.2
- Licentia in casu sedis vacantis petenda est à Vicario Capituli. Vide in verbo Vicarius.
- Licentia licet regulariter peti debeat ab illo, à quo negari potest, tamen debet peti à Iudice Ecclesiæ, qui illam negare non potest, ne generetur confusio. p.117.n.9.
- Licentia egrediendi è Monasterio debet esse in scriptis, sicut & ingrediendi in ipsa. p.202.n.9
- Licentia egrediendi è clausura conceditur etiam in causis recentis. p.207.n.18
- concedens Licentiam ex officio aliis ingrediendi Monasteria non debet esse deterius conditionis quàm alij, sed debet vt in ingressu duabus conditionibus, hoc est vt id faciat in casibus necessariis, & à paucis, iisque senioribus, ac Religiosis viris comitatus. p.235.n.2
- Licentia ingrediendi debet esse specialis, & iam concessa intelligitur pro vnica tantum vice. ibid.n.1
- Licentia ingrediendi Monasterium Monialium non sufficit, nec valida est si non faciat mentionem de ingressu Monasterij, etiam si sit ad quoscumque actus per superiorem concessibiles; valida tamen est si sit ad ingressus cuiuscumque Monasterij. p.236. num.2.

Licentia

& Verborum Notabilium.

- L**icentia ingrediendi indefinitè concessa intelligitur pro vna vice tantum, nisi aliud in ea explicetur. *ibid.* n. 3.
- habens Licentiam specialem loquendi cum Moniali, si ea utatur in tempore quo omnibus est concessum cum ipsis loqui, non potest amplius ea uti. *ibid.* num. 13.
- ingrediens ex vi Licentiæ generalis, videtur renunciasse licentiæ speciali. *ibid.* n. 23
- Licentia ingrediendi clausuram Monasterij Monialium debet esse in scriptis, nec sufficit tacita, nec oretenus concessa. p. 238. n. 1
- Licentia in scriptis requiritur etiam ad licitum Monialis ex clausura egressum. *ibid.* n. 2
- Licentia oretenus à Prælati concessa Clericis adstrictis residentia non excusat eos à fructuum amissione. p. 238. n. 7.
- Licentia in scriptis necessaria est etiam ingredientibus verbi gratia ministrandi causa Sacramenta, medendi infirmis, vel construendi ædificium; quia licet his omnibus in specie sit concessa, non autem est in individuo. p. 239. n. 11
- Licentia in scriptis non est necessaria ministris quando periculum est in mora, & superior non possit commodè adiri, & si sit periculum eam obtinendi oretenus, absque ea ingredi possunt. *ibid.* num. 13.
- Licentia si in solo scripto expectando periculum esset, est necessaria oretenus. *ibid.* n. 14.
- Licentia ingressus sicut debet esse in scriptis, ita licentia ingressus alicuius Monialis in scriptis esse debet. p. 239. n. 20.
- Licentia ingrediendi ad hoc ut sit iusta, requiritur quod ingrediendi causa sit iusta, & manifesta. p. 240. num. 1.
- Licentia ad concedendam ingrediendi facultatem non requiritur, quod sit etiam in scriptis. *ibid.* num. 1.
- Licentia ad concedendam ingrediendi facultatem non est propriè ingrediendi licentia, quam solam in scriptis obtineri petit Tridentinum corrigens cap. periculofo, de Regul. in 6. *ibid.* n. 2
- Licentia pro Medicis, Chirurgis, &c. concedi solita, singulis quibuscumque trimestribus renouari debet. p. 241. n. 10.
- Licentia ingrediendi non est concessa nisi ob causam, qua cessante, cessat ipsa licentia. pag. 250. num. 3.
- Licentiæ concessæ ingrediendi claustra monialium quibuscumque sceminis, reuocata fuerunt à Gregorio XIII. & ab eo auctæ fuerunt pœnæ late contra violantes clausuram, qui ex eiusdem decreto incurrunt excommunicationem ipso facto, à qua non possunt absolui, nisi à Romano Pontifice, præfisco mortis articulo. p. 252. n. 2
- Licentiæ ingrediendi olim aliquibus mulieribus concessæ, reuocata fuerunt, & per quos, & quomodo. *ibid.* n. 9.
- Licentia non liberam, sed prudentiæ consonam voluntatem importat ad allegata per Bartolum. pag. 254. num. 4.
- Licentia, utpotè ab inferiore sine iusta causa concessa est nulla, & irrita. *ibid.* n. 6
- Superior concedens Licentiam ingrediendi sine iusta causa non incurrit excommunicationem. *ibid.* num. 7.
- Qui obrenta Licentia accedendi ad Monasterium, & loquendi cum aliqua ibi, aliquam data occasione alloquitur, non violat præceptum prohibens accessum; secus si præceptum sit de non loquendo. p. 273. num. 7.
- Licentia requisita ut possint moniales licetè à clausura egredi, quomodo, & ex quibus causis possit concedi, videnda est Bulla 8. Pij V. p. 29. & seqq.
- Licentiæ, & indulta quæcumque quibuslibet mulieribus concessa ad ingrediendum clausuram quorumvis Ordinum Regularium reuocantur; prohibeturque uti huiusmodi licentiis pro casibus necessariis concedendis, præterquam ipsis necessitatibus urgentibus, in Bulla 28. Gregorij XIII. pag. 299. & seqq.
- Licentiæ ingrediendi monasteria monialium, aut cum eis conuersandi, quibusvis mulieribus hæcenus concessæ reuocantur per Bullam 74. Pauli V. p. 311. & seqq.
- Litteræ concessæ particularibus locis contra immunitatem, non sunt generaliter ad omnia loca extendendæ. p. 84. n. 14.
- Litteras scribere ad Moniales licet in iuribus præciatis non sit prohibitum; attamen in aliquibus Diocæsisbus iure speciali id vetitum est. pag. 276. num. 25.
- Scriptio Litterarum est effectus intrinsecus, quem significant illa verba; tamen id locum habet quando legislator non petit expressè, vel tacitè effectum extrinsecum. *ibid.* n. 28
- Litteræ Senatus Mediolani super obseruatione festiuitatis S. Dominici in dicto Statu, nullæ declarantur per Bullam Innocentij X. p. 327. & seqq.
- Litteræ processus lætæ die Cœnæ Domini anni 1656. referuntur. p. 328. & seqq.
- Locatio facta de fundo non expirat morte locantis, quia tunc locatio ipsum fundum immediatè attingit. p. 174. n. 4.
- Locatio ultra triennium ex extrauaganti *Ambitiosa*, inuualida est, & canonicis pœnis obnoxia. *ibid.* num. 5.
- Locatio ad longum tempus reputatur alienatio, eo quod per ipsam vtile dominium transferatur in conductorem. p. 184. n. 2
- Locatio facta ad vitam locantis, vel conducentis inuualida est, quia talis locatio ex natura sua durationi temporis longi subest. *ibid.* n. 5
- Locatio bonorum Ecclesiasticorum ultra biennium prohibita est Bulla 5. Pauli II. p. 289. & seqq.
- Locus deputatus ab Episcopo ad sacrificia sacer censetur, ideoque nullis temerariis ausibus profanandus. p. 9. n. 2.
- non omnia Loca, in quibus exercentur opera pia, gaudent immunitate. p. 12. n. 16
- Loca sacra semel Deo dicata ad vsus profanos conuerti amplius non possunt. p. 16. n. 3
- Locus sacer dicitur proprium Iudicis Ecclesiastici Territorium; vnde ex captura Clerici in eo, non sequitur Ecclesiæ irreuerentia. p. 33. n. 9
- Locus in quo erat Ecclesia, nunc profanata, & diruta, alienari non potest sine iuris solennitatibus. p. 163. num. 4.
- in Loco, vbi iam erat Ecclesia modò diruta, non potest fieri stabulum; & gaudet immunitate. *ibid.* num. 5.
- Locus clausuræ est qui continetur ianua clausa, ad quam secularibus non patet accessus. pag. 198. num. 3.
- Lucrum non capere, & acquisita perdere, paria non sunt. p. 147. n. 14

M

Maria Magdalena, & Martha eius soror cum aliis virginibus in quodam Cœnobio simul, vixisse perhibentur. p. 192. n. 17

Index Rerum,

Magistratus summus assistens lateri supremi Principis facit vnum corpus cum illo. p.71.n.3

Magistratus seculares præstare debent auxilium brachij secularis, si opus fuerit eo vti ad cogendas Moniales ad clausuram sub excommunicationis non reservatæ poena ipso facto incurrenda, secus autem Principes, qui tantum à Concilio Tridentino ad huiusmodi auxilium præstandum exhortantur. p.200. num.9.

Magistratus, & deputati ad curam Monialium non debent ingredi cum Episcopo, nisi eos Episcopus elegerit. p.244.n.5

Committens crimen læsæ Maiestatis in personam Principis, non quidem spectato iure communi, sed tantum constitutione Gregoriana, priuatur immunitate. p.67.n.1.

Delictum læsæ Maiestatis in personam Principis est atrocissimum. ibid.n.2

in crimine læsæ Maiestatis punitur affectus, effectu non secuto, bona acquiritur Fisco, potest de eo cognosci post mortem, & rei memoria damnari. ibid.n.3.

Explicatur, quinam, & quando committentes crimen læsæ Maiestatis priuatur immunitate Ecclesiæ. ibid.

Filij ob crimen læsæ Maiestatis excluduntur à successione parentum, & aliorum consanguineorum, licet solum parentes tale delictum commiserint. ibid. num.4.

Filij reorum læsæ Maiestatis puniuntur magis ac filij hæreticorum. ibid.n.5

Crimen læsæ Maiestatis humanæ in muliere non contingit, & leges accommodantur ad ea, quæ frequenter accidunt, & casu, quo contingat, est leuioris considerationis. p.68.& seq.n.3.1

Committentes crimen læsæ Maiestatis in personam Principis superiorem recognoscentis, vt in Principes, Duces, Marchiones, Comites, & Barones Regni, non priuantur Ecclesiæ immunitate. pag.71. sect.3.n.1.

Committentes crimen læsæ Maiestatis in Statum Principis (quamvis supremi) vel in vxorem, consanguineos, Officiales, vel Consiliarios eius, gaudent Ecclesiæ immunitate. ibid.sect.4.n.1

Mancipium, & iuramenta rusticana etiam inter bona immobilia connumerari debent; si tamen ista affixa sint prædiis tanquam illorum pars, aliàs secus. p.134.n.7.

Mandans aliquem mutilari, vel occidi in Ecclesia, non priuatur immunitate, siue mandatum detur in Ecclesia, siue extra ipsam. p.52.n.1

Mandans in Ecclesia aliquem mutilari existentem extra, quia tunc videtur habere reuerentiam Ecclesiæ, gaudet immunitate. ibid.n.4

Mandans videtur facere per ipsum ex iuris interpretatione, & improprie, quod in pœnis locum non habet. ibid.n.8

Mandans, aliquem è loco sacro extrahi, contrahit excommunicationem, non autem immunitatis priuationem. ibid.n.10

Mandans aliquem occidi, committit crimen homicidij moraliter, non autem physice. ibid.n.11

Mandans si morte non secuta punitur vt assassinus, punietur vt assassinus etiam in priuatione immunitatis. p.63.n.2.

Mandatum alicui datum locandi res Ecclesiæ, extenditur tantum ad triennium, quo finito Procurator non potest absque nouo mandato in aliud triennium illas locare. p.189.n.2

Mandatum si detur ad locandas res Ecclesiæ bis vel ter, finitur primo triennio elapso. ibid.n.3

Mandatum si procuratori datum sit ad locandum ultra triennium simultaneè, non valet; secus autem si datum sit ad locandum successiue. ibid. num.3.

Marito permittitur repudiatio legati, vel hereditatis, vt vxori obuuiat. p.147.n.9

si maritus, qui iure prohibetur donare vxori, & è contra repudiet hereditatem, seu legatum sibi delatum, & nondum acceptatum, vt perueniat ad vxorem, repudiatio valet, si scilicet vxor alias erat successura. Secus si nullum habebat, & maritus repudiet in fauorem vxoris. pag. 148. num. 28. & 29.

Mater filium infantem, vel si quis alius occidat foetum animatum per aliquam potionem, non gaudet immunitate, contra nonnullos. p.49.n.3

Matri non licet ingredi Monasterium vt inuisit filiam moribundam, & multo minus habitum suscipientem, & professionem emittentem. pag.242. num.3.

Matri, forori, vel aliis consanguineis Monasterium ingredi non licet, vt Monialem visitent, aut illius professioni, vel morti assistant. p.249.n.4

An Index laicus sit competens, quando agitur de possessorio Matrimonij?

Vide in verbo *Index.*

Medici, Chirurgi, Barbitonfores, seu sanguinis minutores, & similes necessarij morbo Monialium curando iustam ingressus causam habent. pag. 241. num.1.

Medici statim in ipso morbi principio monentur suadere infirmis, vt Confessionis, & Eucharistiæ suscipiant sacramenta. p.243.n.7

Metus grauis censetur iustus & probabilis in ordine ad forum externum, & leges positivas Ecclesiæ; quamuis interdum spectato iure naturæ à peccato mortali non excuset. p.263.n.25

Fratres Minores ex indulto Leonis X. vocati à Prælatis Ecclesiarum, aut à Prælatis Religiosis, aut à Visitatoribus habentibus curam aliquorum Monasteriorum Monialium ad hoc vt visitent prædicta Monasteria, &c. possunt ingredi. p.233.n.7

Minorum prædia ob solum æs alienum vigore legis distrahi possunt, & non obstante particula taxatiua, ampliantur ex glossa etiam ad casus similes. p.207. num.12.

Minor iurans reputatur maior ratione iuramenti per fictionem iuris, à qua fictione poena recedit. p.259. num.15.

Missæ. Decreta Sacræ Congregationis Concilij Tridentini autoritate edita super celebratione Missarum in Bulla Urbani VIII. p.324.& seqq.

Modus, seu grauamen, vt promissioni accessorium censetur, ideoque à Promissario implendum sit, requiritur primò fieri in continenti; secundò modum adiectum esse possibilem; secus non tenet. pag.145. num.9.

Modus promissioni, donationi, vel alteri dispositioni adiectus, est veluti accessoria pactio, seu obligatio; quapropter ipsa corrumpit propter sui impotentiam, non etiam corrumpit pactio, seu obligatio principalis; cum principale non pendeat à suo accessorio. ibid. num.10.

Modus adiectus tanquam causa finalis, ac principalis resoluitur in conditionem sine qua non, quia tunc corrumpit donatio, vel legatum. ibid.n.11

Modus adiectus non tanquam causa finalis, ac principalis, sicut non resoluitur in conditionem sine qua non; ita etiam non efficit promissionem, vel donationem reuocabilem. Obligat tamen ad præstandam eius æstimationem. ibid.n.12

Modus

& Verborum Notabilium.

- Modus, quem Pontifex tacite appoluisse præsumitur in alienatione ob causam futuram facta censetur Ecclesiæ defensio, pauperum auxilium, templorum restauratio. p. 177. n. 10
- Monachus*, seu Religiosus acceptans rem sibi testamentato legatam sine licentia prælati, licet valide acceptet, peccat tamen. p. 145. n. 24
- Monachus*, vel Religiosus in iure quærendo non solum prodesse, sed etiam obesse potest Religioni, scilicet si donationem sibi faciendam respuat, validè renunciat; & sic sine violatione voti Paupertatis rogare potest offerentem, ut alteri dare velit. ibid. num. 26.
- Apprehendens manibus valuas ostij *Monasterij* Monialium non violat claustrum Monialium, & tamen apprehendens valuas Ecclesiæ gaudet Ecclesiastica immunitate. p. 11. n. 5
- Monasterium* licet legatorum incapax non dicatur, tamen incapax est retinendi rem mobilem pretiosam, & propterea ea est monasterio per acceptationem incorporata. p. 149. n. 5
- Monasterium*, vel conventus & hortus ei annexus non potest alienari sine iuris solemnitatibus. pag. 163. num. 6.
- Transitus ad arctiora *Monasteria* de iure antiquo concedebatur, per ius novum apparet sublatus. pag. 214. num. 3.
- Quinam prohibeantur ingredi *Monasteria* Monialium sub pœna excommunicationis lata sententiæ sine licentia. p. 230. n. 1
- nomine *Monasterij* Monialium venit spatium illud, quod intra *Monasterij* ianuam semper clausam continetur, modò clausuræ deputatum sit. pag. 231. num. 1.
- Recipiens se intra *Monasterij* ianuam, quæ semper claudi solet etiam ad vnum, vel duos pedes, incurrit secundum probabiliorum opinionem pœnas latas contra violatores clausuræ. ibid. n. 2
- Nomine *Monasterij* veniunt horti contigui, nemora & alia loca ei annexa, quæ *Monasterij* muris, seu septis cinguntur, maxime si per claustra *Monasterij* sit ad ipsa ingrediendum: prædicta intellige præcisa consuetudine in contrarium, si alicubi sit. pag. 282. num. 7.
- ingrediens *Monasterium* pro causa expressa in licentia particulari, si habeat licentiam generalem verbi gratia ingrediendi ad videndam consecrationem Abbatissæ, potest iterum ingredi pro causa particulari expressa in tenore licentiæ. p. 237. n. 25
- Ingredi clausuram *Monasterij* Monialium si solum solennitas scripturæ desit, ex probabiliori sententia est culpa mortalis. p. 238. n. 3
- Ingredientes *Monasteria* quomodo & à quibus comitari debeant, desumendum est ex statutis, & constitutionibus *Monasterij*, præcipuè ex constitutionibus Pontificis, si quæ fuerint circa hoc. pag. 241. num. 2.
- Quæ requirantur pro ingressu licito ad *Monasteria* sanctæ Clare, & alia *Monasteria*, quæ strictiorem clausuram profitentur. p. 248. n. 5
- Stans in ostio *Monasterij* non peccat, nec pœnas contra clausuram violantes latas incurrit. pag. 250. num. 7.
- Ingrediens *Monasteria* Monialium solum virtute facultatis alicuius sibi concessæ, vel etiam ingrediens absque vlla proflus facultate, seu licentia, contrahit pœnas motus Greg. XIII. p. 256. n. 1
- Ingredi *Monasteria* Monialium, eaque sine licentia frequentare, & sine iusta causa est prohibitum. p. 273. num. 1.
- Qui cogitavit se transferre ad *Monasterium*, & iter inchoavit; sed ab inchoato itinere desistit, non dicitur accedere ad *Monasterium*. ibid. n. 3
- Qui domum *Monasterio* contiguam habet, & ex fenestra suæ domus Monialem alloquitur, non dicitur ad *Monasterium* accedere; quia non dicitur se ad *Monasterium* transferre, cum ibi existat, ibid. num. 4.
- Mittens servum ad *Monasterium* propriè non dicitur ad *Monasterium* accedere; missus tamen propriè accedit, & sic iste pœnas accedentium incurrit, nisi iusta causa excusetur. ibid. n. 5
- In cap. *periculoso*, nulla pœna imponitur accedentibus ad *Monasteria* Monialium; secus est in cap. *Monasteria*, ubi Clerici præsumentes ea frequentare, si moniti ab Episcopo non destiterint, suspenduntur; si verò laici sint, excommunicantur non latè, sed ferendæ sententiæ. p. 275. n. 3
- Frequentare *Monasteria* satis habetur per duos accessus, quia actus geminati consuetudinem inducunt. ibid. num. 10.
- nomine *Monasteriorum*, quæ adiri, vel frequentari prohibentur, probabilius veniunt Moniales, ita ut sumatur continens pro contento. ibid. n. 14
- Frequentia *Monasteriorum* causa audiendi divina, vel videndi exteriorem ornatum *Monasterij*, vel simili alia de causa, non prohibetur; sed solum causa locutionis, siue aspectus, siue actui, siue passivi *Monialium*. ibid. n. 15
- Frequentia, vel etiam accessus ad *Monasteria* ut non sit prohibitus, requiritur manifesta causa & rationalis, non omnibus, seu maiori parti populi, sed concedenti. ibid. n. 16
- Frequentare *Monasteria* præciso scandalo & prava intentione non est peccatum mortale secundum probabiliorum opinionem, contra nonnullos oppositum affirmantes. p. 277. n. 1
- Non solum frequentare sine iusta causa, & licentia superioris, sed etiam vel semel *Monasteria* adire est peccatum veniale. ibid. n. 3
- Ingredi virorum *Monasteria* est prohibitum mulieribus ex motu Pij VI. qui incipit, regularium personarum, & ex motu Gregorij XIII. Vbi gratia. pag. 278. num. 1.
- Nomine virorum *Monasterij*, in quod foeminarum ingressus, & admissio prohibetur, probabilius veniunt solum quæ sunt intra *monasterij* ambitum, seu septa, quæ vna clausura clauduntur, ita ut pro eodem sumatur domus, & *Monasteria*. pag. 281. num. 1.
- Nomine virorum *Monasterij* licet non veniant Religiosorum prædia, domus rusticæ & horri à *monasterio* separati, non decet tamen mulieres ad hæc loca ingredi, vel admitti, licet cesser prohibitio. p. 282. n. 4.
- Nomine *Monasterij* non venit chorus Ecclesiæ Religiosorum. p. 282. n. 5
- Nomine *Monasterij* veniunt etiam Sacristia Ecclesiæ contigua solo, pariete intermedio eam ab Ecclesia dividente, præcisa tamen consuetudine in contrarium, si alicubi ea sit. ibid. n. 9
- Nomine *Monasterij* veniunt etiam prioratus, quos habent Monachi sancti Benedicti, vel sancti Bernardi, & similes. ibid. n. 10
- Nomine *Monasterij* non veniunt Religiosorum domus nondum completè fabricatæ, sed fabricari inceptæ. ibid. n. 11.
- Nomine *Monasterij* veniunt Religiosorum domus, quæ vulgo residentia vocantur, si ea perpetuè sint habentes Ecclesiam cum Eucharistia; secus contra. ibid. & seq. n. 15.
- Nomine *Monasterij* non venit atrium scholarum, et si hæ

Index Rerum,

- hæ contiguæ sint Collegio Societatis Iesu. p.283. num.16.
- Monialium* aliquorum Monasteriorum consuetudo circa ingressum intra eorum septa recensetur, & ad Episcopum spectat reformatio in non exemptas iure ordinario, in exemptas iure delegationis à Sede Apostolica. p.191.n.14
- Monialibus non licet habere ostium, per quod ex Monasterio interiori introiri possit in ipsarum Monialium Ecclesiam exteriorem. p.197.n.1
- Monialibus, etiam tertiariis, non licet ingredi à ianua Monasterij, quæ est pro clausura Monasterij ipsius etiam ad claudendam aliam ulteriorem ianuam, &c. ibid.n.2.
- Moniales ascendentes supra tecti tegulas, si intra eam partem, quæ monasterium respicit, contineantur, clausuram non violant, secus si eam prætergressæ ad alienam tecti partem transeant. pag.198. num.4.
- Monialis siue iuste, seu iniuste à Monasterio egressa, & intra domum aliam priuatam inclusa, si ex hac egrediatur, clausuram non violat. ibid.n.7
- Monialis, quæ se ponit in rota, & facit illam volvere versus partem exteriorem, ubi non est clausura, licet in opinione nonnullorum violet clausuram, secus tamen est in sententia Auctoris. ibid. num.9.
- Moniales professæ etiam Ordinum Militarium S. Iacobi, Alcantaræ, Calatravæ, &c. astringuntur clausura. p.198.n.1.
- Moniales cuiuscumque Ordinis etiam si Hierosolymitanæ sint, comprehenduntur in decreto de clausura. p.199.n.2.
- Moniales, quæ ante Tridentini decretum clausuram seruare non consueverint, astringuntur clausura. ibid. num.3.
- Moniales conuersæ, & Tertiariæ cuiuscumque Ordinis, vel Congregationis, si verè professæ sunt, astringuntur ad clausuram. ibid.n.6
- Moniales quæ faciebant professionem ea conditione, vt clausura non obstringerentur, probabilius non sunt professæ. ibid.n.9
- Oblatæ non tenentur ad clausuram, quia non sunt vere Moniales, nec professionem emittunt, ibid. num.10.
- Moniales, quæ vel ex regula, vel ex voto tenentur ad clausulam, peccant eam violando contra regulam, vel votum, vel etiam contra præceptum Ecclesiasticum. p.200.n.17
- Moniales si egressæ fuerint sine licentia Ordinarij à clausura, & superiores regulares si licentiam dederint censuris Ecclesiasticis, ab ipsis Ordinariis puniri poterunt. p.202.n.3
- Clausuram Monialium inducere spectat ad Episcopos vt Sedis Apostolicæ Delegatos, non item quod Moniales à clausura egredi non possunt; quia Concilium loquitur simpliciter de Episcopo, & consequenter extendi etiam potest ad Vicarium. pag.203. num.5.
- Moniali non potest dari licentia egrediendi à clausura absque causa graui, scilicet magni incendij, infirmitatis, lepræ, aut epidemiz. p.205.n.1
- Egredi à clausura est res grauis, multis scandalis, ac Monialium castitatis periculis plena. ibid.n.2.
- Moniali laboranti morbo contagioso, vt gallico, S. Lazari, Ignis sancti Antonij, & alicuius similis, dari potest licentia egrediendi à clausura, si moraliter loquendo non posset intra Monasterium curari sine graui periculo contagionis aliarum. pag.208. num.1.
- Moniali satis probabiliter, vt sit Abbatisa alterius Monasterij, eiusdem Religionis tamen, & habitus dari potest licentia egressus. ibid. dub.13.n.1
- Moniali conceditur egressus à Concilio Tridentino, dummodo in Monasterio, in quo facta est Abbatisa, non reperiatur Monialis idonea cum dotibus, & qualitatibus ibi requisitis ad munus prædictum exercendum. ibid.dub.14.n.3
- Moniali concedi potest egressus, vt sit magistra nouitiarum in alio Monasterio, eiusdem tamen ordinis, & habitus; quin vt præsit portæ, vel rotæ, vel alteri muneri. p.209.n.4
- Monialis finito officio potest de consensu viriusque Monasterij ad prius Monasterium redire, etiam si forcia, cum qua egressa fuerit, redire non velit. ibid. num.5.
- Moniali concedi potest egressus, si sit necessaria ad fundandum nouum Monasterium. ibid.n.8
- Monialis quacumque causa transferatur, ali debet à Monasterio, è quo transfertur. ibid.n.13
- Monialis si transeat ad aliam Religionem de consensu Religionis à qua transit, deferre debet secum dotem, & alia bona quæ ad ipsam spectant, secus si ex propria voluntate. ibid.n.14
- Moniali concedi non potest egressus, vt visitet Monasteria sibi subiecta; quia id decentius, & commodius præstari potest per Prælatos regulares. pag.210. num.1.
- Monialis si transeat de vno Monasterio ad aliud eiusdem ordinis, dotem portare non debet. pag.209. & seq. num.15.
- Monialium Monasterijs pressis necessitate debetur dimidium omnium elemosynarum à quibuscumque vbicumque terrarum quacumque dispositione pauperibus faciendarum, nisi sint in pauperes certos erogandæ, nec sint ad vsus alios, quàm sustentationem, destinatæ. p.211.n.6
- Monialis concedi non potest egressus ob morbum quantumvis periculosum, si contagiosus non sit, licet salus eiusdem desperetur. p.212.n.1
- Moniali, si morbus non sit contagiosus, neque concedi potest licentia, vt se transferat ad Monasterium eiusdem ordinis, cuius situs salubrior sit. ibid. num.15.
- Monialis, ne occidatur, potest egredi à clausura. ibid. num.7.
- Monialibus cuiusdam Monasterij de facto concessit Gregorius XIII. liberum egressum, quocumque morbo periculoso laborarent. ibid.n.8
- Monialis morbo non contagioso, sed periculoso laborans, si sine Summi Pontificis dispensatione egrederetur à clausura, peccaret, nec Prælati inferior licentiam huiusmodi concedere potest. ibid. num.10.
- Monialis potest à clausura egredi, si periculum vitæ sibi certò imminet ad graues molestias, & vexationes, quas iniuste patitur. ibid.n.11
- Monialis grauida effecta non potest exire, etiam ad saluandam famam, vt factum foris edat, sine legitima Summi Pontificis, vel alterius superioris licentia. ibid.n.12.
- Monialis non potest sine legitima licentia Summi Pontificis egredi ad habendam curam nepotum, & omni auxilio carentium. ibid.n.13
- Moniali concedi potest egressus, vt ad strictius Monasterium transeat, contra nonnullos Doctores asserentes id solum statum esse pro viris, non feminis. p.213.dub.19.n.1.
- Ad bonum commune Monialium spectat posse ad perfectiorem viam transire. ibid. & seq. n.2
- Moniali adeo incorrigibili, vt in nullo Monasterio eius correctio speretur, concedi non potest licentia egressus

& Verborum Notabilium.

- egressus inconstituto summo Pontifice, licet in rigore iuris, contrarium videatur. pag. 213. dub. 18. num. 1.
- Monialis incorrigibilis carceri potius, ne alias inficiat, tradi debet quam cum tanto scandalo, & praedjudicio boni communis è Monasterio eiici. *ibid.* num. 2.
- Monialis potest seruatis seruandis transire de vna Religione ad alias, & in Religione, ad quam transit, debet facere nouitium, & emitte professionem. p. 214. n. 5.
- Monialis necessitate cogente, si non sit aditus ad superiorem pro obtinenda licentia, potest eo inconstituto egredi. p. 215. n. 1.
- Monialis ad tempus legitime egressa, nempe ob morbum, vel alium casum permissum, tenetur sanitate obtenta, vel negotio finito ad Monasterij clausuram redire. p. 214. n. 1.
- Monialis non praesumitur necessitate cogente coartari à superiore ad seruandam clausuram. p. 215. n. 3.
- Monialis necessitate cogente egressa sine superioris licentia, tenetur eidem significare suum egressum, si daret, & ipsa possit. *ibid.* n. 4.
- Monialis egressa legitime si in redeundo ad Monasterium sit morosa per moram breuem, v. g. vnus vel alterius diei, non violat praecceptum clausurae. p. 214. num. 4.
- Monialis egressa legitime, si finito negotio aliò diuertat per moram vnus, vel alterius diei, verbi gratia ad visendam imaginem, consanguineam, amicum, &c. non violat praecceptum clausurae. *ibid.* num. 3.
- Moniali clausuram violanti, & ei fauentibus duplex poena infligitur. Prior excommunicatione Pontifici reseruata, posterior priuatio dignitatum, & officiorum. p. 215. dub. 22. n. 1.
- Moniales clausuram violant & censentur à Monasterio egredi, si ad Ecclesiam suam, vel ad spatium, quod est inter portam Monasterij clausam, & alteram secularibus patentem, egrediantur, & ita incurrunt poenas contra violantes clausuram impositas. p. 226. n. 1.
- Moniales non incurrunt dictas poenas, si licite sine licentia superioris ob periculum in mora adeundi illum egressa fuerint, postea ad Monasterium regressa superiorem non moneant. *ibid.* n. 4.
- Moniales iuste egressa à Monasterio, si finita causa egressus, statim non regrediantur, sed diu culpabiliter extra Monasterium morentur, vel vagentur, non incurrunt dictas poenas. *ibid.* n. 5.
- Moniales conuersae professae existentes in domibus Monasterio contiguas ad petendas elemosynas, non incurrunt dictas poenas, etiamsi ob inutilia, quin ob praua opera ex illis egrediantur. p. 227. n. 7.
- Comitantes, vel recipientes Monialem illicitè egressam, ita vt faueant huiusmodi egressui, vel perseuerantiae in illo, seu sint causa efficax huiusmodi egressus, vel perseuerantiae in illo, cooperando Monialis delicto, contrahunt dictas poenas. pag. 227. num. 1.
- Moniales licite à suo Monasterio egressae non includuntur in dicta prohibitione; & liberum est Abbatissae istas absque alia superioris licentia admittere, praefertim si sint eiusdem ordinis, & habitus, & iter faciant; secus si ingrediantur ex pura recreatione, vel causa iniuendae amicae. p. 231. n. 8.
- Moniales choro deputatae, durissimum est si grauentur inferioribus officiis. p. 248. n. 2.
- Monialis commodè potest confirmari per fenestellam, per quam Moniales Eucharistiam recipiunt. p. 249. dub. 51. n. 2.
- Ingrediens Monialium Monasterium ex legitima licentia, tenetur finito negotio statim egredi. p. 250. num. 1.
- Monialis ex legitima licentia è Monasterio egressa, tenetur finito negotio statim egredi. *ibid.* n. 2.
- Monialis legitime egressa, si finito negotio extra Monasterium degat cum quacumque praua intentione, & executione, non incurrit censuras, & cur? *ibid.* num. 8.
- Moniales praesumentes admittere in sua Monasteria ingredientes praedictos respectu facultatum contrahunt easdem poenas. p. 268. n. 8.
- Monialis admittens tam virum, quam sceminam incurrunt poenas dicti motus. p. 270. n. 10.
- Monialis si vigente necessitate aliquem admittat, non incurrit dictam excommunicationem & poenas, & cur? *ibid.* n. 11.
- Monialis, si ad ipsam non spectet impedire ex officio verbi gratia, cum non sit praelata Monasterij, nec praestit portae custodiendae, non incurrunt poenas dicti motus Gregorij XIII. secus si ingredienti ianuam aperiat, consulat, iubeat, vel mandet, aut si manustrahat, inuitet, & aliquo alio modo positiuo faciat quempiam ingredi. p. 269. n. 2.
- Monialis qualicumque illa sit, si mandet, vel consulat ingressum personae, quae ingreditur, contrahit dictas poenas. *ibid.* n. 3.
- Monialis, si non mandet, vel consulat ingressum personae, quae ingreditur, sed alteri, contrahit etiam dictas poenas, si tenebatur ex officio impedire ingressum; at contra si non tenebatur ex officio. *ibid.* num. 4.
- Monialis qualicumque etiam illa sit, si confabuletur, vel comitetur personam, quae illicitè Monasterium ingreditur, non contrahit dictas poenas, sed peccat tantum mortaliter, vel venialiter prout sua locutione dat ansam notabilis, vel leuis morae. *ibid.* num. 5.
- Monialis qualicumque etiam illa sit, non contrahit dictas poenas, si admittat ad ingressum ex aliqua inadvertentia, obliuione, negligentia, ignorantia etiam crassa, & supina, quin & affectata, vel ex aliquo bono fine, verbi gratia ne admissus ab inimicis percutiatur, &c. *ibid.* n. 6.
- Monialis, quae virum, vel sceminam praetextu licentiarum ingredientem in Monasterium Monialium extra casum necessitatis admittere praesumit, ipso facto incurrunt excommunicationem Pontifici reseruata, priuationem officiorum, & inhabilitatem ad illa. *ibid.* n. 7.
- Superior Monialium, aut alius admittens non incurrunt poenas dicti motus; quia textus loquitur tantum de Monialibus. p. 270. n. 8.
- Monialium numerus in vnoquoque conuentu praescribitur, & clausura indicitur, poenaeque eisdem, earumque receptoribus & fautoribus ac Superioribus imponuntur, si sine licentia ex causa magni incendij, vel infirmitatis, leprae, aut epidemiae eis tantummodo concedenda è monasteriis egrediantur, in Bulla 8. Pij V. p. 290. & seqq.
- Monialiam absque licentia è clausura exeuntium poenae praescribuntur. p. 292. §. 2.
- Monetarum tonsores, & alij sine armis, & violentia subripientes, seu occultè, vel in viis priuatis, aut etiam in viis publicis, at non per insidias, sed quasi ex accidenti furantes, non priuantur immunitate Ecclesiae. p. 44. n. 5.
- Cudens falsam Monetam, vel bonam tondens non priuatur immunitate ob rationes supra dictas. pag. 84. num. 1.
- Cucens falsam Monetam, vel bonam tondens committit

Index Rerum,

mittit iniustitiam aduersus Rempubicam, & Regem; & sic committit factum publicum, non tamen dicitur committere latrocinium publicum, quod requiritur ad perdendam immunitatem. *ibid.* num. 2.

Cudens falsam Monetam committit crimen læsæ maiestatis in statum Principis, non autem in personam eiusdem. *ibid.* n. 3.

Motus proprius Pij V. & cap. periculoso, de statu regul. in 6. interpretatur. p. 199. n. 5.

Motus Pij V. qui incipit, Decorum & honestati, non est ubique vsu receptus, ubi tamen vsu receptus est non potest Superior regularis sine Ordinario dare licentiam egressus, secus tamen est, ubi motus prædictus non est vsu receptus. p. 202. n. 7.

Motus Gregorij XIII. excommunicat Religiosos utriusque sexus si in vnum seu collegialiter coacti quempiam virtute facultatum ingredi faciant, vel permittant. p. 266. n. 3.

Motus Gregorij XIII. puniens conuentum prætextu facultatum aliquem ingredi facientem vel permittentem, afficit tantum superiores, & eorum consultores, seu præcipuos Officiales, quorum consilio Superior gubernatur. *ibid.* n. 9.

Mulier ex vnico actu fornicationis non dicitur publica meretrix; nec quis ex vnico actu vsuræ dicitur publicus vsurarius. p. 41. n. 12.

Mulier nupta ob timorem viri suspicantis eam esse adulteram, iustam habet diuortij causam. p. 247. n. 6.

Mulieres etiam coniugate ex declaratione sacræ Congregationis, admitti possunt in monasteriis Monialium, si adsit casus vrgens, & grauis necessitas. *ibid.* num. 10.

Mulieres seculares habentes licentiam ingrediendi, non possunt ea uti, nisi accedat consensus Monialium capitulariter obtentus, secus incurunt censuras. p. 250. n. 10.

Mulier ingrediens Religiosorum Monasterium, in quo scit hic, & nunc nullum Religiosum esse, probabilius peccat mortaliter, & contrahit censuras; quia per accidens est in aliquo casu non violari finem legis. p. 279. n. 5.

Mulieres aliquæ seniores, & selectæ ingredi possunt cum Imperatricibus, & Reginis ratione decentiæ. *ibid.* num. 3.

Mulieres Monasteriorum virorum fundatrices non comprehenduntur in prohibitione, ubi vide quomodo Gregorius XII. derogauit regulæ Fratrum Minorum, & quidam indulserit circa fundatrices. p. 279. n. 1.

Mulieres, quæ nullius facultatis prætextu ingrediuntur, & Religiosi Mulieres sic ingredientibus admittentes, ex non omnino improbabilis sententia non comprehenduntur in prohibitione. pag. 280. num. 1.

Certum non est dicere talem mulierem in Monasterium virorum ingressum, & admissionem esse sub peccato mortali, & excommunicationis censura prohibita. *ibid.* n. 2.

Mulieres ingredientibus virorum Monasteria dato quod contrahant excommunicationem, à quoniam ea lata sit. p. 281. n. 10.

Mulieres ingredientibus excusantur ab incurrenda censura motus Pij V. si bona fide, seu ex ignorantia culpabiliter crassa, & supina, quin & forsitan etiam affectata ingrediantur. *ibid.* n. 11.

Mulieres cum reliquo populo admitti possunt intra Monasterij septa ad diuina officia; secus si Religiosi soli priuatim in claustro id efficiant, & quæ diuina officia sint, vide diffusius. p. 284. n. 15.

Mulieribus ingredi claustra, & illuc admitti vespertini non

licet, nec quando processio est iam celebrata præcisa modica mora. *ibid.* n. 18.

Mulieres in Monasteriis claustra ingredientibus possunt etiam in locum, quem De profundis, appellant, ingredi, quando talis locus est coniunctus claustro. p. 285. n. 22.

Mulieres ex prædictis causis ingredientibus tenentur his officiis completis statim egredi, non quidem statim physicè, sed mortaliter. *ibid.* n. 25.

Mulieres si officinas Monasterij interiores ingrediantur incurrunt poenas, quia priuilegium ingrediendi est limitatè concessum; contrarium autem non est improbabile. *ibid.* n. 27.

Mulieres nullius facultatis, aut priuilegij prætextu ingredientibus, & Religiosi mulieres has admittentes an peccent mortaliter, & poenas ac censuras incurant. *ibid.* n. 28.

Mulieres virtute cuiuscunque priuilegij Pontificij iustum est non admittere, si illud de prohibitione regulæ mentionem non faciat, & talis prohibitio sit sub regula. *ibid.* n. 30.

Mulieres virtute talis priuilegij ingredientibus, & Religiosi ipsas admittentes contrahunt censuras, nisi ignorantia excusentur. *ibid.* n. 31.

Mulieres ingredientibus virorum Monasteria ex motu Pij V. contrahunt excommunicationem Papæ reservatam. p. 286. n. 1.

Mulieres prohibentur ingredi monasteria & claustra cuiuscunque Ordinis Regularis, etiam prætextu cuiusvis priuilegij, facultatis, aut licentiæ, aliquibus casibus exceptis, de quibus in Bulla 20. Pij V. p. 295. & seqq.

Mulieres seculares quomodo possint uti licentiis sibi concessis ad ingrediendum claustra monialium. *ibid.*

Mulieres quæcumque, etiam non habentes licentias, vel priuilegia ad ingrediendum claustra monialium, prohibentur intra clausuram earum ingredi. p. 296. §. 2.

Mulieres licentiis ingrediendi claustra monialium abutentes quibus poenis subiaceant, declaratur in Bulla 52. Pauli V. p. 301. §. 1. & seqq.

Musici solum est permixtum docere ad crates Magistro existente extra clausuram. Idem dicas de organista, si Moniales doceret. p. 241. n. 7.

Mutilans, seu occidens in Ecclesia, siue sub spe immunitatis, siue sine tali spe; item siue præmeditatè, siue ex proposito, sed ex subita ira, & occasione, & prouocatus, priuatim immunitate; secus si per modum defensionis cum moderamine inculpatae tutelæ. p. 48. nam. 1. & 2.

Mutilantes, seu occidens in Ecclesia, si ex subita ira & occasione, & prouocati, in sententia plurimorum gaudent immunitate. *ibid.* n. 3.

Decisio Summi Pontificis quod non gaudeant immunitate occidens, & mutilantes in Ecclesia est generalis, & fundatè recipiendè in ratione quadam communi. *ibid.* n. 4.

Immunitate eodem modo priuantur mutilantes, & occidens in Ecclesia, sicut & publici latrones, & sic non requiritur, quod sub spe immunitatis. *ibid.* n. 6.

Momine Mutilantis, vel occidens non venit mandans mutilari, vel occidi, nisi lata, & extensa significatione, quod in materia poenali circa immunitatis priuationem faciendum non est. p. 52. n. 2.

N

Necessitas facit licitum quod aliàs non erat licitum, & necessitas non habet legem, debet intelligi de necessitate sic vrgenti, quæ non permittit legem seruari. p. 138. n. 24.

Necessitas

& Verborum Notabilium.

Necessitas quando compatitur conseruationem legis, non praualeat contra legem. ibid. n. 25

Necessitas est, vt si Ecclesia grauetur ære alieno, & non possit soluere, nisi alienet, vel si reparanda sit Ecclesia, fundus instaurandus, vel domus suffulcienda, quæ alioquin corrueret. pag. 150. numero 2.

Necessitas Reipublicæ lasa, & scandalizata præferri debet necessitati particularis personæ iuste condemnatæ. p. 151. n. 28

Necessitas legem non habet, & per epicheiam censeri potest casus necessitatis exceptus. pag. 215. numero 2.

Negatio, cum sit malignantis naturæ, quidquid post se inuenit, destruit, eiusque oppositum ponit. p. 206. n. 3.

Nobilis inuasus licet possit fugere, vitamque suam & proximi seruare, non tamen tenetur, sed potest sine peccato, & irregularitate inuadentem occidere. p. 59. n. 5.

Nobiles fœminæ si reuerà ad aliquod opus necessarium Monasteria ingrederentur, & in illo occuparentur non minus quam fœminæ viles ad illud opus exercendum alias ingressuræ, si statim moraliter finito opere egrediantur, non peccarent, data etiam curiositate. p. 248. n. 2

Notitia cuiuscunque approbatæ Religionis non tenentur ad clausuram, quia neque hæ sunt professæ. p. 199. n. 11.

Notitia egredientes è Monasterio ex causa rationabili, non interruptunt nouitium; secus si egrediantur sine causa, licentia, vel habitu. ibidem num. 12.

Notitia si egrediatur de licentia Abbatis, male tamen concessa, adhuc tamen non interruptit nouitium. ibid. n. 13

Notitia dari non potest licentia egrediendi ad visitandos parentes. ibid. n. 14

Nuptias contrahens si dispensationem absolute obtinuit à voto perpetuæ continentiæ, vt nubat cum persona expressa, potest ea impedita contrahere cum alia; secus si dispensatio conferatur limitatè, verbi gratia ne mulier decepta infamiam incurrat. p. 236. n. 7.

O

Oblatio libelli, & litis contestatio quando non videatur necessaria. p. 126. n. 1

Oblatio libelli, & litis contestatio non est necessaria quando agitur ad cognitionem qualitatis delicti, & non ad penam illius. ibid. n. 2

Oblationes imagini Regularium factæ sine solennitate iuris alienari possunt, nisi sint vota aurea, vel argentea magni valoris. pag. 135. numero 17.

Obligatus ad ratiocinia ex causa alicuius administrationis etiam gaudet immunitate. pag. 39. numero 9.

Obligatus ad reddendum ratiocinia ratione tutelæ, vel administrationis si sit in fraude, multo minus priuabitur immunitate.

Vide in verbo Tutor.

Obsterix potest intromitti in Monasterium tempore partus alicuius mulieris, ibi forsan cum licentia legitima existentis. p. 241. n. 8

Occasio delinquendi sumitur à malitia hominum, & non debet Ecclesiæ prædicta occasio imputari. p. 2. num. 15.

Occidens, vel mutilans in Ecclesia, vel Cemeterio non gaudet immunitate; nam, & in textu *Th. Delbene, de Immunit. Eccles. Pars II.*

stat pro vel. pag. 44. num. 1

Occidens, vel mutilans in locis contiguis Ecclesiæ, puta in Sacristia, recto, atrio, & simili, gaudet immunitate, etiam si sub spe immunitatis, occiderit. p. 50. n. 1.

Occidens proditoriè proximum suum non gaudet immunitate. p. 53. n. 1

Occidens, vel mutilans in Ecclesia non priuatur immunitate debita pro aliis delictis ante vel post commissis, scilicet non exceptis; secus si pro occasione commissæ in Ecclesia talis punitus non sit. pag. 53. sect. 10. n. 1. & 2.

Occidens aliquem veneno, quia proditor censetur, non gaudet immunitate. p. 54. n. 1

Occidens inimicum veneno, in sententia Authoris gaudet immunitate, quia non dicitur propriè occidere proditoriè. ibid. n. 6

Occidens inimicum in somnis non priuatur immunitate. ibid. n. 7

Occidens per insidias inimicum quomodolibet, vel per fenestram, vel à tergo, vel in electo, dummodo non simuletur amicitia, post Constitutionem Gregorianam gaudet immunitate. ibid. numero 8.

Occidens inimicum promissione, seu fideiussione data de non offendendo, priuatur immunitate, quia per dictam cautionem sublata fuit ab inimico omnis occasio sibi præcauendi, & sic occisor propriè proditor censetur. p. 55. n. 1

Occidens propriè proditoriè Infidelem gaudere non debet immunitate. ibid. sect. 4. n. 1

Occidens amicum reconciliatum neque committit homicidium proditorium, & sic neque immunitate priuatur. ibid. sect. 3. n. 5

Occidens inimicum suum in duello non priuatur immunitate. p. 56. n. 1

Occidens per industriam inimicum dormientem, vel alio modo incautum, verbi gratia à tergo, vel à fenestra, gaudet immunitate. ibid. sect. 6. numero 1.

Occidens ex proposito, deliberatè, & per industriam, sed non per insidias inimicum, non priuatur immunitate. p. 57. n. 1

Occidens ex industria, & animo pensato, sed non per insidias, non committit homicidium propriè, & strictè proditorium. ibid. n. 2

Occidens inimicum mandantis etiam pacta pecunia, vel accepta, non occidit incautum, cum homo semper habeat occasionem sibi præcauendi ab inimico suo. Idem dic etiam præsentè ipso mandante. p. 62. n. 2.

Occidens patrem insidiosè, & incautè, non priuatur immunitate; secus est si inter patrem, & filium nulla præcesserit inimicitia. pag. 82. numero 3.

Occidens bannitum ex permissione statuti, si occidat in Ecclesia, licet non possit puniri vt homicida, punitur tamen vt Ecclesiasticæ immunitatis violator. p. 84. n. 16

Occidens tali casu in Ecclesia contrahit excommunicationem constitutionis Gregorianæ latam contra extrahentes ab Ecclesia. ibidem numero 17.

Occidens Clericum, vel regularem, vel etiam Episcopum, non priuatur Ecclesiæ immunitate, cum non sit homicidium de exceptis. pag. 86. numero 1.

Occidens supradictos contrahit excommunicationem, non autem amittit immunitatem, quia priuilegium est concessum loco sacro, non personæ sacræ. ibid. n. 2.

M

Occidens

Index Rerum,

Occidens Clericum saltem constitutum in sacris est parricida, sed improprie, & dato, quod esset proprie, diximus parricidam gaudere immunitate. *ibid.* num. 4.

Occidens Clericum committit sacrilegium, & tamen per ea quæ dicta sunt non eximitur ab immunitate. *ibid.* n. 5.

Occidens Clericum committit crimen læsæ maiestatis, sed remote. *ibid.* n. 6.

Occidens Clericum licet delinquat in Ecclesiam, non tamen delinquit materialiter: quod oporteret, ut priuatur immunitate. *ibid.* n. 7.

Occidens poenitentem sacerdoti sua peccata confitentem, vel quomodocumque aliud sacramentum actu sumentem, non priuatur immunitate; secus si id facinus committat animo hæreticali, aut cum errore intellectus. pag. 87. num. 1. & 2.

Directa, & positiva sui ipsius *Occisio* non potest iuste executioni mandari. p. 222. n. 17.

Occisor proditoriæ proximi sui est, qui illum incautum nihil sibi præcauentem per insidias, & industriam occidit. p. 53. n. 3.

Occisor Cardinalis nondum Episcopi in sententia Farinacij, Ecclesiæ immunitate non priuatur. pag. 69. num. 41.

Odium propter præcedentes inimicitias præsumi debet adhuc durare, non obstante promissione de non offendendo. p. 55. n. 4.

Oeconomus Monasterij habet iustam causam ingrediendi clausuram ad querenda instrumenta in Archiuio, si id fieri necesse est, & commodè præstari per Moniales non possit. pag. 245. num. 1.

Offendens Principem ad hoc ut priuatur immunitate, debet ei esse subditus aliquo modo, v. g. ratione originis, vel domicilij. pag. 69. numero 43.

Quilibet Offendens Papam committit crimen læsæ Maiestatis, & propterea immunitate priuatur. *ibid.* num. 45.

Officialis Regius, & Debitor ex causa syndicatus multo minus priuatur immunitate. pag. 85. numero 6.

Officina interiores dicuntur omnia loca intra Monasterij ianuam, & clausuræ ambitum existentia. p. 282. num. 8.

Oleum sanctum non solum non est Sacramentum simpliciter, sed tantum materia Sacramenti. pag. 21. num. 12.

Operans cum conscientia dubia peccat pro ratione peccati, cuius periculo se exponit. pag. 240. num. 5.

Operantes quodcumque aliud, &c. ex ignorantia siue iuris, siue facti affectata, non contrahunt poenam contra facere aliquid præsumentes, aut casu temerario facientes latam. pagina 259. numero 25.

Oratoria Episcopi auctoritate ad diuina officia deputata gaudent Ecclesiastica immunitate, licet non consecrata, nec benedicta. Secus dicendum de Oratorijs priuatis. p. 9. n. 4.

Oratorium auctoritate Episcopi erectum gaudet immunitate, secus est, si sit erectum priuata auctoritate, ut sunt in Priuatorum domibus, & Confraternitarum, etiam si in ipsis Missa celebretur de licentia Episcopi. p. 16. n. 1.

Oratoria, quæ priuata auctoritate eriguntur, priuata auctoritate ad vsus profanos conuerti possunt, etiam si de licentia Episcopi in iis celebretur. *ibid.* num. 2.

Oratoria priuata domorum licet in ipsis Missa celebretur, fideles confiteantur, & Eucharistiam sumant, non gaudent immunitate. pag. 17. numero 17.

Oratoria, quæ auctoritate Episcopi erecta sunt, eo ipso cultui diuino in perpetuum sunt deputata, ita ut amplius ad vsus profanos conuerti non possint. p. 16. n. 5.

Oratorium in dubio quomodo probetur erectum esse Episcopi auctoritate. *ibid.* n. 7.

Ordinarius probabiliter, & de illius facultate quilibet Confessarius potest absolvere à censura incursa propter rei executionem; quia nullibi reperitur Pontifici referuata. pagina 110. numero 1.

Nomine Ordinarij in omnibus decretis venit Vicarius Generalis, non item foraneus. pag. 203. numero 3.

P

Pactum, seu promissio alicui facta ad hæredes extenditur, licet id expressum non fuerit. pag. 11. num. 38.

Pactum, quo concedens obligatur sequentem successorem alijs præferre, & rem in emphyteusm eidem concedere, est nullum, quia nihil aliud est quam perpetuare emphyteusis per machinationem. p. 185. num. 2.

Pactum in scriptura publica inclusum, in sententia nullorum non est locatio, neque alienatio, sed solum obligatio personalis locandi, vel alienandi. p. 186. n. 8.

Pactum additum emphyteusi reprobatum, at emphyteusis vitium non habet. p. 186. n. 6.

Pactum, quod pignus incidat in commissum licitum est, & mora solutionis interueniente, etiam cessante pacto licitum est pignus detrudere postquam ter denunciatum est debitori, ut soluat. p. 221. num. 2.

Palatium Episcopi gaudet immunitate, etiam si sit ab Ecclesia disiunctum. p. 18. n. 13.

Palatio Episcopi conceditur immunitas simpliciter, & ratione dignitatis Episcopalis, & sic mirum non est, si gaudeat immunitate, quamvis sit disiunctum ab Ecclesia, & quamvis non habeat oratorium, seu sacellum, in quo Missa celebretur. *ibid.* num. 15.

Palatium Episcopi gaudet eodem immunitatis priuilegio. p. 17. n. 1.

Palatium Episcopi gaudet immunitate etiam mortuo, vel absente Episcopo, dummodo tamen Palatium non sit alteri locatum. *ibid.* n. 2.

Palatium Episcopi si distet extra 40. passus per circuitum Ecclesiæ Cathedralis, non gaudet immunitate, secus si sit intra 40. passus. *ibidem* numero 3.

Palatium Episcopi non debet ab Ecclesia distare, sed illi esse contiguum. *ibid.* n. 4.

Palatium Episcopi si distet ab Ecclesia non gaudet immunitate, præsertim si non habeat Oratorium, in quo sacrum celebretur: sed contraria sententia est magis tuta in praxi. *ibid.* n. 5.

Palatium Episcopi licet distet ultra 40. passus ab Ecclesia, dummodo habeat sacellum, seu Oratorium, in quo celebretur, gaudet immunitate. *ibid.* numero 7.

Amplia quod palatium Episcopi licet non habeat sacellum, & Oratorium, in quo celebretur & distet ultra 40. passus ab Ecclesia, gaudet immunitate. *ibid.* & seq. n. 8.

Palatium

& Verborum Notabilium.

- Palatium Episcopi**, ubi reperitur quando etiam transcurrit visitando Prouinciam, gaudet Ecclesiastica immunitate, in sententia nonnullorum. pag. 18. num. 13.
- Canones** statuentes Palatium Episcopi debere esse contiguum Ecclesie, quoad hoc hodie recesserunt ab usu, & merito, quia editi fuerunt in antiquis temporibus, quando Clerici habitabant simul cum Episcopo: quod hodie locum non habet. ibid. num. 14.
- Palatium Episcopi** venit appellatione loci sacri & religiosi, licet sacellum non habeat, & multo magis si habeat. ibid. n. 17.
- Palatia Cardinalium** siue in vrbe, siue extra Urbem existant, non de iure, sed de consuetudine gaudent immunitate. p. 19. n. 1.
- Palatij Episcopi** nomine venit etiam seminarium annexum, quin & furnus, & quaecumque alia domus ipsius seminarij. p. 18. n. 19.
- Palatium Episcopi** extra propriam Diocesim non gaudet immunitate, quia Episcopus ibi nullam habet authoritatem, nec potest Pontificalia exercere. ibid. num. 20.
- Palatia Cardinalium** contra nonnullos in sententia Dianæ non improbabiler gaudent immunitate. p. 18. n. 21.
- Palatium Episcopi** titularis non gaudet immunitate, at oppositum non improbabiler tenet Diana. ibid. num. 22.
- Palatia Cardinalium** etiam in Vrbe annexa Ecclesiis suorum titulorum gaudent de iure Ecclesiastico immunitate, in sententia Authoris. pag. 20. num. 11.
- Palatia Legatorum** Pontificis apud Imperatorem & Reges gaudent immunitate Ecclesiastica, si non de iure, saltem de consuetudine. ibid. n. 14.
- Palatia supremorum Principum**, & Oratorum eorum gaudent immunitate civili. p. 21. n. 4.
- Appellantes à Papa** ad futurum Concilium, licet id agentes incidant in crimen læsæ maiestatis, non tamen priuantur immunitate, contra Gambacurtam, & Cutellium. p. 71. n. 4.
- Parochus**, qui ex lege pœnali tenetur fieri sacerdos intra annum, alias vacet beneficium, non contrahit talem pœnam anno non elapso. pag. 221. num. 6.
- Participans** cum excommunicato in crimine criminoso non incurrit excommunicationem, nisi post declarationem excommunicati non tolerati. p. 265. num. 6.
- Particula tantum**, est taxatiua, & posita in constitutione Gregoriana omnia reducit ad formam, quam ibi præscribit summus Pontifex. pag. 7. num. 3.
- Particula taxatiua tantum**, de sui natura impedit extensionem in non exceptis, seu non expressis nomine facultatis. ibid. n. 5.
- Particula &**, dicitur coniunctiua, & posita in concessionibus quid operetur. p. 252. n. 8.
- Particula huiusmodi**, relationem habet ad præcedentia; & ideo nihil obstat quod Paulus V. in motu simpliciter mentionem faciat de ingredientibus. p. 253. n. 9.
- Particula &**, stat pro id est; quod contingit quotiescumque dictio copulatiua ponitur inter duo, quorum vnum est effectus alterius. pag. 275. numero 6.
- Particula &**, quæ de sui natura ponitur inter diuersas res significatas, sumitur pro seu, quæ sumitur dispositiue, & est inter nomina diuersa idem significantia. p. 282. n. 3.
- Th. Delbene, de Immunit. Eccles. Pars II.*
- Pater** non potest mutare voluntatem Domini concedentis expressam in concessione emphyteusis, vel feudi; secus si de filiis tanquam hæredibus mentio facta esset. p. 262. n. 5.
- Paulus V.** secundum mentem Cherubini in suo Bullario reuocauit simpliciter omnes facultates, & priuilegia ingrediendi, & etiam si in ipsis non contineatur licentia conuersandi, & refectorem corporalem sumendi cum Monialibus. p. 252. n. 5.
- Paulus V.** quod non reuocauerit simpliciter omnes facultates & priuilegia ingrediendi, est etiam probabile. ibid. n. 7.
- Pro alendis pauperibus**, ne frigore vel fame pereant, licet vasa sacra infringere, & pretium erogare, si alia non suppetant: refertur mos S. Ambrosij, & laudatur. p. 150. n. 5.
- Gravius est peccatum** agentis quam patientis, & in foro exteriori maior pœna imponitur agenti, quam patienti. p. 75. n. 10.
- Peccatum**, quod ex confessione etiam mediata scitur, transit ad quemcumque cum onere sigilli sacramentalis. p. 105. n. 33.
- an possit Potestas laica** procedere contra *Pecora* personarum Ecclesiasticarum, si contra statutum in pascuis prohibitis illa fuerint reperta. ibid. n. 40.
- Pecunia**, & quaecumque alia res pretio æstimabilis, promissa vel data pro assassinio, debet esse in magna quantitate, vt constituat assassinium. pag. 60. num. 9.
- Pecuniæ** quælibet quantitas vel promissa, vel data, licet exigua, & modica constituit assassinium in sententia Auctoris, & priuat reum immunitate Ecclesiastica. ibid. n. 10.
- Cudentes falsam pecuniam**, vel bonam tondentes, & omnes alij offendentes Principem in dignitatem, non autem in per sonam, gaudent immunitate. p. 72. num. 3.
- Pecunia** quæ in capsa etiam, & in domo testatoris reperitur, non est res pretiosa; quia hæc vsui quotidiano deseruit, & seruata fructum non parit. p. 136. n. 1.
- Pecunia pupilli** destinata ad emenda prædia, non potest alienari nisi interueniente solennitate, quæ requiritur ad alienationem immobilium. pag. 137. num. 5.
- Pecunia** est illius, cuius est res, ex qua desumitur. ibid. num. 13.
- Pecunia** non habet alium usum, nisi vt consummetur; secus si loquamur de pecunia in montibus, & censibus perpetuis collocata. p. 139. n. 36.
- Pecunia & bona mobilia**, quæ ab Ecclesiis acquiruntur cum onere perpetuarum Missarum, conuerti debent in bona immobilia frugifera cum expressa oneris mentione. p. 164. n. 1.
- Pecunia ita relicta** non potest impendi in emendo conuentu vel horto conuentui annexo, contra sententiam nonnullorum affirmantium monasterium, & conuentum annumerari inter bona immobilia. ibid. num. 2.
- Pensionis variatio** non tollit integrè fraudis præsumptionem. p. 186. n. 3.
- Omnes publicè percutientes**, vel occidentes etiam Clericum, vel Religiosum, licet sacrilegium committant, non priuantur immunitate. pag. 81. numero 3.
- In sacra scriptura** pro aduenis, & *Peregrinis* intelliguntur qui eundem Deum, eademque præcepta, ceremonias, & sacrificia colebant. p. 25. n. 14.
- Periurium**, cum non sit vnum de criminibus exceptis, non tollit Ecclesiæ immunitatem. pag. 29. num. 3.

Index Rerum,

Inramenti relatione impetrata, cessat periurium. *ibid.*
num. 4.
Periurus, & falsus testis non priuantur immunitate.
p. 81. n. 1.
Periurus, & falsus testis æquiparantur homicidæ, sed
quoad pœnitentiam, non quoad omnes alios effe-
ctus. *ibid.* n. 4.
Periurus, & falsus testis, si causa sint ut quis morti
damnetur, sunt homicidæ proditorij moraliter, non
autem physice, & ideo non priuantur immunitate.
ibid. n. 5.
Permutans, vel paciscens propria auctoritate benefi-
cia, simoniam committit, secus est de permutante,
vel pacificante propria auctoritate Prælaturas, vel
officia Regularia, mutuas preces, mutua sacrificia,
mutuam operam in audiendis confessionibus, &c.
p. 226. n. 23.
Permutatio est rei alienatio, cum rei dominium trans-
ferat in alium. p. 158. n. 2.
Permutatio prohibetur eodem modo, quo prohibetur
venditio, & donatio. *ibid.* n. 3.
Permutatio non potest fieri de iurepatronatus cum
priuato sine Episcopi consensu, si iuspatrius sit
Ecclesiæ: at si sit iuspatrius priuatum, non re-
quiritur necessarium, sed solum ex probabiliori sen-
tentia. p. 164. n. 8.
Persona loquentis cum fert legem, in generali sermone
censetur excepta, si aliunde, contrarium clarè non
constet. p. 83. n. 10.
Personæ quæcumque sine licentia superioris in scrip-
tis obrenta ingredientibus Monialium Monasteria,
non reueruatam excommunicationem ipso facto in-
currunt, etiam si alioquin iustam habeant ingre-
diendi licentiam. p. 253. n. 11.
Personæ cuiuscumque status, & conditionis (etiam si
sint Comites, Marchiones, aut Duces, quæ ingre-
di audent Monialium Monasteria virtute quarum-
cunque facultatum à quocumque concessarum, ex-
communicationem summo Pontifici reueruatam ipso
facto contrahunt. *ibid.* n. 14.
Pharmacopola potest monasterium ingredi dum ipsius
ingressus ad Moniales pharmaca condire, &
componere instruendas necessarius est. pag. 241.
num. 2.
Pharmacopola non potest ingredi ad præbendam Mo-
niali medicinam, cum hæc per aliam Monialem
præberi possit. *ibid.* n. 3.
Pius V. in quodam suo Motu, qui incipit *Regula-
rium Personarum*, excommunicationem decreuit
præcipue contra fœminas Monasteria virorum præ-
textu facultatum usque tunc concessarum ingredien-
tes. p. 256. n. 4.
Pana, & eleemosynæ propriis operibus relicta pos-
sunt pro fabrica Palatii Episcopi applicari. pag. 18.
num. 18.
in Pœnis non est facienda extensio ad delicta similia.
p. 40. n. 6.
in Pœnis, ut in censuris, & irregularitatibus non va-
let argumentum à paritate, quin neque à maiori-
tate rationis. p. 45. n. 12.
Pœnæ priuationis immunitatis sunt ob actum consum-
matum, & non inchoatum tantum; nam si secus
esset, ad perdendam immunitatem sufficeret gladij
euaginatio in Ecclesia. p. 49. n. 3.
Pœnæ, & censuræ decretæ in dicto cap. aduersus cri-
men assassinatorum hodie locum non habent. p. 60.
num. 4.
Pœna ordinaria non intrat contra mandatarium, qui
accepto mandato ad occidendum, tantum vulnera-
uit, contra Megalium. p. 63. n. 7.
Pœna lata contra delegatum Papæ non extenditur con-

tra delegatum Ordinarij. p. 76. n. 18.
Pœna lata contra deferentem arma, & instrumenta bel-
lica ad hostes nominis Christiani, non extenditur
ad deferentem illa ad hereticos. *ibid.* n. 21.
Pœna iuris ciuilibus circa punitionem extrahentis reum
ab Ecclesia non videtur usu recepta; quia tam in
puniendo, quàm in iudicando tale crimen, non
iuri ciuili, sed iuri canonico standum est. pag. 103.
num. 5.
Pœna lata contra immunitatis Ecclesiæ violatores non
est antiqua, contra nonnullos Doctores; quia per
Tridentinum, & constitutionem Gregorianam re-
nouantur circa id omnes pœnæ in antiquis canonibus
late. *ibid.* & seq. n. 8.
Ad incurrendas in foro conscientie pœnas con-
stitutionis Gregorianæ requiritur scientia earum,
nec sufficit ignorantia culpabilis, etiam crassa,
& affectata, siue iuris, siue facti. pag. 107. nume-
ro 3.
Enumerantur pœnæ contra alienare præsumptem, &
contra eum, qui rem alienatam receperit. pag. 130.
num. 1.
Pœna imposita facienti non incurritur ob criminis at-
tentationem. p. 132. n. 39.
Pœna caducitatis adiecta rei, quæ donata fuit Eccle-
siæ capaci, cum clausula, seu conditione, ut non
alienetur, non incurritur semper, sed solum quan-
do sine iusta causa alienatur, vel etiam sine de-
bita solennitate, & consensu Pontificis. pag. 156.
num. 9.
Pœnæ, & censuræ Extrauagantis *Ambrosio*, non con-
trahuntur in permutatione facta inter Ecclesias, ex
quo res Ecclesiæ in tali casu non exeunt ab Eccle-
sia. Idem dic de venditione & donatione inter ec-
clesias. p. 159. n. 14.
Ad incurrendas pœnas decreti Urbani non requi-
ritur dolus, sicut requiritur ad incurrendas pœ-
nas Extrauag. *Ambrosio*, sed sufficit ignorantia
vincibilis, seu culpabilis, quamuis grauiter. p. 171.
num. 20.
Exceptis censuris, & irregularitate, pœnæ aliæ late
contra violantes clausuram, & quoscumque alios
non contrahuntur ante sententiam criminis decla-
ratoriam. p. 216. n. 1.
Pœna, præsertim quæ non potest absque aliqua ho-
minis actione executioni mandati (etiam si feratur
ipso iure, vel ipso facto, & nulla expectata Iudicis
sententia) non obligat in foro conscientie ante
condemnationem. *ibid.* n. 2.
Nemo subit pœnam, nisi per sententiam criminis reus
condemnetur. *ibid.* n. 3.
Verba (ipso iure, ipso facto) intelligenda sunt de
declaratione pœnæ, non autem criminis. *ibid.* num. 4.
Pœnæ late in motu Gregorij XIII. de datis, & pro-
missis pro iustitia, vel gratia contra transgressores
sui motus, non contrahuntur ante Iudicis senten-
tiam, saltem criminis. *ibid.* n. 7.
Pœnæ late in motu proprio Clementis VIII. de largi-
tione munerum Religiosis interdicta, non contra-
huntur in foro conscientie ante criminis senten-
tiam. *ibid.* n. 8.
Recententur pœnæ, quæ in foro conscientie non ob-
ligant ante Iudicis sententiam criminis declarato-
riam. p. 217. n. 13.
Pœna testamentaria de facto contrahitur in foro con-
scientie ante ullam Iudicis sententiam, non ex eo
quod infligitur sine executore, sed quia voluntas
testatoris sic disponit. p. 219. n. 13.
Pœna testamentaria potius conditionis, quàm pœnæ
rationem habet. *ibid.* n. 16.
Pœna

& Verborum Notabilium.

Pœna conuentionalis in foro conscientie ante Iudicis sententiam contrahitur. ibid. n. 17
Assignatur disparitas inter pœnam conuentionalem & legalem. ibid. n. 18
Pœnam conuentionalem probabile est in foro conscientie soluendam non esse antequam debitor talis pœnæ per sententiam Iudicis ad eam compellatur, & cur. p. 220. n. 19
Pœna triplex est, legalis, iudicialis, conuentionalis, & quæ singulæ sint. p. 221. n. 4
Pœna legalis benigniorem interpretationem admittit quàm pœna conuentionalis, & iudicialis. ibid. num. 5.
Pœna conuentionalis (sicut iudicialis) constituta nisi ad certum tempus aliquid peractum fuerit, tempore culpabiliter elapso contrahitur. ibid. num. 7.
Pœna ante tempus contracta peti non potest nisi tempus statutum aduenit. ibid. n. 8
Pœnæ statutz in motu Clementis VIII. de largitione munerum, contrahuntur tantum à largientibus, non autem à recipientibus. pag. 226. numero 6.
Pœna imposita hæredi non vindicanti necem defuncti non comprehendit fideicommissarium, qui est hæres fictus. p. 259. n. 12
Pœna illius legis, quæ imponitur maiori venienti contra iuramentum, non ligat minorem venientem contra iuramentum suum. ibid. n. 14
Pœna priuationis officiorum, & inhabilitatis ad illa, in casu, de quo agitur, non contrahitur ante Iudicis sententiam, contra nonnullos. Requiritur enim saltem aliqua sententia criminis declaratoria, secundum probabiliorum opinionem. pag. 286. num. 1.
Pœnarum & mulctarum impositio contra exules, ban-nitos, aliosque facinorosos homines, necnon contra communitates, & alios sua Territoria huiusmodi scelestis hominibus expurgata non custodientes, in Bulla 6. Sixti V. p. 302. & seqq.
Pollutionis effectus cum sit pœnalis, & odiosus, non excedit ambitum Ecclesiæ, secus est de privilegio immunitatis, quod est gratiosum & fauorabile. p. 1. num. 4.
Pontifices Romani non solum non consentiunt consuetudinibus contra immunitatem Ecclesiasticam, sed singulis annis potius reclamant in Bulla Cœnæ. p. 5. n. 12.
Pontifex quia in Bulla nullam mentionem fecit de Episcopis, sequitur quod ipsis noluerit suorum Clericorum extraxionem prohibere directè, vel indirectè. p. 31. n. 22
Summi Pontifices, ubi volunt includere Clericos, & Laicos, eos speciatim exprimunt. p. 22. n. 4
inter Pontificem, & Cardinales non solum vnio, sed etiam vnitas, & identitas quædam intercedit. p. 69. num. 40.
Pontifices, & Episcopi sciunt, & tolerant aliquid fieri contra immunitatem, non consentiendo, & approbando, sed dissimulando, ad maiora mala vitanda, & incommoda. p. 119. n. 21
Consensus summi Pontificis iuxta extrauagantem *Ambitiosa*, requiritur in illis casibus, in quibus Prælati consensus, & tractatus à iure expostulatur. Secus ubi consensus Prælati non requiritur. p. 143. num. 22.
Obtento consensu Pontificis, possunt Regulares alienare, non seruatis aliis requisitis iuris communis, iuxta formam privilegiorum, quæ post Extrauag. *Ambitiosa*, à Sede Apostolica obtinent. pag. 154. num. 35.

Th. Delbene de Immunit. Eccles. Pars II.

Solus consensus summi Pontificis sufficit ad validè, & licitè alienandum. p. 155. n. 37
In solennitatibus requisitis de iure Canonico summus Pontifex potest dispensare. ibid. n. 38
Consensus summi Pontificis, seu Sedis Apostolicæ, licet suppleat ceteras iuris solennitates, non tamen supplet causam legitimam alienandi; quia consensus prædictus est conditionatus, & conditio, si sit ineuidens, etiam non expressa intelligitur. ibid. num. 41.
Summus Pontifex non subest pœnis iuris positui; & alienans sine causa non subest censuris. pag. 176. num. 1.
Summus Pontifex de iure naturali, & diuino prohibet bonorum Ecclesiæ alienationes inutiles facere. ibid. n. 3
Summus Pontifex Bonorum Ecclesiæ non Dominus, sed summus Administrator, non ad dissipandum, sed ad dispensandum à Christo Domino constitutus est. ibid. n. 4.
Summus Pontifex ex officio, quin etiam ex præuio quodam pacto, saltem implicito, tenetur iuxta mentem piam fidelium relinquentium illa distribuere, vel alienare. ibid. n. 5
Summus Pontifex si alienet ex iusta, & rationabili causa res Ecclesiæ, alienatio ab ipso facta est iusta, & valida. ibid. n. 6
Summus Pontifex si sine rationabili causa res vnus Ecclesiæ alteri tribuat, & sic de simili, alienatio est valida, sed non iusta. ibid. n. 7
Summus Pontifex si absque iusta causa res Ecclesiæ in vsus profanos conuertit, v. g. sine rationabili causa laicis donet, non est alienatio iusta, neque valida. ibid. n. 8
Summus Pontifex alienans bona Ecclesiæ cum damno ipsius Ecclesiæ, peccat contra iustitiam, & tenetur ad damni compensationem; & recipiens non fit dominus rei. ibid. n. 9
Summus Pontifex Deus repræsentatiuè vocatur, & in Beneficialibus, & ceteris Ecclesiæ bonis plenam omnino disponendi potestatem habet. ibid. numero 10.
Summus Pontifex tunc dicitur habere causam sufficientem alienandi res Ecclesiæ, quando qui eas tradidit, non præsumitur rationabiliter inuitus, sed easum excepisse. p. 177. n. 1
Summus Pontifex in qualibet alienatione præsumitur habuisse iustam, & rationabilem causam alienandi, nisi constet euidenter oppositum. ibid. n. 2
Summus Pontifex alienans motu proprio, & ex certa scientia, præsumitur alienare in foro conscientie etiam ex sufficienti causa, licet alienatio sit gratuita. ibid. n. 4
Summus Pontifex nunquam præsumitur velle derogare iuri alterius, nisi exprimat etiam in concessione cum clausula *Motu proprio*. ibid. n. 5
Summus Pontifex alienans ad instantiam Partis, non non semper præsumitur alienare ex sufficienti causa, & ideo ponitur in rescriptis, *Si preces veritati nitantur*. ibid. n. 6
Impetrans præsumi potest decepisse Pontificem, cum qui pro se postulat, errare posse præsumatur. ibid. num. 7.
Summus Pontifex potest ex iusta causa reuocare alienationes, & donationes, tam ab ipso met, quàm ab antecessoribus factas. p. 178. n. 11
Summus Pontifex si aduertat alienationes in detrimentum Ecclesiæ factas fuisse, & ex alia via Ecclesiæ satisfieri non posse, tenetur eas reuocare, & irritare. ibid. n. 13
Summus Pontifex alienans, vel infeudans Castra, Ciuitates,

Index Rerum,

- uitates, vel Dominia illius, nisi prius iuramenti vinculum sibi relaxet, peccat contra iuramentum. *ibid.* n. 1.
- Summus Pontifex obstringi potest vinculo iuramenti, cum tale vinculum sit de iure naturali, & diuino. *ibid.* n. 3
- Summus Pontifex potest secum in iuramenti vinculo dispensare, vel saltem alteri secum dispensandi facultatem dare, modò habeat dispensandi iustam causam. *ibid.* n. 4
- Summus Pontifex in lege naturali vel diuina dispensare non potest sine iusta causa. *ibidem* numero 5.
- Recipiens ex alienatione, seu donatione summi Pontificis, ea ab ipso reuocata, tenetur rem acceptam, vel id, in quo ditior factus est, si bona fide recepit, restituere. *ibid.* n. 15
- Summus Pontifex alienans cum causa contra iuramentum bona Cameræ, & Sedis Apostolicæ, licet alienet illicitè, non tamen alienat inualidè. p. 179. num. 1.
- Pontifici obedientia debetur de iure diuino, at eiusdem præceptum non obligat, nisi iure positiuo, & potest contraria consuetudine aboleri. pag. 191. numero 11.
- Pontifex potest Monachis aliqualem clausuram præcipere, nempe vt cum hac, vel illa limitatione exeat; vel ne à suis Conuentibus ultra vnā dietam abeant sine ipsius licentia, inspecta tamen Monasterij necessitate. p. 193. n. 1
- Pontifex potest Monachis clausuram indicare, quod etiam fieri potest ab aliis Superioribus ob eandem rationem. *ibid.* n. 2
- Summus Pontifex non potest cogere Religiosos ad arctiorem viuendi modum, quàm prima institui forma postulat, nisi Regulæ reformatio ad trium votorum essentialium obseruationem necessaria sit, & cur. *ibid.* n. 12
- Summus Pontifex potest præcipere Religiosis ob iustam causam id, quod præcipit aliis clericis, licet in eorum regula non contineatur. pag. 194. num. 13.
- Pontifex si sine strictiori clausura Regula, & Institutum alicuius Ordinis conseruari non potest in suo vigore, potest eandem pro vniuerso Ordine decernere. Idem dic de eo, penes quem residet potestas statuta religiosa condendi. *ibid.* n. 3
- Pontifex potest præcipere Religioso de quacunque Religione quod acceptet Episcopatum. pag. 196. num. 38.
- Pontifex potest præcipere Religioso non ratione voti obedientiæ, sed eo modo, quo potest idem præcipere Clericis secularibus in ordine ad commune bonum vniuersalis Ecclesiæ. *ibid.* n. 40
- Pontificis electio etiam per simoniam facta, si aliquin à duabus tertiis partibus Cardinalium legitime facta sit, non est ipso iure irrita. pag. 225. num. 11.
- Pontifex concedens indulgentiam Ecclesiam visitantibus, intelligitur concedere, vt sæpius in die illam visitans toties lucretur indulgentiam. pag. 236. num. 5.
- Pontifex prohibens excommunicari vniuersitatem, permittit excommunicari aliquos ex vniuersitate. p. 266. n. 6.
- Vana est illa *Potentia*, quæ non reducit ad actum. p. 165. n. 10.
- Præceptum clausuræ non potest aboleri contraria consuetudine in posterum inducenda. pag. 191. num. 6.
- Præceptum de clausura seruanda fundamentum habuit ex lege veteri, in qua etiam erant virgines clausæ Prophetica vitam agentes. *ibid.* & seq. num. 16.
- Præceptum superioris iuxta regulam est merum ius positiuum; & consequenter consuetudo præualere potest contra illud. *ibid.* n. 10
- Præceptum de clausura strictiori non inducit nouam austeritatem prorsus alienam à priori regula; sed potius, etsi indirectè, pertinentem ad eam. pag. 192. num. 1.
- Præceptum superioris in dubio habetur pro legis interpretatione. p. 194. n. 4
- Præceptum de seruanda clausura est morale, & moraliter intelligendum. p. 250. n. 4
- Præceptum de clausura seruanda, vt pote positiuum, non obligat cum tanto incommodo, & cum tanta necessitate. p. 284. n. 14
- Quotiescumque directè agitur de *Præiudicio* alicuius, agitur de præiudicio eiusdem ad ipsum condemnandum. p. 125. n. 5
- Faciens aliquid in præiudicium tertij, tenetur curare quod damnum tertio illatum resarciatur; quin & si opus fuerit tenetur officium iudicis implorare. p. 178. n. 14
- Prælatus Ecclesiasticus potest exercere iurisdictionem suam in locis sacris. p. 31. n. 3
- Prælati permittitur etiam in Ecclesiis citra immunitatis violationem, subditos suos punire, ac verberibus afficere; & ideo possunt illos ab Ecclesia extrahere, vt loco decentiori puniant. *ibidem* num. 19.
- Prælatus Ecclesiasticus non obligatur domino seruum suum tradere quando delictum est graue, simplici iuramento, sed tenetur dare maiorem securitatem. p. 34. n. 4
- Prælatus Ecclesiasticus debet in tali casu reum cautum seruare, & interim Pontificem certiores reddere. p. 69. n. 42
- Prælatus Ecclesiasticus accepta securitate quod reus pro delictis non exceptis non punietur, potest eum Iudici seculari consignare, si expedire indicauerit, spectato tamen iure loci. pag. 90. numero 3.
- Prælatus Ecclesiasticus, si per consignationem factam Iudici laico de reo, Iudex nolit stare promissis, potest eum compellere per Ecclesiasticas censuras, spectato iure communi. *ibid.* n. 4
- Prælatus Ecclesiasticus non potest in casibus non exceptis consignare Iudici laico reum inuitum, spectata constitutione Gregoriana. *ibid.* n. 5
- Prælatus Ecclesiasticus ex dicta constitutione non debet requirere in consignatione rei iuramentum. p. 114. n. 3.
- Prælatus in casibus exceptis potest sine nota irregularitatis, & censuræ, quin & debet Iudici seculari reum puniendum tradere, si fuerit requisitus. p. 113. num. 17.
- Prælatus Religionis saltem de iure communi, non potest suis Religiosis negare licentiam transeundi ad Religionem strictiorem, & tamen illam ab eo petere debent, & sufficit petita, & non obtemperata. p. 117. num. 11.
- Prælatus etiam Regularis licet non habeat dominium bonorum suæ Ecclesiæ, quia tamen habet administrationem, potest ad causas pias liberè disponere de redditibus Ecclesiasticis. p. 131. n. 28
- Prælatus non potest disponere de rebus, quæ sunt de proprietate Ecclesiæ, sed solum de fructibus. p. 131. num. 12.
- Prælatus quod possit disponere de pecunia à testatore ad res immobiles, vel mobiles pretiosas emendas relicta,

& Verborum Notabilium.

lita, est valde absurdum. ibid.n.14
 Prælati scindens arbores, easque vendens in vilitatem Ecclesiæ, non peccat in casu, quo talis scissio damnum prædio non inferat. p.139.n.4
 Prælati iurans perpetuo in Ecclesia se permanfurum, non intelligitur, quod non possit abesse ex causa necessitatis, seu vilitatis Ecclesiæ. pag. 143. num.20.
 Prælati sine Capituli consensu, aliisque solennitatibus iure requisitis non potest Ecclesiæ suæ præiudicare in bonis, vel iuribus acquisitis. Secus est in acquirendis, quibus etiam sine Capituli consensu potest renunciare. p.144.n.1.& 2
 Prælati validè repudiat donationem Ecclesiæ suæ oblatam, & validè repudiat legatum, & donationem, si non adimpleat conditionem legati, vel donationis. p.145.n.3
 Prælati Ecclesiæ nocere non potest, si solus sine Capituli consensu modum donationis transgrediatur. ibid.n.16.
 Prælati nocere potest Ecclesiæ in casu, quo donatio facta fuerit sub conditione, & conditionem Prælati, qui res Ecclesiæ administrat, non adimpleat. ibid.
 Prælati habet se ad Ecclesiam, tanquam tutor, seu curator. ibid.n.23
 Prælati licet absque Capituli consensu, ceterisque iuris solennitatibus non possit obesse alienando res Ecclesiasticas, potest tamen obesse in iudicialibus, permittendo adversus suam Ecclesiam sententiam ferri. p.146.n.27
 Prælati non potest sine Capituli consensu, aliisque iuris solennitatibus rei immobilis, vel mobilis prætoris legatum, vel hæreditatem Ecclesiæ suæ delatam non acceptare, seu repudiare. pag. 147. num.1.
 Prælati, quin & Capitulum, peccat graniter non admittendo legatum, vel hæreditatem, nisi forsitan ex causa rationabili illa non admittat. ibid. num.22.
 Prælati non potest validè hæreditatem iam aditam repudiare, quia hæc est alienatio, cum sit iuris iam acquisiti in alterum translatio. pag. 148. num.27.
 Prælati monasterij incapaci legatorum potest sine solennitatibus in proprios, & quotidianos usus monasterij rem legatam alienare. ibid.n.1
 Prælati Religionis, seu Abbas, si Episcopo subiectus sit, etiam Episcopi consensus requiritur: idem dic de quovis inferiore Ecclesiæ Rectore. pag.154. num.17.
 Prælati, Rector, vel Defensor, si procul absint, & res non patiat moram, vt si adsit periculum ab Hæreticis confiscari, sufficit consensus præsumptus. ibid.n.21.
 Prælati in iure acquirendo potest præiudicare Ecclesiæ. p.157.n.2
 Prælati, vel Beneficiatus, qui est dominus directus emphyteusis, facere potest sine solennitate iuris remissionem caducitatis emphyteutæ, qui incidit in commissum ob non solum canonem. ibid. num.9.
 Prælati Ordinum ab Episcoporum iurisdictione exempti, quasi Episcopalem iurisdictionem in suos Regulares habent, & possunt condere constitutiones, sicut Episcopus condere potest statuta ad Ecclesiasticam disciplinam pertinentia. pag. 194. num.4.
 Prælati non exempti iurisdictionem aliquam statuendi in rebus non grauibz per consuetudinem possunt sibi comparare. ibid.n.6

Prælati Ordinum potestatem habent statuta condendi, quamvis non omnes eadem, sed pro diuersitate Ordinum, privilegiorum, & consuetudinum. ibid. num.7.
 Prælati incumbit mediis opportunis præcauere spirituale subditi periculum. p.195.n.22
 an Prælati, seu superior, possit coartare, & coartandi iusta causa subdit, in dubio standum est superioris iudicio. Idem dic de alio impedimento Religiosi. ibid.n.26
 Prælati nomine Pontifex etiam intelligitur. pag.196. num.37.
 Prælati potest præcipere Religioso, quod acceptet superioris munus, vel quodcumque beneficium confectum regi per Regulares suæ Religionis. ibid. num.45.
 Prælati potest præcipere Religioso quod acceptet beneficium sui Monasterij, licet sit parui valoris, dummodo non cogatur relinquere alimenta necessaria à Monasterio sibi præstanda ad supplementum victus. ibid.n.44.
 Prælati potest præcipere Religioso, quod acceptet beneficium, licet sit manuale, & ad nutum amouibile, nisi iustam excusationis causam habeat. ibid. num.45.
 Prælati potest præcipere Religioso, quod tempore pestis deferuiat Religiosis domesticis, etiam in temporalibus. ibid.n.49
 Prælati non potest præcipere Religioso, quod tempore pestis administret sacramenta extraneis, si tantum ei incumbat vita contemplatiua; si verò vita actiua, potest præcipere in supplementum Parochorum. ibid.n.53.
 Prælati potest præcipere Religioso, quod in certo loco stet ad tempus, seu potest dare illum in pignus, vel in obsidem pro necessitate Monasterij, scus si id faciat pro pace Reipublicæ; & cur. p.197. num.55.
 Prælati iurisdictionem quasi Episcopalem habentes possunt in monasteriis exemptis quidquid possunt Episcopi. p.203.n.7
 Prælati Regularis conuentualis potest concedere licentiam ingrediendi clausuram Monasterij Monialium sibi subiecti, dummodo à suis Superioribus Generalibus eidem ablata non sit talis facultas. p.233. num.1.
 Prælati Conuentuales ad hunc ingressum non indigent licentia Provincialium. ibid.n.9
 Prælati, & Officiales puniri iubentur, cum totus Conuentus in simoniaca Monachi receptione deliquerit. p.266.n.7.
 Prælati, siue seculares, siue Regulares, dantes licentiam, &c. sine iusta causa, vel postea admittentes non contrahunt easdem pœnas. p.268.n.9
 Prælati seculares soli Pontificali dignitate insigniti, & quicumque Prælati Regulares contrahunt pœnas. p.271.n.2.
 Prælati seculares Pontificali Dignitate insigniti, & Prælati Regulares quicumque in casu necessitatis ingredienti, si ingrediantur soli, vel comitati à personis non habentibus conditiones requisitas in eo Motu, non contrahunt dictas pœnas. ibid.n.3
 Prælati Pontificali Dignitate insigniti excommunicationem non pro primo, vel secundo ingressu, sed solum pro tertio, & quocumque deinceps ingressu incurrunt. ibid.n.5
 Prælati Regulares secundum opinionem probabiliorem si extra casum necessitatis Monialium Monasteria sibi subiecta ingrediuntur, in primo & secundo ingressu contrahunt excommunicationem, & priuationis officiorum pœnam. ibid.n.6

Index Rerum,

Prælati Regulares probabile est quod poenas excommunicationis, & priuationis officiorum contrahant solum in tertio ingressu. ibid.n.7

Prælati Religionum possunt designare clausuræ terminos, extra quos Religiosi non possint sine licentia exire. p.283.n.17

Prælatus etiam si illegitimè exiret, incideret in casum, si aliàs esset reseruatus à suo Superiore. ibid. num.22.

Prælati Religionum non possunt ad libitum processionem extraordinariam intra claustra instituire, ad finem vt mulieres illuc licitè ingrediantur. pag.285. num.17.

Prælati Religionum processionem eo fine instituentes ad libitum, vt ea occasione mulieres licitè possint Monasterium ingredi, peccant tantum abusu potestatis. p.285.n.19

Prælati Monialium non debent, nec licitè possunt ingredi claustra earum, nisi in casibus necessariis, & paucis comitati Religiosis, vt declaratur in Bulla 28. Gregorij XIII. p.299.& seqq.

non potest *Præscribi* contra ius naturale, vel diuinum. p.5.n.8.

Præscriptio incipere non potest contra filium, dum bona ipsius aduentitia sunt penes patrem, & filius pro his agere impeditur. p.146.n.32

Præscriptio aliquando suspenditur, ac quodammodo dormit. ibid.n.33

Præscriptio tunc dicitur iuris, & de iure, quando ius certum quid statuit ob præsumptionem, quam habet. p.26.n.37

Præscriptio desumi debet ex communiter contingentibus. p.62.n.8

Præscriptio supponit dolum, & scientiam. pag.131. num.20.

Præscriptio causæ non infert causam, & sic non infert in alienatione valorem. p.166.n.4

Princeps non præsumitur contra se ipsum legem condere. p.39.n.4

Principes non possunt quidquam statuere circa immunitatem Ecclesiarum, cum hoc spectet solum ad summum Pontificem. p.57.n.9

Nomine Principis in casu priuationis immunitatis venit qui supremam habet iurisdictionem, & nemini est subiectus; vt Pontifex, Imperator, Rex Hispaniarum, Rex Galliar, Angliar, Poloniar, &c. p.69. num.35.

Par est & expediens bono publico, quod diligenter & exactè defendatur supremus Princeps cum Tribunali supremo suo sumptu, cum quo bonum publicum curat. p.71.n.4

Principes seculares non possunt quidquam statuere circa immunitatem Ecclesiasticam. p.79.n.7

Principibus datur facultas puniendi expressè incendiarium, consultis Prælati Ecclesiasticis, in quantum incendiarius confugit ad Ecclesiam, non ad ipsum extrahendum ab illa, sed vt Principes prudenter procedant in assignanda poena incendiario. pag.82. num.3.

Princeps vnius Territorij non dicitur quod faciat iniuriam Principi alterius Territorij non restituendo reum, qui illuc confugit; cum liber in illius Territorium intrauerit. p.100.n.28

Principes extrahens reum sibi subditum à Territorio alterius violat iurisdictionem ipsius. ibid.n.29

Princeps supremus à subditis cogi non potest, vt alteri se subiiciat. p.118.n.8

Non præsumitur à supremo Principe tanquam legum, & iustitiar fonte, atque Consiliariis optimis munito, vt possit quidquam iniustum promanare. ibid. num.9.

Quod statuitur à Principe per epistolam ad consultationem priuatorum, publici iuris vim obtinet; secus quando fit pro vno casu locali tantum. pag.124. num.14.

Regula (quod Principi placuit, legis habet vigorem) procedit quando Princeps habuit animum legem condendi, & facit publicare. ibid.n.16

In dubio quilibet præsumitur bonus, præsertim Princeps, & Princeps Ecclesiasticus vices Dei gerens. p.177.n.3.

Princeps secularis Pontifice inferior, & ei subditus, ex iusta causa potest contractus factos, vel faciendos irritare. p.178.n.12

Princeps, Episcopus, vel Canonicus, si admittantur ad suum officium non præstito iuramento, non obligantur ex iuramento, sed ex vi pacti. pag.181. num.33.

Priuilegium immunitatis per circuitum 30. vel 40. passuum, procedit solum in Ecclesiis, quæ sunt extra murorum ambitum; non autem in Ecclesiis intra muros populi contentis, contra nonnullos. pag.13. num.6.

Priuilegium immunitatis per circuitum 30. vel 40. passuum procedit in eo, qui iam ad Ecclesiam confugit, & ex illa progreditur per 30. vel 40. passus, non autem in eo, quem Ecclesia nondum iam recepit. ibid.n.7.

Priuilegia immunitatis in dubio non sunt restringenda, sed potius amplianda. p.14.n.17

Priuilegium immunitatis Palatio Episcopi conceditur in reuerentiam, & decorem dignitatis Episcopalis, quæ est suprema dignitas in Ecclesia. pag.18. num.9.

Priuilegium ad non expressa per consequentiam trahi non debet. p.20.n.5

Priuilegium extendi potest vltra casum expressum ex voluntate priuilegiantis rationabiliter præsumpta, præsertim Principibus secularibus consentientibus. ibid.n.6.

Priuilegium immunitatis indistinctè conceditur omnibus, estque non tam personale, quam locale; conceditur enim personis non ratione personar, sed ratione loci, qui sacer, & sanctus est. pag.25. num.8.

Priuilegium loco concessum extenditur ad omnes ibi existentes. ibid.n.9

Priuilegium immunitatis est fauorabile, & ideo latè interpretandum. ibid.n.10

Priuilegium immunitatis licet vt fauorabile sit latè interpretandum, non tamen plus est extendendum, quam in terminis habilibus, & iuxta capacitatem subiectorum. ibid.n.23

Priuilegium ratione loci concessum, ex qualitate personarum metiri non debet; nec in Ordine ad ipsum personarum ratio haberi. p.33.n.7

Priuilegium immunitatis cum sit pium, debet etiam ampliari ad debitores. p.37.n.4

Priuilegium immunitatis non excludit suspectum de fuga, nec illud impedit potest delicto debitoris committendo. p.38.n.3

Priuilegium immunitatis competit primò & per se Ecclesiæ, necnon competit immediatè, directè, & per se etiam reo. p.125.n.1

Priuilegium immunitatis potius dicendum est competere reo, quam Ecclesiæ, cum Ecclesiæ intuitu ei concedatur, & homo capax sit beneficij. ibid. num.2.

quod in *Priuilegium*, & Beneficium concessum est, non debet in odium, & detrimentum conuerteri. pag.154. num.22.

Priuilegium absoluedi ab omni censura, etiam Sedi Apostoli

& Verborum Notabilium.

Apostolicæ referuata Regularibus concessum, extenditur ad censuras, quæ futuro tempore à Pontifice sibi referuabuntur. p.228.n.4

Privilegium indefinitè concessum, sed alteri non onerosum, sed est merum beneficium Principis, amplè est accipiendum, & ad futura etiam extendendum. ibid.n.5

Privilegium personale non dicitur solum, eo quod personæ particulari concedatur; sed etiam quia conceditur certo personarum generi. p.233.n.11

Privilegium relatum ad personas dicitur personale, & relatum ad locum, Ciuitatem, Religionem, Monasterium, vel Collegium est reale. ibid.n.12

Privilegium in fauorabilibus extenditur etiam ad iteratos actus, quoties absolurè conceditur, secus est si aliud de mente concedentis colligatur. pag.236. num.4.

Privilegium eligendi sibi Confessarium potest intelligi toties quoties opus fuerit confiteri, & quod possit mutari. ibid.n.8

Privilegium quando est merè gratiosum, non finitur finito primo actu. ibid.n.9

Privilegium in odiosis, vt ingrediendi Monasterij clausuram, non admittit extensionem ad iteratos actus, sed finitur primo actu. ibid.n.10

Privilegium non tollit aliud privilegium, nisi de eo mentionem faciat, maximè si primum privilegium est speciale, & secundum generale. pag.237. num.19.

Posterior privilegium generale non tollit privilegium primum speciale, quando sunt contraria, secus quando non sunt contraria, sed de eadem re. ibid. num.24.

Privilegium ad eius valorem non requirit scripturam nisi aliter in aliquo casu iure præscribatur. pag.240. num.3.

Privilegia in corpore iuris inserta non comprehenduntur in generali privilegiorum derogatione. pag.246. num.8.

Privilegiis in Concilio concessis per nullam clausulam quantumvis generalem derogatur, nisi de ipso ob eius gravitatem fiat specialis mentio. ibid. num.9.

Privilegium Pontificis fœminis ad ingrediendum Monasteria virorum concessum, non suffragatur quando Monasteria suis statutis ingressum prohibent, & dictum privilegium non haberet clausulas derogatorias. p.285.n.29

Procurans alienationem, vel alienationis decretum dolosè, vel scienter in detrimentum Ecclesiæ, incurrit excommunicationem summo Pontifici referuatam. p.182.n.1.

Procurans alienationem modo supradicto à nemine potest absolui à dicta censura summo Pontifice inferiori. ibid.n.2

Procurans alienationem modo supradicto, si nesciat alienationem esse in detrimentum Ecclesiæ, excommunicationem non incurrit. ibid.n.3

Proditor propriè dicitur is qui aliud gerit in opere, aliud in corde. p.56.n.2

Prostans ea conditione, vt in domo propria maneat, non tenetur ad clausuram. p.199.n.15

Prohibitio conuiuendi nutriendi, Iudæos, eisque famulandi, non extenditur ad idem exercentes cum Saracenis, & Paganis. p.76.n.20

Prohibitio alienandi res Ecclesiasticas est ad effectum vt res conferrentur suæ Ecclesiæ, vt illis ipsæ Ecclesiæ, Monasteria, & pia loca sustententur. p.138. num.33.

Prohibitio citatæ extraneantis non est de nouo lata, sed antiqua renouata, & confirmata. p.159.n.11

Prohibitio antiqua alienandi, non solum fuit ne res exirent ab Ecclesiâ, & applicarentur vsui profano; sed etiam ne perirent, & vt conseruarentur. ibid. num.12.

in qualibet Prohibitione censetur excepta causa occurrens, quæ suaderet oppositum. p.173.n.6

Prohibitio locationis ultra triennium extenditur ad omnia bona Ecclesiarum, Monasteriorum, & piorum locorum, si Episcopi auctoritate sint erecti. p.189. num.1.

Promissarius, vel legatarius, licet modum nondum impleuerit, tamen ius suum transmittit ad heredem, qui etiam modum implere potest, & debet, & tam actiue, quam passiuè transmittit. p.145.n.8

Promissarius, vel eius heres implorare potest iudicis officium, vt iurantem se absente, & nesciente cogat ad præstandum id, quod sub iuramento promissit. p.180.n.18.

Promissiones, & contractus, qui iure positiui, vel naturali sunt irriti, iuramento ita confirmantur, vt omnino impleri debeant, si eorum impletio licita sit. p.181.n.27.

Promissio priuata non censetur neque formalis, neque virtualis locatio. p.185.n.6

Promissio etiam de renouando locationem post triennium in scriptura publica redacta, in sententia nonnullorum non venit sub prohibitione Extraneantis. ibid.n.7.

Promissum, seu legatum sub modo, statim etiam non impleto modo peti potest, quamuis promissarius, vel legatarius satisfacere debeat de illo implendo. p.145.n.7.

Promittens Ecclesiæ se donaturum centum, si pro eius patre anniuersarium celebraretur, si Ecclesiæ Prælatus nolit implere conditionem, promissor liberatur obligatione. ibid.n.17

Profelyti hi vocabantur, qui vt iure ciuitatis fruerebantur, vel promissionum participes fierent, circumcidebantur, ac legi se subiciebant. p.25.n.15

Puella educationis gratia ingredi non possunt Monasterium Monasteria, in quibus non est consuetudo ad dictum finem ea recipiendi, sine licentia Sedis Apostolicæ. p.246.n.10

Puellæ pauperes, quæ commodè viuere possunt in Monasterio ob legata eis alimenta à propinquis ea lege, vt in Monasterio retineantur, iustam habent causam ingrediendi. p.247.n.2

Pupillus non potest sine Prætoris auctoritate repudiare fundum sibi legatum; nam rem suam alienare non potest. p.146.n.6

Pupillo, seu minori prohibita est non solum alienatio bonorum, sed etiam omissio lucri, at Prælato solum prohibita est acquisiti lucri alienatio. ibid.n.21

Q

Questio facti criminis hæresis non est magis spiritualis, quàm questio facti aliarum rerum spiritualium, de quibus Iudex secularis de facto cognoscit. p.66.n.15.

in Quantitate parui momenti possunt etiam alienati sine solennitatibus, & consensu summi Pontificis res immobiles Ecclesiæ. p.131.n.25

Quantitas parui momenti æstimatur etiam ea, quæ centum aureos non attingit. ibid.n.24

R

Rapina est rapina grauior quolibet alio latrocinio, non tamen excipitur cum latrocinio; quia non valet argumentum à maioriore rationis. p.78.n.2

Raptores

Index Rerum,

Raptores virginum si consuetudine legitime introducta id seruetur, non gaudent immunitate in aliquibus locis. p.74.n.6
Raptor virginis, & adulter propter rationes dictas non priuantur immunitate. p.77.& seq.n.1
Raptorem virginis intelligi nomine publici latronis non videtur proprium vocabuli. p.78.n.10
Raptor virginis dato quod sit publicus latro, non tamen priuatur immunitate; nam neque publicus latro ea priuatur, si non pluries in viis publicis cum armis, & violentia deprædatus sit. ibid.n.11
Rebelles, vel offendentes statuas, vel imagines dicatas Principi, licet committant crimen læsæ Maiestatis, non tamen in personam Principis, gaudent Ecclesiæ immunitate. p.71.n.1
Rectores Ecclesiarum subministrantes alimenta reo, possunt ipsum compellere ad laborandum pro Ecclesiâ, seu conuentu in victus compensationem, secus si non possit, aut non soleat. p.93.n.6
Rector, Beneficiarius, vel Religiosus potest testificari in causa suæ Ecclesiæ. p.118.n.4
Deficiente Rectore Ecclesiæ, si Prælatus bona illius Ecclesiæ alienare duxerit, debet illius Ecclesiæ defensorum constituere, qui partes Rectoris gerat, & cum eius consensu saltem tacito alienare. pag. 144. num.20.
Reformatio in Moniales exemptas, sed Religiosis subiectas spectat ad Prælatum Ordinis Generalem, vel Prouincialem. p.191.n.15
à Regula generali recedendum non est ubi exceptio non ponitur. p.73.n.5
 qui habet Regulam pro se, fundatam habet suam intentionem in casibus non exceptis. ibid.n.6
Regulæ reformatio necessaria videtur ad Ordinis conseruationem, cum absque ipsa paucissimi ad perfectionem religiosam peruenire studeant. pag.194. num.15.
Regulares possunt alienare sine assensu Apostolico mobilia non pretiosa, vt vinum, frumentum, vestes, præsertim attritas, & similia. p.133.n.57
Regularium superiores possunt sine assensu Apostolico ex bonorum Monasterij fructibus facere pingues elemosynas. ibid.n.59
Regulares non possunt vendere stabilia, vel mobilia pretiosa, quæ seruando seruari possunt, nec etiam pro fabrica Monasterij, vel ad effectum emendi census. p.140.n.11
Regulares non possunt inconsulto summo Pontifice fundare censum, & accipere pecunias ad cambium, vel ad mutuum, cum solutione lucri cessantis, aut damni emergentis. p.149.n.1
Regulares, etiam è Societate Iesu, alienantes indebitè, & non seruatis seruandis, res Monasterij, incurrunt poenas statutas in constitutione, & priuantur voce actiua, & passiuâ, reddunturque perpetuò inhabiles ad illas obtinendas, sublata Generali, & Prouinciali facultate moderandi, & relaxandi poenas. p.170.n.15.
Regulares habentes administrationem bonorum Religionis, si iura, redditus, vel possessiones ad vitam recipientis, vel ad aliud certum tempus (nisi ob necessitatem Monasterij cum consensu Capituli, vel Prælati) alienent, contrahunt suspensionem ab officio, & alienatio est nulla, ex Clement. 1. de rebus Eccles. non alien. p.171.n.23
Regulares si inter se conueniant, seu paciscantur, Eligite me in Prouincialem, & ego eligam te in Priorem, grauius peccant, sed à simonia excusantur. p.226.n.26.
Regulares possunt absolui ab hac, & similibus inhabilitatibus à suis Confessariis per Prælatos deputatis

semel in vita, dummodo per integrum annum quilibet hebdomada semel recitent Psalmos Pœnitentiales cum litanis, vel si sint impediti, suppleant in die sequenti. p.230.n.9
Regulares cuiuscumque Instituti quoad Confessarij scilicet electionem, vti non possunt Bulla Cruciatæ, secus tamen dic de nouitiis. p.272.n.12
Regulares virtute priuilegiorum suæ Religionis possunt absolvere si casus similiter sit occultus, & non sit specialiter ab Episcopo referuatus. pag. 273. num.15.
Regulares possunt etiam absolvere à casibus & censuris in iure latis, propter quas exculantur aliqui adire Sedem Apostolicam, & quinam sint, vide ibi. ibid. num.16.
 Si quis leger vel donet centum cum modo, seu obligatione vt anniuersarium celebretur, *Religium* reuocari non potest ob non adimpletum postea modum, sed agi potest ad implementum. pag. 145. num.18.
Relicta cum perpetuo onere Missarum reinuestiri debent in re actualiter frugifera, & immobili. p.165. num.7.
Religiosorum excessus grauibz poenis puniuntur, qui tamen semper in locis sacris morantur. p.32.n.24
Religiosi, qui sui commodi gratiâ existimationem proprii Ordinis per implorata iudicia denigrant, & proiciunt, vocantur ingrati. p.33.n.13
Religiosus si delinquat non gaudet Ecclesiæ immunitate, & sic à Prælato Religionis ab Ecclesia extrahi potest. p.35.n.1
Religiosi gauderent Ecclesiæ immunitate, si ea gauderent Clerici; & sic nunquam de delictis suis à superioribus puniri possent, cum semper sint in Monasteriis immunitatem habentibus. ibid.n.2
Religiosis immunitas conuenire non potest, nec de iure Cæsareo, nec de iure Pontificio. ibid.n.3
Religiosi attentis votis solennibus non veniunt appellatione liberorum, sed seruis æquiparantur, ideo suis Superioribus tradi debent. ibid.n.4
Religiosi quod gaudeant immunitate in Ecclesiis non suorum Monasteriorum affirmant Gambacurta, & Petrus Cenedus, secus si à Superiore eis tantum imponenda sit pœnitentia paterna. p.36.n.6
Religiosus in Ordine ad Prælatum Religionis quod non gaudeat Ecclesiæ immunitate simpliciter dicendum est. ibid.n.9
Religiosus committens apostasiam, & quodecumque aliud delictum etiam non exceptum, non gaudet immunitate, ita vt à suo superiore ab Ecclesia extrahi possit, & puniatur in foro etiam iudiciali, secundum sacros Canones, contra plures Doctores. ibid.n.11.
Religiosus ministrans Baptismum, & pœnitentiam sine licentia Parochi non incurrit poenas Clementinæ primæ de priuilegiis. p.75.n.15
Religiosi pœna fraudantis decimas Ecclesiæ non extenditur ad Clericum secularem. ibid.n.16
Religiosus, subditus, vel quicumque alius, nullo iure administrationem habens, alienans aliquid Ecclesiæ, destruens, vel demoliens, excommunicationem & poenas Extrauagantis non incurrit. pag.131. num.19.
Religiosus, cum per professionem cesserit bonis, quæ solum erant obligata pro debito, non tenetur, vt soluat, si quid debiti superfuerit, artem exercere; in sententia tamen Authoris peccat contra iustitiam repudiando hereditatem. p.148.n.40
Religiosi proprium velle non habent, sed id per obedientiæ votum in superioris voluntatem transtulerunt. p.194.n.9
 Religiosus

& Verborum Notabilium.

- Religiosus professus regulam de tempore quo accidentalia Religionis non erant in viridi obseruantia, non tenetur ad inuitatos rigores ipsius; secus verò si per Capitulum Religionis, vel summum Pontificem decernatur primæua eiusdem obseruantia, & cur. ibid. n. 14
- Religiosi si Ordo ipsorum à fundatoris sui institutis recedat, & paulatim ad deteriora cum Ecclesiæ, & ipsorum Religiosorum spirituali detrimento labatur, tenentur acceptare reformationem Regulæ factam vel à maiori parte Capituli, vel à summo Pontifice. ibid. n. 16
- Religiosus tenetur obedire Prælato aliquid præcipienti in cautelam præcauendi reciduum in aliquod peccatum, vel periculum imminens, saltem in casu, quo id valde conferat ad talem finem. ibid. n. 21
- Religiosus tenetur obedire Prælato aliquid præcipienti ob aliquam publicam necessitatem. pag. 195. num. 23.
- Religiosus tenetur tamen obedire superiori in iis, quæ sunt secundum Regulam, & pertinent ad statutum Religionis. ibid. n. 35
- Religiosus debilis complexionis, vel valde utilis bono communi Religionis, non tenetur obedire, si iustus sit seruire tempore pestis. p. 196. n. 51
- Neque tenetur Religiosus deferuire externis peste infectis; quia id est supra, non iuxta Regulam. ibid. num. 52.
- Religiosorum munus est, esse Episcoporum, & Parochorum coadiutores in salute spirituali proximorum adiuvanda. p. 197. n. 54
- Religiosum assumi in Prælatum alterius Religionis, vel habitus prohibetur expressè. p. 208. n. 2
- Religiosus iuste ad perpetuum carcerem damnatus fugere licet non potest; quia ratione voti obedientiæ tenetur Prælato obedire in omnibus, quæ sunt secundum regulam, & accessoria ad regulam. p. 223. num. 5.
- per Religiosos intelliguntur etiam seculares Religiosis moribus dotati, & etiam matronæ graves, & vitæ exemplaris. p. 235. n. 6
- Religiosus non est reus pœnarum contentatum in motu Clementis VIII. de largitione munerum, obtemperata licentia oretenus, & non in scriptis; quia dicta solennitas requiritur tantum in foro externo, non autem interno; sed melius dic, quia dicta Bulla non est vñ recepta. p. 238. n. 9
- Religiosi omnes tenentur restituere pecuniam simoniacè acceptam; Abbates verò, & maiores personæ, pœna lata contra simoniacos afficiuntur. pag. 266. num. 8.
- Religiosi accedentes ad Monasteria Monialium, ipso facto incurrunt pœnam priuationis officiorum & vocis actiue & passiuæ. Vide decretum per extensum re-latum. p. 277. n. 4
- Religiosi licet sine vñlo peccato possunt Monasteria adire, & Moniales alloqui, si id faciant de licentia Episcopi, iuxta decretum Urbani VIII. quod vide per extensum. ibid. n. 7
- Religiosus afficitur decreti pœnis etiam ob vñicum accessum; quia decretum loquitur de accedentibus sine licentia sacre Congregationis, non autem de frequentantibus. ibid. n. 8
- Religiosus si sit exemptus, qualis hodie est ferè omnis, non afficitur pœnis impositis ab Episcopo contra frequentantes Monialium Monasteria sine sua licentia, quamuis hodie ex alio capite supradicto puniri possit ab Episcopo. Vide verba decreti per extensum. p. 278. n. 11.
- Religiosi grauiter peccant, si fœminas in sua Monasteria admittunt; secus tamen est si admittant fœ-minas licetè ingredientes. ibid. n. 3
- Religiosus incurrit pœnas, si finitis officiis causa est, vt ibi fœminæ ingressæ diu commorentur; secus tamen dic de fœminis diu ibi dicta occasione commo-tantibus. p. 185. n. 26
- Religiosi mulieres in sua Monasteria admittentes ex motu Pij V. suspenduntur à diuinis, & incurrunt of-ficiorum priuationem, & ad illa in posterum obti-nenda inhabilitatem ipso facto. p. 286. n. 3
- Relinquens legatum rei immobilis Monasterio incapa-ci, tacitè videtur illud voluisse relinquere ad vñum Monasterij eo modo, quo potest, secus dicendum est si fuerit legatum rei immobilis pretiosæ. pag. 149. num. 4.
- Reliquias vendere (nisi vendantur ratione capsæ, vel vasis pretiosi) est simonia, quæ consummata infert excommunicationem, in opinione aliquorum, licet minus probabili. p. 133. n. 53
- Si reliquiæ alicubi traditæ sint perpetuæ sepulture, vt inde nunquam extrahantur, vñus & stylus Curie Romanæ habet, vt non possint absque consensu Apostolico extrahi, & aliis tradi. ibid. n. 54
- Reliquia modica poterit licetè alicui Ecclesiæ, vel Ora-torio donari sine assensu Apostolico. ibid. n. 56
- Renouans locationem factam pro triennio post secun-dum annum, validè facit, quia tunc non præsumi-tur ex fraude procedere. p. 186. n. 1
- Renouatio facta ante secundum annum cœptum, & cum eadem persona, licet pensio varietur, est inualida; quia tunc præsumitur fraus, & verum est dicere, rem Ecclesiæ vñi esse locatam ad quinquennium. ibid. num. 2.
- Repudiatio, seu non acceptatio est quædam alienatio, quandoquidem ipsa res repudiata transit ad hære-dem. p. 147. n. 2
- Repudiatio, seu iuris abdicatio species alienationis censeri debet in causa Ecclesiæ fauorabili. ibid. n. 7
- Repudiatio non est alienatio, sed solum non acquisitio. ibid. n. 13.
- Repudiatio simpliciter non est alienatio, quia ius lega-ti, vel hereditatis adeundæ non est absolutum, sed conditionatum, pendens à voluntate acceptantis. ibid. n. 15.
- facta rei Repudiatione, conuincitur nunquam res Ec-clesiæ fuisse. ibid. n. 16
- Repudiatione facta res transit ad hæredes, non ex repu-diatione, sed ex successione; quæ impediatur le-gatione facta. ibid. n. 18
- Repudiatio hereditatis, vel legati facta à Prælato non est valida sine iuris solennitatibus, si facta sit in fa-uorem illius, ad quem hereditas non perueniret; sed peruenit solum ex eo, quia Prælatus in eius fauo-rem repudiavit. p. 148. n. 26
- Repudiatio, quæ fit à marito de re sibi delata, quam rogat dari vxori, valet; secus si iubeat donari vxori, quia ex mandato supponitur acceptatio tacita. ibid. num. 31.
- Res transit cum onere suo, & res furtiua transit ad quemcumque cum onere restitutionis. pag. 105. num. 32.
- si Res prohibetur alienari, non solum prohibetur Do-minij directi translatio; sed pignoris etiam obliga-tio, vsusfructus, & seruitutis constitutio. pag. 132. num. 34.
- si Res aliqua ab antiquo tempore in feudum, vel em-phyteusim concedi solita erat, poterit à Prælato, dummodo non fuerit Ecclesiæ incorporata, sine alia solennitate concedi, si Ecclesiæ expedire videatur. ibid. n. 35.
- vt Res dicatur solita concedi, sufficit si semel concessa fuerit. ibid. n. 36
- Res

Index Rerum,

Res pretiosa dicitur, quæ valet plus, quam 15. scutis aureis; & sic tunc solum alienari non potest sine iuris solennitate. p.134.n.12

Requiritur tamen ad hoc vt sine iuris solennitate possit alienari res modica, quæ scilicet valet minoris, quam 25. scutis aureis, quod sit etiam minus vilis, & adsit alienandi necessitas, & sit, si sit stabilis, distincta ab aliis terris Ecclesiæ. p.135.n.13

Res, quæ non attingit valorem vigintiquinque aureorum, non est pretiosa, & sine iuris solennitate alienari potest. ibid.n.1

Res & actus indicatur ex suo principio, & in omnibus attendi debet principium & finis. p.136.n.8

Res Ecclesiæ debita necessitate interueniente alienari possunt, seruatis tamen debitis iuris solennitatibus, quæ remittuntur, si necessitas sit adeo vrgens, vt non patiatur eas seruari. p.138.n.19

Ad alienandum res Ecclesiæ non adhibitis debitis solennitatibus, non sufficit utilitas, & necessitas qualicumque, sed requiritur euidens. ibid.n.20

Res, quæ sunt in continuo periculo, cum constant in hominis vita, censentur bona mobilia. ibid. num.28.

Per generalem hypothecam non tam res, quam persona remanet obnoxia obligationi. p.140.n.7

Res sterilis, & domus, ex qua nihil utilitatis percipitur, non potest alienari. ibid.n.10

Res relicta sub conditione non acquiritur legatario, vel donatario ante conditionis euentum, pag.145. num.4.

Res relicta sub modo acquiritur legatario, vel donatario, etiam non adimpleto modo, quamuis legatario, vel donatario remaneat grauamen & obligatio aliquid faciendi. ibid.n.5

Res semel Ecclesiæ acquisita, est quasi sacra facta, & in speciali dominio Christi constituta; ideoque reuocari non potest. ibid.n.19

Res legata immobilis, non est Monasterio ob eius incapacitatem incorporata. p.148.n.3

Rerum alienatio vt Ecclesiæ sit licita, tempore, quo fit, necesse est vt interueniat altera ex duabus dictis causis; quia ex illis alienatio honestatur. pag.150. num.7.

Res Ecclesiæ, quæ alienatur, dari semper debet plus offerenti, qua tamen non sic data, alienatio adhuc sustinetur. ibid.n.13

pro alienatione Rerum immobilium, & mobilium pretiosarum statuuntur à iure quædam particulares conditiones. p.152.n.7

Res relicta sub conditione, quod non possit alienari, operatur tantum, vt non possit alienari pro quacunque necessitate, sed pro grani. p.156.n.5

Res Ecclesiæ si alienata fuerit in casu licito, & cum debita solennitate, alienatio valida erit, sed respectu læsionis enormis gaudet beneficio restitutionis in integrum. p.168.n.8

Reservatio, vt potest pœnalis, nunquam adesse censetur, nisi expresse facta fuerit. p.111.n.9

Reservatio est veluti pœna, & pœnam saltem in foro interno probabiliter non contrahit ignorans ignorantia prædicta; sed solum contumax, & pœnæ contemptor. p.262.n.15

Reipublica interest, quod Ecclesiæ sint refugium confugientibus ad ipsas, ob honorem, & reuerentiam debitam Deo, quod est bonum maius, & in ordine superiori. p.2.n.13

Reuerentia. An possit Potestas laica punire personam Ecclesiasticam, si reuerentiæ signa ipsi non exhibuerit, vel coram ipsa quomodocumque aliter deliquerit. Vide in verbo Potestas.

Renouans alienationem rei Ecclesiæ, antequam alter

pacificam possessionem rei venditæ recipiat, non incurrit excommunicationem Extraneantis. p.132. num.43.

Reus cuiuscumque maleficii non est ab Ecclesia violentè extrahendus. p.1.n.4

Rei extrahendi non sunt, neque ab Ecclesiæ atrii, vel domibus Episcopi. ibid.n.5

Rei ideo non extrahendi, quia defendi debent loci sancti reuerentia, & intercessione. ibid.n.6

Reos extrahere ab Ecclesiis, vel Ecclesiarum atrii prohibetur non tam iure Canonico, quam iure civili. p.2.n.1.

Rei confugientes ad Ecclesiam pro delictis exceptis consignantur Curia seculari, vt puniantur. ibid. num.12.

Rei apud antiquos recurrentes ad asyla pro quiscumque delictis immunitate gaudebant, & ab omni pœna liberabantur: at nunc pro delictis exceptis non gaudent. ibid.n.18

Reus quod non gaudeat immunitate intra circuitum 30. vel 40. passuum ab Ecclesia, videtur vsu receptum, contra, id quod statuitur per sacros Canones. pag.6. num.25.

Reus ad supplicium ductus, si casu ei obuiam factus Cardinalis pileum suum imponi ei faciat, in sententia nonnullorum Doctorum liberandus est à morte, & maiori pœna puniendus. p.19.n.3

Reus si præstito iuramento de redeundo ad carcerem, nolit redire, sed se in Ecclesia defendere, potest Prælatus concedere facultatem, vt habita cautione de immunitate pœnæ corporalis ab Ecclesia extrahatur, secus si adsit periculum pœnæ mortis. p.30.n.5.

Rei, qui non gaudent immunitate, cum in Bulla excipiuntur, exceptio non fit per particulam tantum. p.37.n.13.

Reorum appellatione veniunt etiam debitores, vt potest rei debitorum. ibid.n.14

Reus carcerari potest in die festo & puniri, non autem in loco sacro. p.38.n.5

Reus per vim intrans in Ecclesiam cum satellitibus, à quibus ducitur, si vt se eximat ab eorum manibus illic eos vulneret cum magna sanguinis effusione, gaudet immunitate. p.46.n.4

Reus ob delictum læsæ maiestatis in primo genere tantum priuatur immunitate; at offendens birruarios non committit in primo genere. ibid.n.5

Reus, qui captus à satellitibus in Ecclesia eos vulnerat, peccat quidem vulnerando; sed non peccat confugiendo ad Ecclesiam. ibid.n.6

Reus ad euitandum graue periculum contra Principis voluntatem licite fugere potest à carcere, quin & carcerem infringere. ibid.n.8

Reus, qui trahit satellites secum, & non trahitur à satellitibus, non dicitur esse in posse ipsorum, sed verè confugit ad Ecclesiam. p.47.n.9

Reus puniri debet in loco, in quo deliquit. p.50.n.4

Reus in quocumque euentu parti læsæ satisfacere debet. p.95.n.14.

Reus, qui ducitur ad supplicium mortis, si se eximat è manibus satellitum, gaudet Ecclesiæ immunitate. p.84.n.6.

Non est improbabile reum posse absolute extrahi ab Ecclesia ob alia delicta non excepta, quando ob excepta absolute priuatur immunitate. p.86.n.3

Reus è loco sacro extrahi inuitus, & contra voluntatem Ecclesiæ non potest. p.87.sect.1.n.1

Reus egressus ab Ecclesia tantum ad exonerandum ventrem, statim regressurus, quia indecens est vt Ecclesia Dei his immunditiis sordescat, gaudet immunitate. ibid.sect.2.n.1.

Reus

& Verborum Notabilium.

- Reus ad necessaria naturæ, absque eo, quod in domibus extraneorum se recipiat, potest ab Ecclesia progredi per spatium 30. passuum, ultra quod non prodest exultatio. p.88.n.2
- Reus si liberè à loco sacro egrediatur, potest capi, & puniri per Iudicem laicum; cum immunitas reo concessa sit tantum ratione loci. pag. 87. sect. 2. numero 2.
- Reus si per vim extractus sit ab aliquo loco sacro, debet à Iudice Ecclesiæ restitui, & sic non puniri; cum talis extractio, utpote violenta, sit nulla. pag. 88. num. 1.
- Reus extractus per metum ei incussum, puta ob per-suasam extractionem de eo faciendam à Iudice seculari à loco sacro, non potest capi, neque puniri, cum moraliter in tali casu extrahi censetur. ibid. sect. 4. n. 1.
- Reus rogatus, vel blanditiis, vel dolosis verbis inductus ab Ecclesia voluntariè egressus capi, & puniri potest, cum in tali casu non violentè ab Ecclesia extrahatur. p. 89. n. 1
- Reus è loco sacro extrahi contra voluntatem Ecclesiæ non potest, secus de Ecclesiæ voluntate in delictis exceptis. p. 90. n. 1
- Reus in delictis exceptis nullum ius habet ad immunitatem Ecclesiæ, & sic Prælati Ecclesiæ tueri illum non potest. ibid. n. 2
- Reus in Ecclesia carcerari, vinculis alligari, vel alio quocumque modo vexari non potest. p. 91. n. 1
- Reus neque potest in Ecclesiæ vinculis alligari, salvo iure restituendi loco sacro. ibid. n. 2
- Reus dum causa examinatur, an gaudere debeat, necne immunitate, gaudet ipsa immunitate Ecclesiæ. ibid. num. 6.
- Reus regulariter etiam de iure communi, non est consignandus Curie seculari, ut in eius carceribus detineatur, sed tutus manere debet penes Iudicem Ecclesiasticum. ibid. n. 9
- Reus dum in Ecclesia existit, victu, & vestitu, & reliquis vitæ necessariis impediri non debet. pag. 92. num. 1.
- Reus, si in Ecclesia existens non habeat unde neque de suo, neque de bonis consanguinei, vel amici viuat, tenetur Ecclesia illi alimenta præstare. p. 93. num. 2.
- Reus, cum sub Ecclesiæ protectione sit, par est, ut Ecclesia, utpote pia, ipsum non derelinquat, ne ipse necessitate seculari Iudici se tradat. Idem in iure statuitur de custode in ordine ad captiuos. Idemque possunt facere Regulares, non obstante in contrarium Bulla quadam Sixti V. pag. 93. numero 3.
- Reus si habeat bona ad se alendum, debet compensare expensas Ecclesiæ, quia tunc Ecclesia præsumitur solum velle subuenire præsentī necessitati, non autem absolute donare. ibid. n. 4
- Reus si simpliciter non habeat bona, cum quibus possit se sustentare, tenetur Ecclesia ei subuenire, vel de proprio, vel applicando aliquid pro usu pauperum deputatum; secus si possit laborando se alere. ibid. num. 5.
- Reus, qui manibus ferrum, vel valvæ Ecclesiæ apprehendit, gaudet immunitate. ibid. n. 11
- Reus ut gaudeat immunitate, sufficit quod præcipuas corporis partes habeat in loco sacro. ibidem numero 12.
- Reus bonis suis, quæ secum ad Ecclesiam transtulit, & iustè possessis spoliari non debet: idè si quis eum in Ecclesia spoliauerit dictis bonis, quin & armis, saltem non prohibitis, puniri debet tanquam immunitatis Ecclesiasticæ violator. p. 94. n. 1
- Reus armis prohibitis, & rebus furtiis spoliare se habet non per modum iurisdictionis exercendæ, sed per modum facti, & iuris defensionis naturalis. ibid. num. 7.
- Reus si bona sint aliena, vel alteri obligata, potest probabiliter ipsis spoliari à Iudice seculari, cum hoc non sit illi nocumentum inferre. ibid. n. 2
- Reus potest spoliari à Iudice armis prohibitis, cum quibus ad Ecclesiam confugit, cum hoc etiam non sit reo nocumentum inferre, sed peccandi occasionem auferre. ibid. n. 3
- In praxi obseruandum semper est, quod in spoliando reum in Ecclesia rebus alienis, seu armis, semper intercedat licentia Prælati Ecclesiastici; quo tamen recusante, per seipsum poterit. ibidem numero 8.
- Reus dum in Ecclesia existit, morte vel pœna aliqua corporali non damnetur per Iudicem secularem, neque etiam per Ecclesiasticum, quin potius de morte, debilitate, & omni pœnarum corporalium genere securus esse debet. p. 95. n. 1
- Reus in Ecclesia affici potest solum pœna pecuniaria. ibid. n. 2.
- Reus existens in Ecclesia damnari non potest pœna seruitutis, exilij, aut trirēmis, quia sunt hæc valde graues pœnæ, & corporalibus æquiparantur. ibid. & seq. n. 3.
- Reus existens in Ecclesia procurare debet ut Index Ecclesiasticus ipsum condemnet, quia sic à Iudice multatus non poterit amplius de eodem delicto ab illo accusari, inquiri, vel iudicari. pag. 96. num. 9.
- Reus si Iudici seculari consignetur modo supradicto, Index secularis pœnam inferre poterit. ibidem numero 10.
- Reus, cum ad Ecclesiam confugit in casibus non exceptis, consuetudine receptum est, ut Index laicus seruatis seruandis contra eum delicto condignam, etiam capitalem, proferat sententiam, quam tamen executioni non mandat. ibid. n. 11
- Reus confugiens ad Ecclesiam, licet non possit à Iudice laico spoliari bonis, quæ possidet in Ecclesia, potest tamen spoliari bonis quæ possidet extra Ecclesiam. p. 97. n. 15
- Potest etiam, dum existit in Ecclesia, affici pœna bonorum, quæ possidet in Ecclesia, quin & omni alia pœna etiam capitali, quæ tamen pro tunc, cum reus existit in Ecclesia, executioni non mandetur. ibid. n. 16.
- Reus in Ecclesia ad defendendam immunitatem resistere potest armis, & quacumque alia vi; quia cui-libet ius suum armis defendere licet. ibid. n. 3
- Reus ex hoc ipso, quod non sit in manibus Curie, etiam si violentè sit ab aliis extractus, habet ius confugiendi ad Ecclesiam. p. 100. n. 24
- Exactio violenta non potest priuare reum iure, quod habet ad vitam, libertatemque suam tuendam. ibid. num. 25.
- Ecclesia excipiendo, & defendendo reum vi à satellitibus subductum, non facit contra iustitiam, nec fouet iniustam spoliationem. ibidem numero 26.
- Reus immunitate gaudet, etiam si detentus à satellite simul cum satellite ad Ecclesiam confugiat. ibid. num. 30.
- Reus captus antequam deducatur ad carcerem, non intelligitur ita perfectè captus, ut sit in tuto, sub dominio, & potestate iustitiæ. ibid. n. 33
- Reus à manibus Curie secularis violentè ab aliis extractus, si confugerit ad Ecclesiam, quod Ecclesiæ immunitate gaudeat, & consequenter Curie seculari restituendus

N

Th. Delbene, de Immunit. Eccles. Pars II.

Index Rerum,

restituendus non sit, decusum fuit in Hispaniarum Regnis. *ibid.* n. 34

Reus si extra casus exceptos extractus Ecclesiae non restituatur, omnia acta sunt nulla. *p. 101. n. 1*

Reus ab Ecclesia iniuste extractus, si postea à carceribus aufugiat, & iterum capiatur in loco etiam non immuni, Ecclesiae restitui debet. *pag. 105. numer. 34.*

Reus dum in Ecclesia existit, non potest vinculis alligari, vel aliquo quocumque modo vexari. *pag. 110. num. 18.*

Reus extractus ab Ecclesia non seruatis seruandis, etiam si confessus fuerit se delictum exceptum commississe, adhuc est restituendus Ecclesiae, ob non seruatum formam Gregorij. *p. 116. n. 7*

Reus dum constat, an immunitate gaudere debeat necne, non potest per Iudicem laicum extrahi sine Episcopi licentia. *p. 117. n. 13*

Reus potest extrahenti resistere, & extractus iam agere ut Ecclesiae restituatur. *p. 125. n. 3*

Reus si sponte compareat non citatus, petatque audiri pro sui iuris defensione, audiri debet, & quovisq; audiatur, opponere se potest sententiae Ordinarii declarantis immunitatem ipsi non competere. *pag. 126. num. 7.*

Reus si captus à iudice laico alleget Clericatum, de hoc cognoscere spectat ad iudicem Ecclesiasticum. *p. 127. n. 3.*

Reus confugiens ad locum sacrum in casibus non exceptis, non potest inde expelli. *pag. 128. num. 1.*

Reus non est expellendus à loco immuni praetextu quod alibi possit se recipere; quia habet ad quem maluerit locum sacrum. *ibid.* n. 4

Reus non seruans debitam reuerentiam Ecclesiae, vel in ea cibum sumens, & quid simile, potest cum violentia ad loca circumiacentia immunia impelli, si renuat obedire. *ibid.* n. 6

Reus turbans quietem, inficiens disciplinam Regularem, vel indecenter se gerens, potest expelli etiam à domibus, & conuentibus ipsorum. *ibid.* num. 7.

Reus non tenetur exequi in se poenam sui delicti, non solum in poenis priuatis, sed in aliis, in quibus actio talis exigitur. *p. 217. n. 23*

Reus impediens sententiam confiscationis non facit contra iustitiam commutatiuam, sed solum contra veritatem & obedientiam, & iustitiam legalem, quarum virtutum violatio non obligat ad restitutionem. *p. 220. n. 21.*

Reus postquam per Iudicis sententiam condemnatus est ad poenam honestam, & non nimis asperam, debet illam per seipsum exequi. *p. 222. n. 11*

Reus damnatus ad poenam pecuniariam debet eam soluere, quamuis expectare possit donec exigatur. Limita nisi iudex expresse iubeat, quod reus sine alia admonitione pecuniam per se afferat. *ibid.* num. 12.

Reus captus potest ante sententiam Iudicis licite fugere, quia carcer in tali casu non se habet per modum poenae, sed solum per modum custodiar. *p. 223. num. 1.*

Reus potest etiam post sententiam mortis, mutilationis, vel cuiuscumque alterius similis mali grauis licite fugere, & cur. *ibid.* n. 2

Reus potest ad evitandas poenas, vincula & carceres licite perfringere, & quare, etiam si damnatus sit ad perpetuos carceres, ad triremes, vel ad seruitutem. *ibid.* num. 3.

Reus etiam ad grauissimam poenam damnatus, quamuis possit licite fugere, potest etiam licite non fu-

gere, sed amore iustitiae Iudicis sententiae se conformare. *ibid.* n. 7

Reus in omni casu, in quo licite potest fugere, eiusque rei causa compedes, & carceres effingere, potest etiam per aliam licite adiuuari consilio & instrumentis, nisi obstat lex specialis, vel specialis obligatio ratione officij. *ibid.* n. 8

Nemo potest ad violandam custodiam reo cooperari principaliter, quia publicam custodiam violare est res per se grauis, ac proinde soli reo permissa. *ibid.* num. 9.

Reus fugiens à carcere grauius punitur, & maxime ratione praesumpti delicti. *ibid.* n. 11

Reus postquam per Iudicis sententiam condemnatus est ad poenam mortis, mutilationis, vel flagellationis publicae, & infamis, debet ad illam cooperari, indirecte tamen, & per accidens, secus directe & per se. *p. 222. n. 15.*

Reus aliorum criminum in Ecclesia commissorum, praesertim si rationem sacrilegij habeant, ratione loci commissi delicti potest puniri à Iudice Ecclesiastico, vel consulto Romano Pontifice Iudici seculari est remittendus. *ibid.* n. 16

Reges, Imperatores, eorumque uxores, filij & filiae, non prohibentur ingredi septa Monasterij Monialium, contra Merollam. *p. 230. n. 3*

S

Sacerdos indutus cotta & stola ante crucem ad effundendum defunctum non potest capi, saltem de consuetudine, à satellitibus. *p. 21. n. 15*

Reuerentia eadem, quae competit Ecclesiae, quae domus Dei est, videtur multo magis competere Sacerdoti. *ibid.* n. 16

Amplius multo magis procedere, si Sacerdos cotta & stola indutus deferat Oleum sanctum, vel Eucharistiam ad infirmos. *ibid.* n. 17

Sacerdos habet iustam causam ingressus, &c. ut celebret officium sepulturae, vel aperiat, vel cooperiat sepulturam Monialis, vel Monialem in sepulturam immittat: idem dic de seculari, quae intra claustra sit sepelienda, si Moniales per seipsas commodè id praestare non possint. *p. 242. n. 5*

Sacerdos quod possit ingredi clausuram ad portandam Moniali infirmæ insignem aliquam reliquam, non est improbabile. *p. 243. n. 14*

Sacerdos excommunicatus, ac publicè denunciatus, si graui metu adactus confessionem audiat, & absoluat non sine irreuerentia Sacramenti, si communicet cum excommunicatis in contemptum Ecclesiasticae potestatis, vel cum Christianae Religionis detrimento, contrahit irregularitatem, & poenas. *p. 263. num. 30.*

Sacrilegium tendit specialiter contra reuerentiam Deo debitam. *p. 79. n. 2*

Sacrilegium est delictum mixti fori. *pag. 229. numer. 17.*

Sacrilegius in sententia multorum Doctorum priuatur immunitate. *ibid.* n. 3

Sacrilegi omnes praeter occidentes, vel mutilantes, gaudent immunitate. *p. 81. n. 2*

Salomon Ioab ad altare confugientem impunem non reliquit, quia per insidias Abner occiderat. *pag. 53. num. 2.*

Scribens, vel mittens ad Monialem literas etiam obsecras non contrahit excommunicationem contra loquentes latam.

Vide in verbo *Monialis*.

Scriptura non est de ratione priuilegij, nisi sic de iure decernatur. *p. 276. n. 20*

Sedis

& Verborm Notabilium.

- Sedis Apostolicæ, inferiorumque Ecclesiarum, actionum Ecclesiasticarum iura præservantur à iuribusque præiudicialibus, per Constitutionem bani VIII.* p. 19. & q.
- Sepulchrum proprium habens suis sumptibus empon, vel ædificatum, quoad proprietatem, habita rane expensarum, vendere potest sine simonia, &c.* p. 160. n. 13.
- Sepulchrum ratione materialitatis à parentibus ad os transferri solet.* ibid. 14.
- dicta de Sepulchro extende proportionaliter etiam ad capellam dari solitam pro usu sepulturæ. ibid. numero 15.*
- Sermo simpliciter in odiosis prolatus intelligitur contra vice.* p. 236. 11
- Servus pœnæ hodie quis non efficitur per condemnationem tritemium, vel cuiuscunque alterius eris publici, etiam in perpetuum.* p. 2. n. 6
- Servus pœnæ licet effectus sit damnatus ad mortem, si tamen quando ad supplicium ducitur, se sulcat è manibus satellitum, gaudet immunitate. ibid. num. 7.*
- Servus si fugiat ad Ecclesiam non liberat se à Potestate Domini, reus tamen se liberat à potestate Vicis.* ibid. n. 9.
- Servus, qui fugit ad Ecclesiam, non est reus acrius criminis, & ab Ecclesia non defenditur, cu eius dominium, & possessio sit apud dominum. p. 29. num. 10.*
- Nemo hodie etiam per condemnationem ad ois publicum in perpetuum, pœnæ servus efficitur. ibid. num. 12.*
- Servus, licet comparativè ad Iudicem gaudeat immunitate, tamen non gaudet comparativè ad dominum.* p. 34. n. 1
- Servus postquam Clericis iuramentum præstitit dominus de eius immunitate, ad servitium domini sui redire compellitur, etiam inuitus, alioquin à domino poterit occupari.* ibid. n. 2
- Si servus armatus irruat in Ecclesiam, & ibi occidit, vel occidit, est extrahendus; quia tunc immunitate non gaudet.* p. 35. n. 6
- Servi fugitivi, qui revocati retineri non possunt, possunt sine consensu Pontificis alienari etiam in casu, quo sint affixi prædiis rusticis, vel urbanis. p. 135. num. 14.*
- Si servus sit relictus Ecclesiæ ea conditione, quod non vendatur, alioquin pertineat ad hæredem testatoris, venditus pertinebit ad hæredem testatoris. ibid. num. 16.*
- Servus, si per generalem tantum hypothecam obligatus fuerit, manumitti potest, licet alij probabiliter sentiant oppositum.* p. 140. n. 9
- Simonia nulla (etiam realis, id est, utrinque consummata,) inducit pœnas iuris (in quibus est etiam pœnalis restitutio accepti) nisi in Religionis ingressu, Ordine, & Beneficiis.* p. 224. n. 3
- Committens realem simoniam in sacramentis conferendis, vel accipiendis, & in aliis similibus spiritualibus vendendis, peccat graviter; sed non tenetur pœna excommunicationis, suspensionis, aut inhabilitatis.* ibid. n. 4
- Committens simoniam in Religionis ingressu, Ordine, & Beneficiis, etiam conventionalem, siue purè conventionalem, siue mixtè, non incurrit excommunicationem.* p. 225. n. 7
- Excipe simoniam confidentialem in Beneficiis, quæ pœnas iuris inducit etiam si non sit completa ex utraque parte.* ibid. n. 8
- Simonia confidentialis, nisi sit simul realis, licet ipso facto inducat excommunicationem, tamen probabiliter nec inhabilitatem ad beneficia, nec privationem beneficii in foro conscientie ipso facto inducit, sed solum in foro externo.* ibid. n. 9
- Simonia realis probabiliter non obligat ad restituendum spirituale simoniacè acceptum, ante sententiam, ob Religionis ingressum, Ordinem, & Beneficiam.* ibid. n. 12
- Simonia, quæ fit in sacramentis, vel aliis spiritualibus, exceptis recensitis, in opinione nonnullorum Doctorum non obligat simpliciter ad restituendum pretium simoniacè acceptum.* ibid. n. 13
- Simonia non obligat ad restitutionem de iure naturali, sed solum de iure positivo.* ibid. n. 14
- Conferens, vel acquirens Beneficiam per simoniam realem, pœnas iuris incurrit; secus tamen est in Prælaturis, & officiis Regularium.* p. 226. n. 19
- Simonia non est si duo adulti paciscantur, ut se mutuo baptizent.* ibid. n. 25
- Sixtus IV. tantum prohibet absolutionem faciendam vi facultatum ab ipso, non item ab aliis Pontificibus concessarum.* p. 287. n. 6
- Socij, & complices, & sic multò magis proxeneta, seu mediator, qui habuerunt cognitionem qualitatis assassinij, privantur immunitate.* Vide in verbo *Assassinium.*
- Socius Confessarij Monialium debet esse integræ vitæ, & supra quinquaginta annos, si commodè potest fieri.* p. 243. n. 20
- Sodomia reservatio in sententia Graff. extenditur tantum ad agentem, & non ad patientem.* p. 75. n. 11
- Sodomita, quamvis sodomia crimen gravissimum sit, non privatur immunitate.* p. 78. n. 1
- Sodomita si in casu, quo confugerit ad Ecclesiam, consulatur Summus Pontifex, daturus est facultatem, ut sodomita ab Ecclesia extrahatur.* pag. 79. num. 8.
- Sodomita ut incidat in constitutionem Pij V. necesse est ut de pluribus actibus sit infamatus, ponderato verbo (exercens) ibi appposito.* ibid. n. 9
- Solemnitatum omissione probata contractus in foro externo, quamvis in utilitatem Ecclesiæ factus fuerit, irritus declaratur.* p. 167. n. 9
- Statutum prius iuramento confirmatum non tollitur per generalem derogationem statutorum, sed ad talem effectum requiritur specialis derogatio.* pag. 180. num. 20.
- Statutum Episcopi ligans excommunicatione accedentes, loquentes, vel scribentes ad Monasteria Monialium, extenditur etiam ad Monasteria exempta, & Regularibus subiecta.* p. 276. n. 30
- Statuta peculiaria ipsarum Religionum plerumque iubent, ut ad interiores domus intra Monasterij claustra Mulieres non admittantur, quamvis non semper obligentur sub mortali.* p. 280. n. 6
- Subditus iussus à Prælato ad acceptandum aliquod munus debet derogare impedimentum, ad hoc ut cum eo dispensetur; & quatenus huiusmodi sit peccatum, tenetur ab eo declinare, & acceptare officium.* p. 196. n. 46.
- Subditus qui desperat posse se cohibere prauos motus, non tenetur obedire.* ibid. n. 47
- Subditus existimans se parum idoneum ad munera exequenda quoad scientiam, & alias qualitates extrinsecas, tenetur stare iudicio superioris.* ibid. n. 48
- Subscriptio in multis locis neque est in usu; quare standum est locorum consuetudini, quæ potest legem inducere, & abrogare.* p. 154. n. 28
- Superior Religionis, cum Novitium in Religionem suscipit, validè repudiat hæreditatem, quæ post eius professionem, & patris obitum Religioni obventura esset.* p. 145. n. 21

Index Rcum,

- Superior pro alienatione rei Ecclesie sibi subiecte, est Episcopus, siue Archiepiscopus in sua Diocesi. p.153. & seq. n.15.
- Superior, v. g. Episcopus, nunquam potest alienare bona Ecclesie inferioris, sine illius Ecclesie Rectoris consensu, saltem tacito. p.154. n.19
- Superior potest ex iusta causa coarctare libertates, & immunitates in Regula concessas. pag. 195. numero 24.
- Superior potest obligare priuatum tantum ex iusta causa, quando ad exemplum aliorum & correctionem ipsius id expedire iudicaret; licet regula non obliget sub culpa; sed poena tantum. ibid. numero 28.
- Superiori accusato de aliquo delicto etiam pendente accusatione obediendum est. p.194. n.17
- Superior Religionis licet ipso iure incidat in poenam priuationis, attamen eam non contrahit ante iudicis declarationem, exceptis censuris, irregularitate, & poenis testamentariis. p.197. n.59
- Superior curare debet, vt Monialis egressa propter morbum foris non maneat plusquam cura patitur. p.205. n.7
- Superior, si durat egressus Monialis, & causam ipsius non approbet, potest illum emendare; secus est si Monialis iam rediit ad Monasterium. pag. 215. num.5.
- Superior Religionis incidens in casum ipso facto priuationis superioritatis, etiamsi publice constet, in dictam poenam non incurrit absque iudicis declaratione. p.217. n.15
- Superiores Ordinis Prædicatorum, & consequenter omnium Mendicantium gaudent eadem prorsus facultate erga alios Regulares subditos, quæ gaudent Episcopi virtute Tridentini, ex indultu Pij V. p.229. num.5.
- Superior Religionis non potest alteri delegare facultatem recensitam (stante clausula per se ipsum) appositam in dicta concessione. ibid. & seq. n.6
- Superior Religionis etiam localis an possit ex privilegio cum subditis etiam in foro externo in poenis dispensare, est discrimen inter Doctores, pars verò negatiua est probabilior. p.230. n.11
- Superiores rectè facerent si concederent facultatem ipsis Abbatissis vel Monialium Confessariis, vt in casibus necessitatis, & in ordinariis passim occurrentibus licentiam ingrediendi in scriptis tribuerent. p.239. n.19.
- Superiores, tam seculares, quàm Regulares volentes visitare Monasteria, iustam causam habent clausuram ingrediendi cum comitatu paucorum seniorum, ac religiosorum virorum. p.244. n.1
- Superiores iustam ingressus causam habent ad visitandas officinas Monasterij, cellas & suppellectilem Monialium, decentiam dormitorij, ædificium, &c. ad quæ omnia inducere secum debent Notarium. ibid. n.2.
- Superiores iustam ingressus causam habent ad occultas res Conuentus tractandas. ibid. n.3
- Superiores seculares, seu Regulares iustam causam ingressus habent in Monasteria sibi aliquo modo subiecta, non solum causa visitationis, sed etiam causa cuiuscumque alterius rei necessaria; secus est si nullo modo sint subiecta. ibid. n.4
- Superior non dicitur habere iustam causam ingrediendi clausuram ad præsidendum electioni Abbatissæ, & vota suscipienda. p.249. n.1
- Superiores quocumque nomine censeantur, permit- tentes ingredi prætextu licentiarum, vltra excommunicationem incurrunt poenas priuationis dignitatum, beneficiorum suorum, & inhabilitatis ad
- i, & alia in posterum obtinenda. p.252. n.3
- Superiores vtriusque sexus secundum probabiliorem opinionem contrahunt excommunicationem, & ceras poenas, vt priuationem officiorum, & inhabilitatem ad illa latis in motu Gregorij XIII. confacientes, vel permitrentes ingredi virtute factum. p.265. n.1
- Superior non præsumitur velle statutis inferiorum derogare, nisi id exprimat. p.279. n.3
- Suspensio de hæresi, eo quod auxilium præstet aliquo malo Hæretico, vel blasphemus, non gaudet immunitate, non per se, sed ratione hæresis, cuius suspensionem incurrit. p.65. n.8
- Suspensio de hæresi ob bonum publicum, & ob fauore fidei ab Ecclesia extrahi potest, vt examini subiatur. ibid. n.9
- Suspensio à diuinis cum sit censura contrahitur absque alia iudicis sententia. p.266. n.2
- Suspensio, vel interdictus ab ingressu Ecclesie, si ad ipsum confugiat, gaudet Ecclesiastica immunitate, licet denunciatus. p.22. n.1
- Suspensio, vel interdictus ab ingressu Ecclesie censetur esse priuatus ab ingressu formali, hoc est ad audienda diuina officia; non autem ab ingressu materiali, scilicet vt gaudeat illius immunitate. ibid. n.2.
- Suspensio, aut interdictus ab ingressu Ecclesie, si ob vitalem grauem poenam confugiat ad illam temporaliuorum officiorum, non censetur delinquere contra censuram. ibid. n.4
- Suspensio, vel interdictus ab ingressu Ecclesie, licet prius sepultura Ecclesiastica, non tamen priuatur immunitate, quia in poenis non valet illatio de casu ad cum. p.23. n.8

R

- T**abernaculum Sanctissimæ Eucharistie gaudet immunitatis privilegio, si actu illam habet, & sacerdos illam portans incidat per plateam. pag. 20. num.1.
- Terra erilis potest concedi in emphyteusim, vt melioratur. p.162. n.15
- Templum Hierosolymitanum in lege veteri præter Ciuitates Refugij reis pro asylo constitutum fuisse, de mere prædictorum est probabilis opinio. pag. 20. num.4.
- Templum Salomonis alienigenis ingredi, vel limine tens attingere non licebat. p.25. n.13
- Tempus decennij longum tempus, & quasi perpetuum à iure reputatur. p.134. n.6
- ex Temporis diuturnitate præsumuntur omnia legitime gesta, nisi ex instrumento facto, vel aliunde contrariam conuincatur. p.154. n.33
- Tempus longum spectato iure antiquo reputatur decennium, quia septennium pro modico tempore iudicatur. p.184. n.3
- Tempus longum inspecta constitutione Pauli II. reputatur triennium, si res fructificet singulis annis, & sic sub poena excommunicationis ipso facto incurrenda, aliisque grauissimis poenis prohibentur vltra triennium locari bona Ecclesie; vbi tamen est vsu recepta. ibid. & seq. n.7
- Testamentum iuramento firmatum reuocans valide reuocat, ita vt prius testamentum reddatur irritum, etiamsi factum fuerit ad pias causas; secus si in eo institutus sciuerit, & acceptauerit. pag. 180. numero 16.
- Testamentum quod de iure positivo non valet, non validatur iuramento emisso contra prius iuramentum de non agendo. ibid. n.21
- Testamentum

& Verborum Notabilium.

Testamentum iuratum si factum fuerit ad pias causas sine sacrilegij crimine reuocari non potest. *ibid.* n. 24
 Testamentum per se, & nudè consideratum de sui natura est reuocabile, secus dic. de testamento iurato. *ibid.* n. 25.

Testator poterat res suas in testamento relictas alienare sine solennitatibus; & ita dicendum est de Ecclesia, iure transmissio. *p. 155. n. 2*

Testator potest hæreditatem suam Ecclesiæ relinquere ad certum tempus, quo elapso teneatur illam transferre in aliquem ex consanguineis ab ipsa Ecclesia eligendum. *ibid.* n. 3.

Testator promittens se daturum sua bona, vel partem illorum alicui, & talem promissionem iuramento confirmandis, contrahit obligationem, quæ transit passivè ad hæredes, & sicut promissarius acquirit ius transmissibile actiue ad suos hæredes, si sciens acceptet. Secus non. *p. 180. n. 17*

Testes examinati in processu informatiuo sunt postea repetendi citato, & audito Fisco Ecclesiastico, & ipso reo, nisi forsitan habeantur pro repetitis. *p. 126. num. 1.*

repetitio Testium multum Ecclesiæ, & reo cum rei veritate potest prodesse. *ibid.* n. 2

Solus processus informatiuus non facit fidem, cum Testes examinati, parte non citata, non probent, nec faciant indicium etiam in criminalibus. *ibid.* r. 3

Testes non obstat, quod deponant super crimine, licet non sint repetiti. *ibid.* n. 4

Theatini inconsulto summo Pontifice, possunt alienare immobilia, donec dictum institutum non retinendi immobilia seruauerint. Secus si è contra. *p. 171. n. 29.*

Theatini non possunt inconsulto summo Pontifice, alienare mobilia. *ibid.* n. 30

Theatini forsitan, inconsulto summo Pontifice, neque possunt alienare immobilia illa, quæ ex alio instituto retinere possunt, v. g. hortos domus continguas, villas recreationis causa, & similia. *pag. 172. num. 45.*

Patres Theatini causa necessitatis urgente (etiam inconsulto Patre Generali) poterunt alienare immobilia. *p. 173. n. 8*

Generalis Religionis Theatinorum non potest abdicare à se onus dandi facultatem alienandi bona immobilia, illamque committere Præpositis, & Capitulis Domorum, quia iura obligant Generalem per seipsum. *ibid.* n. 9

Tractans, consulens vel alia ratione verba faciens de alienandis, aut infeudandis bonis immediate pertinentibus ad Ecclesiam Romanam, & de quibusdam etiam aliis bonis, incurrit excommunicationem. *p. 183. num. 1.*

Tractatus, & consensus à iure requisiti debent esse inter congregatos. *p. 153. n. 10*

Transactio, remissio, vel concordia de rebus in Ecclesia possessis, fieri non potest sine iuris solennitate. *p. 157. n. 3*

Transactio, remissio, vel concordia, probabiliter fieri possunt de rebus, in quarum possessione nondum existit Ecclesia, & consequenter de re litigiosa, præsertim si sit magni dispendij Monasterio. *ibid.* num. 4.

Transactio, remissio, vel concordia probabiliter fieri potest, etiam de rebus, in quarum possessione iam existit Ecclesia, si iniuste possideat. *ibid.* n. 5

Transactio, remissio, vel concordia de decimis futuris fieri non potest, licet fieri possit de præteritis; non sic cessio iuris acquisiti circa res futuras. *ibid.* num. 6.

Translatio monialium, quando ex iusta causa fieri de-

bet, facienda est in aurora, & deduci debent à personis grauibas, & honestis, & sanguine eis proximioribus. *p. 109. n. 7*

Transmutatio vnus rei Ecclesiasticæ in aliam, absque alicuius dominij directi, vel vtilis translatione, sed ad vtilitatem maiorem Ecclesiæ, non venit sub constitutione *Ambitiosa.* *p. 173. n. 11.*

V

Vassallus qui iurauit Principi fidelitatem, tenetur etiam ex vi iuramenti eam seruare successori, licet non fuerit expressum, modo iuramentum præstitum fuerit Principi vt Principi, non vt priuatae personæ. *p. 181. n. 39*

Venditio, & donatio etiam inter Ecclesias fieri non potest sine solennitate iuris. *p. 158. n. 4*

Verbum *proditorium*, in Constitutione Gregoriana appositum est strictè interpretandum. *p. 56. n. 3*

Verba blanda, & fallacia aequiparantur violentiæ, habito respectu ad mulierem, & valdè improprie, secus habito respectu ad virum, nam necessarius est merus cadens in virum constantem. *p. 89. n. 7*

Verba, *quauis dignitate præfulgeant*, apposita in Constitutione Gregoriana, non de extrahentibus, cum ij viles sint, sed de mandantibus intelligi debent. *p. 105. n. 28.*

Verbum *alienare*, latè sumpto vocabulo, amplectitur omnes contractus, quibus directè rei traditæ dominium transfertur, vel dominium vtile per feudum, emphyteusim, locationem in longum tempus; & multo magis per contractum censualem, per quem dominium, seu directum, seu vtile in alterum transfertur, constituta pensione annua. *pag. 131. num. 29.*

Verbum *è vestigio*, sonat statim, vel continuè. *p. 214. num. 2.*

Verbum *ipso iure, vel ipso facto*, accommodatur pœnæ secundum capacitatem ipsius pœnæ; & verbum *ante sententiam iudicis*, intelligitur ad summum ante sententiam pœnæ, non item ante sententiam criminalis. *p. 219. n. 12*

Verba, *quomodolibet dando, vel recipiendo*, posita in Extrauag. 2. de simonia, intelliguntur tantum de Religionis ingressu, ordine, vel beneficio. *pag. 226. num. 21.*

per Verbum *facere, vel permittere*, in motu Gregorij XIII. appositum, venit quæcumque actio vel positiua, vel negatiua, vt iubendo, consulendo, aut ianuam aperiendo; vel negatiua, vt non prohibendo. *p. 266. n. 1.*

Verba, *excommunicationi subdantur, & à cœtu fidelium fiant penitus alieni*, important censuras non latas, sed ferendas. *p. 275. n. 4*

Vicarius Capituli in probabiliori sententia, Sede vacante potest cognoscere, vtrum delicti casus sit exceptus. Vide in verbo *Capitulum.*

Vicarius generalis, & Vicarius foraneus potest dare licentiam egressus à clausura, & causam egressus approbare. *p. 203. n. 1*

Vicarius Generalis habet vnam, eademque iurisdictionem, & constituit vnum, & idem Tribunal cum Episcopo. *p. 203. n. 4*

Vicarius Generalis Capituli Sede vacante potest circa clausuram monialium quicquid potest Vicarius Episcopi: idem dic de Vicario cuiuscumque Prælati iurisdictionem quasi Episcopalem habentis, & de Vicario Generali Ordinum Militarium. *ibid.* n. 6

Vicarius Generalis est Iudex Ordinarius subditorum Diocesis. *p. 204. n. 1*

Vicarius Generalis potest Diocesanorum omnium Confessio

Index Rerum, &c.

- Confessiones audire, eorumque matrimoniis valide assistere; & eiusmodi facultates etiam aliis sacerdotibus delegare. ibid.n.2
- Vicarius Generalis potest in foro externo contentiosas causas cognoscere, præcipere, iudicare, atque etiam excommunicare. ibid.n.3
- Vicarius Generalis (attento iure communi) non potest concedere meras, & voluntarias gratias, cuiusmodi sunt collatio Beneficiorum, dispensatio in irregularitatibus ex occulto delicto, denunciationibus, matrimoniis, &c. ibid.n.4
- Nulla consuetudine introduci potest, ut à Vicario Generali ad Episcopum appelletur. ibid.n.6
- à Vicario foraneo, seu Decano rurali potest appellari ad Episcopum. ibid.n.8
- Vicarij Generalis iurisdicção, mortuo, vel deposito Episcopo, expirat. ibid.n.9
- Vicarius Generalis mortuo Episcopo non potest exercere iurisdictionem, nisi sit à Capitulo confirmatus. ibid.n.11
- Vicarij Generalis iurisdicção extinguitur, vel per mortem Episcopi, vel per mandati reuocationem: per mortem statim, per reuocationem verò, si ei fuerit legitime intimata. ibid.n.22
- Vicarij Generalis acta, & literæ dimissoriæ ab eo datæ valent etiam mortuo Episcopo, si communiter eius mors ignoretur, licet mors Episcopi præcesserit. ibid.n.13.
- Vicarij Generalis iurisdicção suspenditur solum, non autem omnino amittitur per Episcopi excommunicationem, vel suspensionem. ibid.n.14
- Vicarius propriè dictus Episcopi, Prælati, Præsidis, vel Rectoris ab ipsis constitutus ad exercendam iurisdictionem, pro eorum arbitrio deponitur, secus est, si Vicarius datus sit in subsidium principalis Prælati. ibid.n.16.
- Vicarij foranei, seu rurales in quibusdam locis ab Episcopis constituti, ita ut eorum dignitas, seu officium perpetuum sit, deponi non possunt, nisi ob graue delictum depositione dignum. ibid.n.17
- Vicarij Episcoporum, & quicumque Abbates, & Prælati seculares iurisdictionem quasi Episcopalem habentes, si ipsi etiam præter casum necessitatis ingrediantur Monialium Monasteria sibi subdita, non contrahunt pœnas. p.271.n.3
- Violatio clausuræ ad malum finem luxuriæ est casus ex quinque summo Pontifici reseruatis, à quo nemo poterit absolueri virtute priuilegiorum. pag.253. num.13.
- sub Voto obedientiæ comprehenditur quidquid secundum regulam præcipit superior. p.191.n.9
- Vota Monialium in electione Abbatissæ recipi possunt à superiore per fenestellam, clausis Ecclesiæ ianuis. p.249.n.2.
- Urbanus VIII. in vna ex suis Bullis annullat, reprobatur & declarat semper fuisse nullas omnes consuetudines contra immunitatem Ecclesiasticam. pag.5. num.13.
- Vsus rationis an masculo, vel foemina citius adueniat, est dissensio. p.231.n.6
- Vsus receptus in quibusdam locis, quo Episcopus, vel ipse Vicarius facultatem quandam generalem quoad personas; sed specialem ad ingressum in scriptis concedit, approbatur. p.240.n.7
- Vulnerans in Ecclesia vulnere non lethali, quamvis cum magna sanguinis effusione, non priuatur immunitate. p.46. n.1.
- Vulnerare etiam cum magna sanguinis effusione, non est mutilare, nec occidere, & solum mutilanti, & occidenti pœna priuationis immunitatis infligitur. ibid.n.2.
- Vulnerans propriè proditoriè animo occidendi proximum suum, morte non secuta, non priuatur immunitate. p.58.n.1

F I N I S.